

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Titel | Title:

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1819; Vol. 5

Udgivet år og sted | Publication time and place: Aarhuus, 1818-1833

Fysiske størrelse | Physical extent: 60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

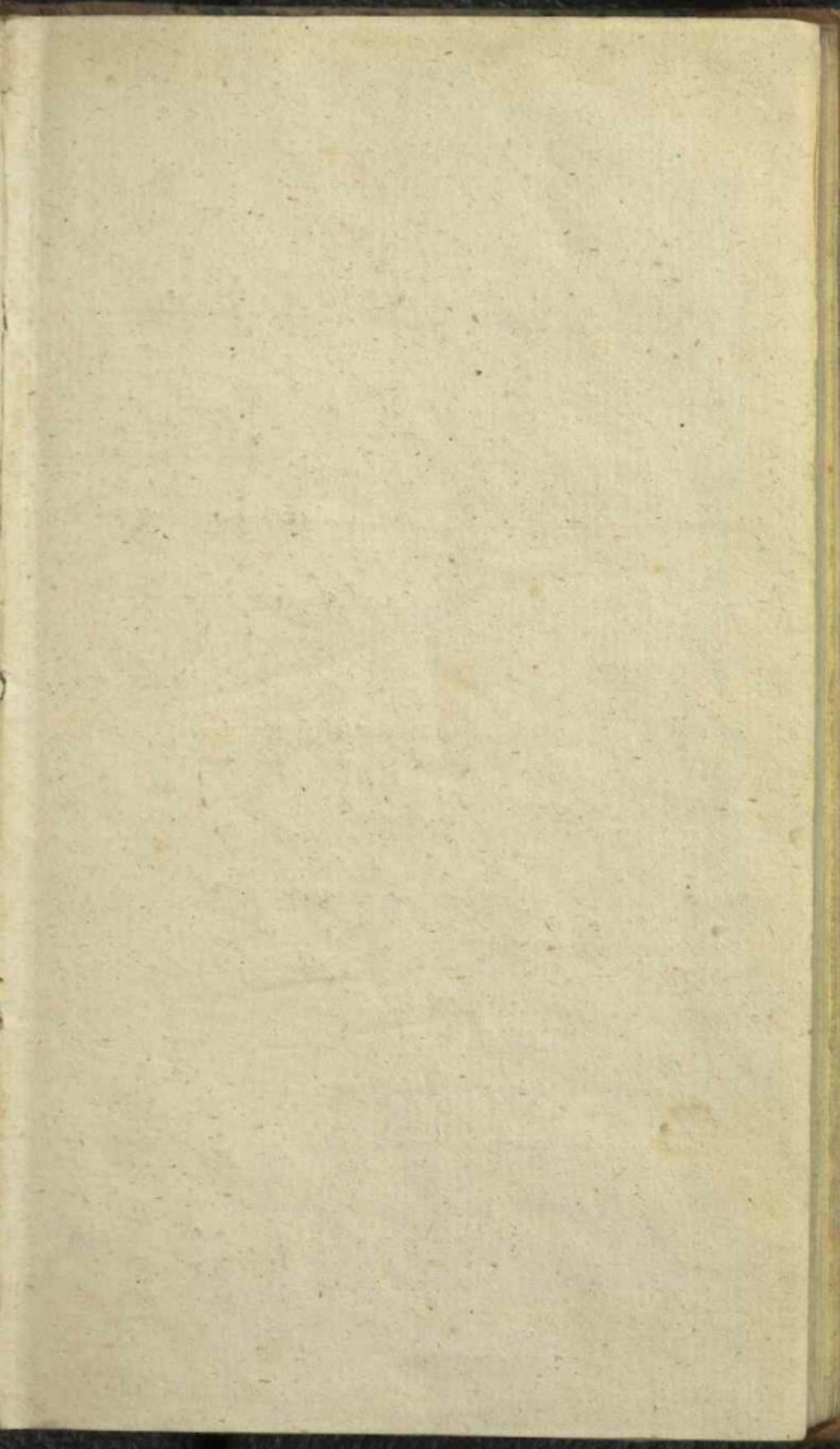
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

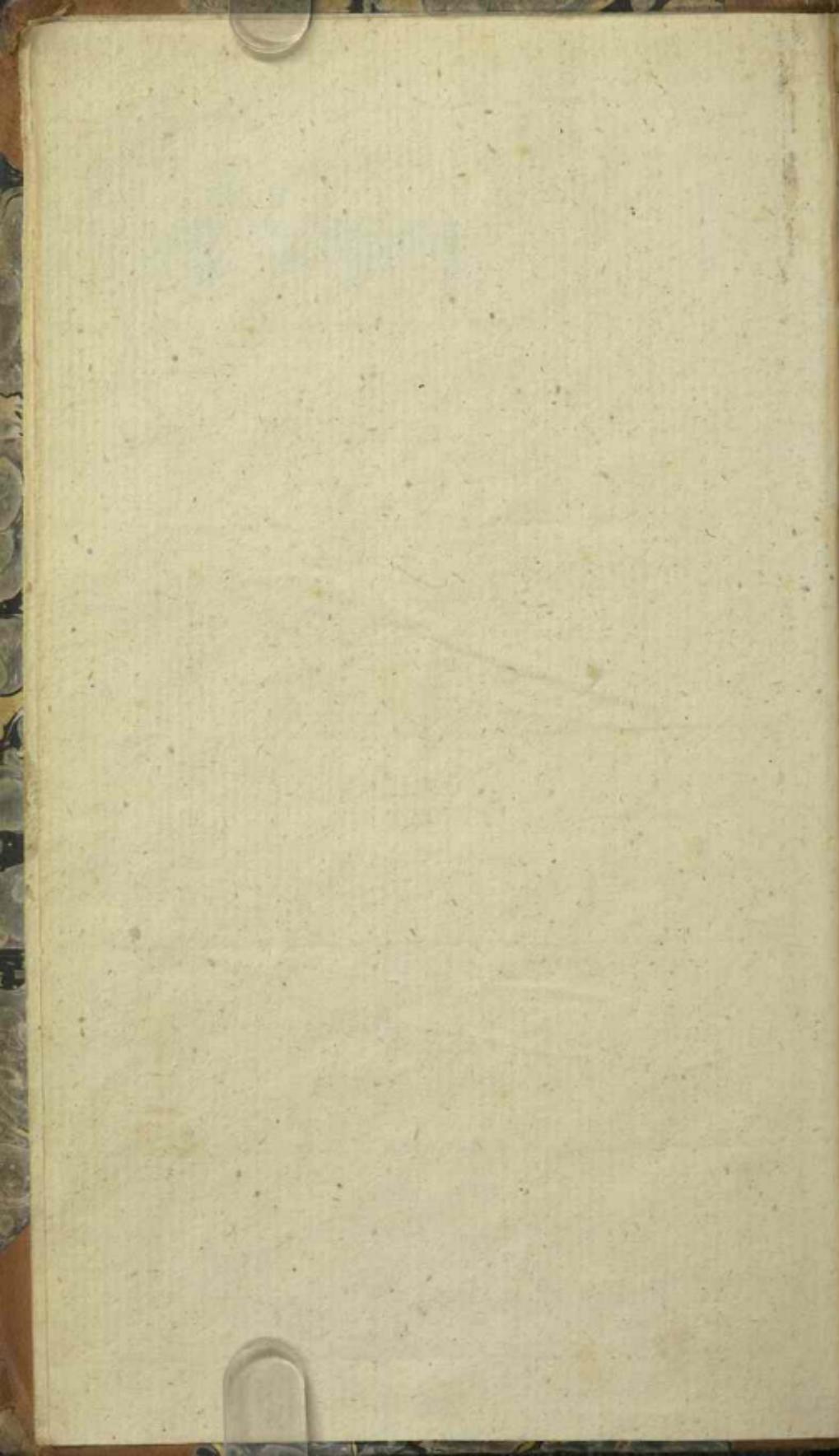

115708000757

+Rex

Læsefrugter,

samlede paa Litteraturens Markt

af

N. F. Elmquist.

Femte Bind.

Aarhus 1819.

Trykt i Udgiverens Officin.

Indhold.

	Side
Ta tybde Kriger's Eventyr i Rusland	2
Kældstormen i Laubenfeld	21
Cypreskrondsen	33
De Elsøndes Gravminde	49
Orgelspilleren Ubbed Bogler	63
Mozarts Requiem	66
Et Træk af Peter den Stores Liv	70
Anecdoter om Marie Louise	72
Lady Hamilton, Nelsons Veninde	73
Gustav Adolphe's Død i Slaget ved Lügen	74
Det galeste Indsels af Verden	83
Kanariefuglen	86
Pigen fra Neidpath	89
Misceller	90
Triolet	96
Den tybde Kriger's Eventyr i Frankrig	97
Over Amerikas første Befolning	114
Sierra Morena	133
En Nat paa Besuv	138
Den mærkværdigste Knappenaal	142
Sands sidste Brev før Guldbyrthelsen af hans blodige Død .	147
Mirakeltonen i Holsteen	153
Chinesisk Dramatik	155
Det historiske Tribunal	157

dusende Birker og skyggesulde Linde indfattede Boulevards, fyldte ham med voxende Beundring, jo længere han trængte frem. Staden gik hen over betydelige Høje, der ofte gik steilt ned og derpaa ligesaa steilt hævede sig igjen, thi Moskwa tronte, liig den forbums Verdensherreinde i Westen, paa syv Høje. Heit over Alt hævede sig det under Navn af den store Iwan besomte, synderligt afbrudte, mangekantede Taarn med sit gyldne Kors, værdigt betegnende Herfersædet.

Wallberg tyktes sig henslyttet til en anden Versensdeel, saa lidet lignede denne Kæmpestad, i sin Blanding af det Europæiske og det Asiatiske, de Anbre, han hidtil havde seet. Men en sorgelig Stilhed hvilte over det umaalelige Moskwa, ikun afbrudt af Hestetrampen, af det grove Skytsis og Krudtvognenes frygtelige Raslen, af de i de tillukkede Huse larmende Hunde. Uviskaartigt bævede Wallbergs Hierte. Sporet af det forsvundne Liv, der kun endnu syntes at affspeile sig i nogle saa Jammerstikkeler, fyldte hans Phantasie med skækelige Billeder. Endelig nærmede han sig det høitliggende Midtpunkt, Kreml, og her hilste det rasende Folk, der bag de tredobbelte, med Grave omgivne Mure haabede at kunne forsvare sine Herfers hellige Sæde, de fremmede Skarer med en strømmende Ildregn; men snart forjoges det af Mürrats Skyts. Kampen var heftig, men kort: Kreml erobredes.

Nu tænktes paa Qvarterer. Da her hverken var Politie eller Magistrat at finde, saa indlogerede Ens hør sig, hvor han tyktes bedst, og skølvende udlevereste de langstæggede Huusvogtere de forlangte Mogler. Men Wallberg kom i et anseligt, som det lod, meget rigt Huus, hvis Beboer ikke var flygtet, men strax lod alle, som forlangte Qvarter hos ham, Værrelser anvide. Han fandt Sit meget bekvemt indrettet, Mæblerne vare kostbare, Ovparrningen fortæffelig. Man bragte ham en herlig Frokost, og spurgte, om han vilde spise paa sit Værelse, eller ved Herrens Bord. Han valgte det sidste, og sik med det samme at vide, at Denne var en rig russisk Godseier af den gammeltussiske Familie Dondurow.

Wallberg brændte af Begierlighed efter, nærmere at betragte Staden. Med nogle af sine Venner giennemstreifede han de skønneste Qvarterer. Overalt gik det herligt til: Chåmpagneren skummrede i Solvpokaler, Moscowa syntes et Eldorado; men Brød og Kjød var ingensteds at finde. Wallberg vendte tilbage, og lod sig melde hos sin Bert. Han fandt i denne en smuk Mand med sortbruunt Ansigt og smaae giennemtrængende Øyne. I den korte Underholdning robede han en hoi selskabelig Dannelse. Ved Bordet gjorde Wallberg Bekjendtskab med en Mand af værdigt Udseende; som det lod, var han af Berten anviist Plads ved

Wallbergs Side. Denne fandt i ham en dannet Tybster. Af Hr. Herrmann, saa heed han, sic han at vide, at Dondurow under Catharina havde beklædt adskillige Gesandtskaber og staet i hoi Maade hos den store Keiserinde, at han i Syd-Rusland eiede betydelige Godser, som han tildeels havde Catharinæ Høimodighed at takke for, og som han om Vinteren op holdt sig paa i en meget elstværdig Families K:eds. Da de Franske nærmede sig, var han allene ilet til Mossawa, for at dele Byens Skiebne. Herrmann selv havde været hans eneste paa Reiser i Italien dode Sons Lærer, og var nu Faderens Ven, som han ei heller havde villet forlade i nærværende betenkelige Dieblik.

Da Vinen begyndte at hede Hovederne, stod En af Franskmændene op, og klinkede med Dondurow paa den store Keisers Sundhed. Uden Forlegenhed reiste Dondurow sig og opfordrede hele Selskabet til at drikke den store Keisers Skaal; men Wallberg bemærkede, at hans Die i samme Moment hvilte paa den store Keisерindes paa Bæggen ligeoverfor hængende Billede. Man stod op fra Bordet: Kaffe og sine Liqueurer bles ve baarne omkring; da saae Wallberg, som den imponerende Russer begyndte at interessere, den Fornemste blandt Franskmændene trække ham hen i et Bindue og tale ivrigt med ham. Dondurow syntes at ville undvige en Opsordring, endelig lod det dog, som han gav efter. — Da meldte man, at Borsen stod i Flammer,

og alle ilste bid. Hvilket Syn! En tyk Nøg indehyllede hele den uhyre Bygning. Man søgte at slukke, men Generalgouverneuren, Grev Rostopchin, havde taget alle Sproiter med. Redning var umulig. — Napoleon holdt sit Indtog i Kreml, Czarernes gamle Bolig. Staden laaer for ham som en øde Grav.

Med tunge Følser vendte Wallberg fra dette Opstog tilbage til sit Dvarteer. Her hørte han af Hermann, at Dondurow var hos Keiseren i Kreml. „Alt saa dog en Fortæder!“ raaabte Wallberg stormende. „Ei, ei, Hr. Landsmand!“ svarte Hermann truende. „Hvilket Navn for en Mand, som Napoleon ærer!“ — „Just det“ — svarte Wallberg: — „dette Udtryk i min Mund — mod Dem“ — Hermann vilde svare, da lod Dondurow sig melde; Wallberg gik ham imøde. „Jeg havde hidtil ikke Tid til, selv at eftersee, om min Giest intet mangler,“ begyndte han. „Jeg hører,“ blev han ved med et sarkastisk Smil, „at vi ikke filles ad saa snart. Moskva synes at behage vore Giæster, saalidt vi ogsaa formaae at bidrage dertil, og jeg haaber da, det ikke vil mangle mig paa Lejlighed til, nærmere at knytte et Bekendtskab, der interesserer mig.“ — Wallberg kaldtes til sin Chef.

„Hvorledes er De i Freds med Der's Dvarteer?“ spurgte denne ham blandt andet. Han forsikkrede, at han i Dondurows Huus befandt sig ret vel. — „Dondurow?“ spurgte Generalen: „Er det ikke Russ-

sen, Keiseren talte med?" Wallberg bekræftede det,
 „Keiseren skal være meget tilfreds med ham," vedblev
 Generalen, „og hvis ikke Alexander strax antager Kei-
 serens Forslag, kan maaske denne Dondurow blive os
 en Mand af Vigtighed. En stor Beslismølle synes
 at være ham tiltænkt. Han skal være en Mand af For-
 stand, af Karakteer, og meget riig, siger man." —
 Wallberg sagde hvad han vidste. — „Hans Exempel
 kan virke fordeelagtigt for os. Gi behovet jeg da at
 se Dem, hvorledes De har at forholde Dem i dette
 Huus. A revoir."

Wallberg forlod Generalen. Han vilde nogensinde til-
 bage til sit Quarter, nogen boe under eet Tag med en
 Mand, der vilde forraade sit Hædresland, sin Keiser.
 Han gik til nogle Vaabenbrødre, og besluttede, at se
 sig om efter en anden Bolig. Først sildig paa Aftenen
 kom han hjem, fandt hele Huset oplyst og for hans
 Stemning meget for larmende. Stiererne straalte
 paa den blanke Himmelhvælfing i den reneste Ild, Maas-
 nen gjorde Matten næsten til Dag, Luften var mild:
 det lokkede ham ned i Haven bag Huset. Jerngitterdø-
 ren stod paa Klæm. Men hvad han havde anset for en
 Have, udvivede sig til en betydelig Park. Han gien-
 nemvandrede den, og kom saaledes til en deiligt lille
 Skov; gennem nogle Stangegange kom han atter i en
 Have, og foran ham stod et lille Huus, hvis vinduer
 vare aabne. Det var beboet, thi han saae Lys deri og

7

Hørte fort efter en rørende Sølvstemme synge følgenhæ
Ord til Harpens Toner;

Klinger svagt, I gyldne Strænge,
Til min Klag melodie!
Harpen da jeg hørte vil hænge,
Glædens Tid er nu forbie.
Faren truer, haard er Nøden,
Bitter, ak, er Marterdsden,
Hierret quafuldt sukker i!

End Du staaer i Straaleglandsen,
Mostwa, Ruslands Kæmpeby!
Smykker Dig med Stiernekandsen,
Løster Vandten hosit mod Sky!
Ne, jeg Stiernerne seer blegne,
Seer Dig i Din Ildgrav segne,
Seer Din gamle Vælde flye!

Vort fra denne Nædselszone —
Arme, grib Din Vandringstav!
Styrk lun, Ruslands Stæders Krone,
I det vilde Flammehav!
Stolte, Ubetvingelige,
Engang skal Du atter stige,
Liig en Phoenix, af Din Grav!

Strængenes svage og klagende Spil ved de første
Stropher havde ved de sidste hævet sig til en Storm,
der fremhvirvlede endnu en Stund, og derpaa esters
haanden oplostes. — I Wallbergs Bryst bevægede sig

de mangfoldigste Følelser; en indvortes Hysen greb ham, og dog tiltrak ham den rørende Stemme med unævnelig Tryllerie. Da hører han pludseligt Stemmer, Dorene Paaes ind, der falder et Skud, et Angestrig hviner i hans Øre. Uden at være sig fuldkommen bevidst, og uden at tænke paa sin værgelose Tilstand, skyter han mod Huset. Han finder et Menneske væltende sig i sit Blod; ovenfra lyder et Krig. — Han iles op, trænger ind og seer ved en Lampes svage Skin et ung Fruentimmer brydes med to Transtmænd; medens et ældre overvindes af to Andre. Alt ville hendes Kræfter forlade hende, hun synker til Jorden og anraaber om Forsbarmelse. Rask river Wallberg Værget fra den Enne og slæer ham ned. De Andre stude ved Synet af en Officer; de lade deres Bytte fare, og begge Fruentimmersne flye ind i et Tideværelse. — „S Keiserens Navn!“ raaber han truende; „agter dette Uskyldighedsens Tilflugtssted, som han beskytter.“ Transtmænd ne flye.

Nu bliver Alting stille i Huset. Han finder en Selvlysestage med et Lys paa Gulvet, tænder det ved Lampen, og iles, at berolige Damerne. — Alle Værelset vare tomme. Han kalder, han beder — Ingen sværer. Han hører blot den Sagredes Stønnen nedensfor. Han iles ned til ham. Det var en skægget Russer i en Haftan. — „Marpha Andrewna!“ var hans sidste Ord. Som Wallberg gik bort mødte Herrmann

ham. Bærende greb denne hans Haand og sagde øengsteligt: „Jeg veed Alt. Ved Alt hvad som er Dem helligt, besværger jeg Dem, vend strax tilbage til Deres Værelse, uden at sige et Menneske Noget om dette frygtelige Eventyr. Jeg skal snart komme til Dem og løse Dem Gaaden.“ — „Men Pigerne?“ — „Ere i Sikkerhed,“ svarte Herrmann og forlod Wallberg. Denne gik paa sit Værelse, øngstelig ventende paa det Dieblik, der skulle løse Gaaden.

Nede paa Gaden holdt adskillige Slæber; paa Søvn var ikke at tænke. Herrmann kom ikke. Urolig gik han op og ned i sin Stue til Klokken slog tre; da korte Slæderne bort nedenfor, og Alting blev stille. Han vilde kaste sig paa Leiet, da hørte han Godtrin nærme sig hans Øer. Han aabnede den, og Dondurow stod for ham. „Unge Mand,“ tiltalte denne ham: „Gud har sendt Dem, for at frølse mig det Dyrebareste, han har givet mig paa denne Jord. Hvormed kan jeg gienstielde Dem? Her, tag dette Guld, tag disse Edelstene — forlang — Alt, hvad mit er, tilhører Dem.“ — „Ikke Deres Guld, ikke Deres Edelstene — kun Deres Tak modtager jeg, naar De vil tilregne mig, hvad Tilfældet...“ — „Tilfælde?“ raabte Dondurow. „Yngling, denne Gudsbespottelse i dette Dieblik!“ — „De har Ret,“ svarte Wallberg, uvilkaarligt boiende sig: „Forsynt ved mig. Men for Alting — de Frelste?“ — „Ere i god Behold.“ — „Og tor jeg spørge,

hvem jeg redbede Dem?" — „En elsket Datter," svarte Dondurow, og sluttede Wallberg til sit Hjerte. „Des res Datter?" raabte Wallberg forundret: „Hun her — Garen saa nær?" — „Bed et Tilfælde, som jeg ikke nu kan forklare Dem. Vi troede hende i Sikkerhed og hun var det ei. Hun havde været forloren uben Dem. Gud frelse hende ved Dem, han kan ogsaa frelse mit Fædreland. Men naar det frelses, da gaaer ogsaa Du, ædelmodige Ungling, tilgrunde med dets Fiender. O, kom! kast Din Kiole, lad mig frelse Dig!" — „De sværmer" svarte Wallberg: „hvorfra skalde vor Undergang vel komme? Og kom den, hvad vil da De ansee mig for, hvis jeg blev trolos mod min Pligt? Jeg bliver her, hvordan det end gaaer, og besler mine Vaabenbrodres Lod." — „Saa tag da dette Guld — disse Edelstene." — „Jeg trænger ei dertil; for at plyndre kom jeg ikke hid." — „Kun for at myrde? — Og det med et saadant Hjerte! Dog et Minde maa Du tage med om denne Time. Her, dette Din Grelstes Billed være Dig en Talisman! Den beskytte Dig, som Du har beskyttet hende!" — Han lagde en Kapsel i hans Haand og gik hastigt bort.

Wallberg stod overrasket der. Han aabnede Kapselen, og et quindeligt Væsen, fuld af Unde, tilsmilte ham med fængslende Beemod fra en med Brillanter rigt besat Medaillon. Han tabte sig i Billedets Beskuelse — da skyrede hans Tlener ind og meldte ham,

at der var Ildlos i det Qvarter, hvori hans Chef boede. Nøst stak Wallberg Maleriet til sig og ilste did. Det var i Dæmringen. Fra en steil Gade kunde han over- see en Deel af Staden; en fort tyk Nog saae han stige op fra alle Kantet. Men i hans Chefs Qvarter stod Alting i lys Lue. Han jog afsted — da saae han dampende Nog bryde frem af gandske tillukkede Huse. — Sangens gaabefulde Ord og Dondurows Tale fik en Betydning for ham, hans Ænderste bævede for. Ibange Ahnelse gallopperede han tilbage til sin Boaning: Flam- merne sloge ud af Winduerne, det var umueligt, at komme den nær. Dondurow var, som han hørte, kort før Brandens Udbrud, bortreist med keiserlige Passer. — Fire Dage raste Ilden, og det hertige Moskwa lærte, paa en rjnge Deel nær, i Afske. Med Forfærdelse over- skuede Wallberg dets dampende Ruiner.

Napoleon vendte tilbage til Kreml, indtil efter Mûrats Nederlag ved Tarutina Tilbagetoget besluttes. Wallberg havde i Begivenhedernes Flugt neppe haft et Dieblik tilovers for Mindet om hin Aften i Parken. Hvad der her var medt ham, forekom ham som et af de Eventyr, som, Følstre af Krigens, et Dieblik gribte ind i vor Silværelse, og derpaa oplöse sig som et Taagebillede. Livets silbige Aften stige de vel atter frem for den graanende Krigers Minde og han for- tæller da Sonnessnerne dem ved den blussende Arne.

Nu var Ulykkens Haand over Frankerhæren. Mans-
get og Kulde kæmpede mod den ved Ruslands Side,
og det med frygtelig Magt. Og da nu ogsaa det sidste
Haab tilintetgiordtes, da man, i Haab om Sikkerhed
og Overslod, med fortvivlet Tapperhed havde slaet sig
igennem til Smolensk og fandt sig rødsomt skuffet i
sin Forventning, da oplostes alle Baand, og enhver
Enkelt var sig selv overladt. Wallbergs tro Dicner var
adskilt fra ham, hans Hest var falden, han måtte
folge Hæren i fo s. Hunger, Kulde og Mødighed
udtømte ham snart. Da fandt han en Nat, han ikke
formaaede at stæbe sig længere frem, ved en ham
bekjendt Ryters Medlidenhed en lille Plads ved en Ild,
denne med nogle Kamerater havde været saa lykkelig at
faae antændt, og hvorfra Enhver, der ikke hørte til
Kameratskabet, ubarmhiertigen blev tilbagestødt. Ind-
hyllet i en gammel Kappe faldt han snart, oplost ved
den velgiorende Varme, i en dyb Sogn. Han slum-
rede til den lyse Morgen, og hvilket Syn viste sig for
hans Blikke! Ilden var for længe siden udbrændt, og
rundt omkring den laaede, som havde tændt den, stiv-
frosne uden Liv! Han var den eneste Levende blandt
dem Alle; et rasende Sneefog truede ogsaa at begrave
ham med dem. Han reiste sig, trindt om ham var
Dodsstille, hvor hans God traadte, stodre han paa
Lig. Hvor misundte han ikke sine Ulykkesbrodre deres
Dodssummer! Dreven af rasende Hunger, giennem-

søgte han afskillige af de Dødes Lommer; i en Officer's fandt han en Flaske med en Slurk Brændeviin i, den vederqvægede ham lidet. Han kastede et tafn:mmeligt Blik paa sin afslede Belgiorer — da truede hans Hjerte at briste. Det var den samme, han den første Dag havde giennemstreift Mostwa med! Uvilkaarligt greb han i Lommen, og fandt sin Grelstes Billede. Han stirrede paa det, og tænkte paa Dendurows Husse, at det for ham maatte være en bestiermende Talisman.

Da nærmede sig ham, uden at han blev det vaer, en plyndrende Kosak, og frarev ham Billedet. Wallsberg brødes med ham om det, da kom Kosakkens Officer, viiste denne tilbage og sagde paa Tydse til Wallsberg: „Skynd Dem herfra, for Sneefoget begraver Dem. Did gaaer Deres Bei.” — Og han viiste ham Beien, ad hvilken de Flygtende vare dragne. Wallsberg betragtede ham med store Øyne, Officeren smilte. „Undsøb Deres Skiebne, hvis De kan,” blev Denne ved. „De er en Tydster, jeg ogsaa. Vi ere ikke Fjender.” — „Denne Sabel og dette Billede,” sagde Wallsberg, „er Alt, hvad der blev mig tilbage. Vil De lade mig beholde Sabelen, saa tag Indfatningen af dette Billede her!” — „En Grindring fra Mostwa?” spurgte Kosakofficeren, idet han betragtede det.

„Hvad har De der?” spurgte et forbidragende regulairt Troppekorps's Kommandeur, paa russisk. „Et Billede, som tilhører denne Herre,” svarte Kos-

kosakofficeren, og rakte den Spørgende det. Men nedspe havde denne kastet et Blik derpaa, før han med synlig Forundring spurgte Wallberg paa Grænse, hvorledes han var kommen til dette Billedede. — „Det er et Minde om et af mit Livs lykkeligeste Døblette,” svarte denne. „Deres Navn?” spurgte Kommandeuren lesvende: „De er en Tydster — af det westphalske Kavallerie, om jeg ikke feiler.” — „De feiler ikke,” svarte Wallberg: „jeg er Ritmester, og mit Navn er Wallberg.” — „Wallberg?” raabte Russen: „Hr. Lieutenant — sagde han til Kosakofficeren — jeg beder Dem overlade mig denne Fange.” — „Jeg gør ingen Forsdring paa ham, min Fyrste,” svarte denne. — „Men — vedblev han — jeg maa endnu bede Dem om en Artighed. Jeg kan ikke tage ham med mig. Bring ham til Darwinowskoe og — han kaldte ham til side og Wallberg saae, at han rev et Blad af sin Kommebog, strev nogle Linier derpaa og gav Officere dem. „Maseriets Værd erstattede denne Pung Deres Folk,” sagde han høit, idet han gav Officeren sin Vors og Wallberg Maleriet tilbage. „Man vil ret yde Dem Tak paa Darwinowskoe, hvis De afleverer Fangen velbes holden. Følg De uden Frygt, Hr. Ritmester!” sagde han til Wallberg: „Skiebnen samler os vel engang igjen.” Og dermed gallopperede han efter sit Korps. Officeren kaldte sine Folk til sig og bød dem bryde op. Ugierne hørte de, at det ikke gik efter Fiendens

men han viste dem den fulde Pung, som han loede
at dele imellem dem, hvis de bragte denne Fange i Sik-
kerhed, og en af Kosakkerne maatte affaae Wallberg sin
Pelets og sin Hest. Wallberg spurgte sin Lebsager,
hvem den fremmede Russer var. „Fyrst Darwinow,
en almindelig agtet General.“ — „Jeg har aldrig
hørt hans Navn, og begriber ikke, hvorledes mit kan
være ham bekjendt.“ — „Jeg kan ikke løse Dem Gaas-
ben. Her paa Sedlen staae blot de russiske Ord: „Her
sender jeg Dig Wallberg. Tænk paa mig!“ — De
sæl somme Gisninger giennemkrydsede Wallbergs Hiers-
ne, uden at finde noget Hvilepunkt.

Efter nogle Dages Reise sinede de et Slot, der
vel kun var af Træ, men i de ødlestede Forhold og af
stort Omfang. Slæden bøiede hen imod det, og Wallberg
hørte af sin Lebsager, at de vare ved deres Reises Maal.
Altting var her i Bevægelse, man kom dem imode. En
ung Dame kom aandeloss lobende imod dem. Hun talte
russisk med Officeren og syntes øengsteligen at spørge om
Noget. Han rakte hende Fyrstens Seddel. Hun læste
den, udstodte et Skrig og ille op paa Slottet. En
Kammertjener bad Officeren folge sig med Wallberg.
En herlig Frokost bødes de Fremmede. „Deres Fans-
genstab“ — sagde Kosakofficeren smilende til Wallberg
— „lader til, at ville blive ret taaleligt. Deres Kas-
merater har det vist ikke saa godt.“ — „Og hvorledes
jeg kommer til det, er mig en Gaade,“ svarte Wall-

berg: „som jeg ikke formgaer at løse, hvis ikke dette Slot tilhører Geheimraad Dondurow.“ — „Det tilhører Fyrst Darwinow og hedder Darwinowskoe. Den unge Dame, De saae, er hans Gemalinde. Var det maaskee hende, De frelste?“ Wallberg viste Måleriet — det var ikke hende. Man spurgte Betientene, om maaskee Darwinow var i Familie med Dondurow — de kendte ikke dette Navn. Wallberg bad om Tilladelse til at giøre Fyrstinden sin Opvartning. Hun lod ham svare, at hun vilde opsette den Hornsiesle, at giøre hans personlige Bekendtskab, til i Morgen, at han kunde udhvile sig efter N. i sens Meie. Dagen gik hen før ham under Grublen paa, hvorledes Gaaden vilde løse sig.

Næste Morgen saae han adskillige stionne Slæder kiore ind i Slotsgaarden med i Peltser indhyllede Herrer og Damer. Sølen gik ned. Endelig blev Wallberg bedt, at komme til Fyrstinden. Hvor bankede hans Hierte, da en Række glimrende oplyste Værelser åbnes bes for ham. En hoi, gammelagtig Herre traadte ham imøde med udbredte Arme. „Velkommen i Deres Families Kreds!“ raabte han og omfavnede den Overraskede. Det var hans Mosswaer-Vert, dog ikke Dondurow, som han hist havde kaldt sig, men Fyrst Wiåsmitin. „Her seer De Deres Søster — blev han ved — hvis Liv De frelste, og hvis Hierte taknemmeligt saaer Broderen imøde.“ Hans Tryllebilleder stod for

ham, med et beiligt Barn paa Armen. — „Min Datter, Grevinde Waldinsky,” sagde Hjertsen, gribende hendes Haand: „og det er Din Frelser, Din Broder Wallberg.” — Wallberg fattede sig, og nærmede sig hende med besteden Anstand. „Madis ge Grevinde — sagde han — De belønner mig for en Fortjeneste, jeg skylder det lykkeligste Tilfælde i mit Liv” — og han kyssede ørbsdig hendes Haand. Men hun berørte hans Kind med sine Rosenlæber — hun formædede ikke at tale — hun rakte ham sit Barn. „Lad det takke Dem!” stammede hun, og den Lille Kærtedgennede ham, som om han forstod sin Moders Ord. — Hjertinden nærmede sig. Begge Estrene begyndte en ædel Strid om, hvem Wallberg skulde høre til, „Wallberg tilhører os Alle — sagde Faderen — Alle har vi ligge Ret til ham, som han til os; saalænge han er iblandt os, blive vi Alle sammen,” Da juklede Alle.

Hjerten forestillede Wallberg for Bordselskabet som et nyt Leed af sin Familie. Han maatte ved Taffel fortælle hin Aftens Begivenhed i Parken, og han gjorde det med en Beskedenhed, som vandt ham Alles Hjerte. Grevinden bestormedes fra alle Sider med Bonner om, at gientage Sangen, hvis Ord og Melodie vare af hende selv. Hun lod sig række en Guitar, og foredrog den i hine Trylletoner, der havde virket saa mægtigt paa Wallbergs Hjerte. Begeistrede somte

Ale Keiser Alexanders og Fyrst Wiåsmitins Skaaler.
 — Nu omdobtes Wallberg og kaldtes paa russisk Viis
 efter sit og sin Faders Øbenavn, Ossip Antonowitsch
 (Joseph, Antons Son) og man erklarede ham derhos,
 at hvis han efter tre Dages Fortid endnu kaldte Famili-
 lien anderledes end paa samme Maade, skulde der ned-
 sættes en Familie-Ret over ham. Efter Taffelet bad
 Fyrsten ham følge sig paa sit Værelse, og tiltalte
 ham her:

„Jeg skylder Dem Oplossningen af mangen Gaa-
 de; thi ugerne vilde jeg mistkendes af Dem. Saar
 hør mig da! Vor visse Haab, at redde Moskwa, til-
 intetgjortes af det ulykkelige Slag ved Moschaist. Vor
 Fortvivelse ved Efterretningen om, at Moskwa maatte
 gives til Priis, var ubegrændset. Maar det gielder
 Fædrelandet, er Russen Intet for kostbart. Moskwa
 tilhørte for storstedelen Adelen, og denne besluttede, at
 bringe Ruslands Frelse dette Offer. Vore Tropper
 trak sig tilbage, Fienden nærmede sig. Generalgou-
 verneuren torde ikke töve længere, og dog var det nob-
 vendigt, at En blev tilbage, for at sætte Planen iværk.
 Navnet Dondurow kunde ikke være Napoleon mistæn-
 keligt; jeg vidste, at han ønskede en Forbindelse med
 den russiske Adel. Men tænk Dem min Skræk, da
 min Datter, Grevinde Walinsky, pludselig kommer
 fra Petersborg til Moskwa. Ubekjent med Dingenes
 Stilling, var hun kommen, for ved Faderhiertet at

udgræbe sin Smerte over, at hendes Mand, en Poslak, af misforstaaet Patriotisme havde forenet sig med Crobreren og grebet Baaben imod Rusland. Hun vilde ikke forlade mig. Det Dem bekendte Havehuus syntes mig et sikkert Tilflugtssted paa nogle Dage. Og dog truede mig her den største Fare, som Gud kun ved et Underværk kunde vende fra det elskede Hoved. Alt lykkedes mig. Jeg skuffede Napoleon. Han holdt mig for en misfornosiet Russer og tilbød mig Passer, for at vinde Glere for hans Interesse. Jeg sendte min Keiser den mig givne Fuldmagt. Passerne lod jeg udståede paa en Secretair — det var Hermann — en Kammermertjener — det var min Datter — og nogle Betiente. Den til Afreisen bestemte Aften melder en Tiener mig aandelss, at Giender vare trængte ind i Havehuset, at en fremmed Officer havde forjaget dem, og at min Datter med sin Kammerpige var flygtet til den i Krattet staaende Ruin. Jeg torde ikke være fraværende, Hermann lod jeg kalde, og betroede ham Alt. Men sten veed De. — Vi ilgte fra Moskwa, bungne til, at overlade Dem til Deres Skiebne. Det smertede os! Hvor let kunde De finde Deres Grav i den uhyre Brand. Vi udsendte Folk efter Dem — forgivesses. Da fører Forsynet Dem i Nødens yderste Dieblik i min Dattermands Hænder: saalunde kunde vi da afbælde en lidet Deel af vor Gield til Dem; og da vor

høimodige Keiser veed, hvad vi skyldte Dem, saa tvivler jeg ikke paa, han jo vil tillade os, at beholde Dem iblandt os, som vor Belgører, som en elsket Broder, som en Søn."

Wallberg glædede. Hans Phantasie havde malest ham Billedets Original som Jomfrue, og han fandt en Moder — en ulykkelig Kone!

Faa Uger efter kom en keiserlig Skrivelse, der stenkede Wallberg hans Frihed, og ledsgagedes af St. Annaordenen i Brillianter, hvilken Alexander sendte Grevinde Walinsky for hendes Ridder, som han kaldte Wallberg. Den var et Bevis yaa Keiserens Agtelse og Maade for Fyrsten, hendes Fader. Det var en Glædesfest uden Lige. Alle Naboer, i hundrede Westers Omkreds, maatte hid, værdigen at feire den. Wallberg ahnede Intet. Da bod Grevinden ham knæle ned i den glimrende Krebs, og hængte Ordensbaandet om ham. I hendes glædetindrende Die bævede en Zaare, paa hans Pande trykte hun et inderligt Venstabs og Taknemmeligheds Kys.

Evigvarmt brændte dette Kys paa hans Pande, det gien nemglædede hans Indreste, han folte med hvet Dag hvor farlig denne utvungne Omgang med den hulde Dvinde kunde vorde hans Nolighed. Og da nu Rygket lod om Preussens Opstand mod Franker-Ornen, da slog hans Hjerte høit af mægtig Længsel efter, at hellige Fædrelandets Frihed sit saa sælsomt frelseste Liv. Han

meddeleste Fyrsten sin Beslutning. „Reis Du min Søn,
vor ømmeste Kærlighed skal ledsage Dig, men lad ikke
mine Døtre erfare det. Skaan dem og Dig for Skilba-
missens bitre Smerte.“

Ikke længe efter bad Fyrsten Wallberg, paa nogle
Dage følge sig til et andet af sine Godser. Her fandt
han Alt beredt til sin Reise. Han græd endnu engang
i Fyrstens faderlige Havn — og forlod da hine Egne,
hvor Edelmod og Taknemmelighed havde beredt ham
evig usorglemelige Dage, og det i et Dieblik, da den
sorteste Skæbne stod for ham i alle sine Nødster.

(G. Reinbeck.)

Landstormen i Taubenfeld.

„Hurra! Fienden kommer!“ skreg en Bonde, som
med flyvende Haar, uden Hat, paa en usadlet Hest
foer igennem Byen. Landstormens Befalingsmand,
Borgmester Gundram, skielvede og brydede. „Skynd,
Der at sadle!“ raabte han ind ad Skaldbæren, og vidste
af Angst ikke hvor han skulle faae Folk nok fra til at
holde paa hans Adjutant, lade Pistolerne, opfordre
Røkken til at ringe med Stormklokken, og meget an-

det. Imidlertid syrte alle Borgerne ud af deres Huse, væbnede med lange Pigge, og samledes paa Torvet. Ogsaa Adjutanten, den syrige Dandsemester Hæslein, kom farende i fuld Galop. Han sad fast og tank tilhest som en Berider. Sablens Metalstede klang lydeligt mod Sporen, og en frygtelig Knebelsbart paatrykte det ungdommelige Aasyn Mandigheds Stempel. Saaledes fisi han op og ned ad Torvet, ordnede Rækker og Geleeder og indgåd Borgerne Mod. — Sin Adjutants-værdighed skyldte han egentlig sin spraglede Hest, som han holdt for nogle udenbyes Dandsekolaters Skyld; dog agtede ogsaa hele Taubensfeld ham som den heltemodigste Mand og varmeste Fædrelandsven. Han bar endogsaa Nationalkokarden paa den hvide Nathue, han havde paa, naar han om Morgenens regede sin Vibe Tobak i det aabne Bindue; og ved hvert Glas Viin, han drak, paastod han med fordnende Stemme, at man skulle offre Fædrelandet Gods og Blod, og give dets Fiender Død.n. Naar han talte om denne Gienstand traadte han næsten uden for Menneskelighedens Skansker, idet han med skrækkelige Eder forsikrede, at han uden Maade og Barmhertighed vilde nedhugge enhver fiendtlig Kriger, som kom for hans Klinge. „O, ikke saa grusom, kære Hæslein!“ sagde da stedse Gundramis Fionne Datter Dorthe, som iovrigt elskede ham ret Ærberligt for hans hellige Æver for Frihed og Fædreland. Hun selv tog levende Deel i det betrængte Germaner-

folks Skæbne. Deri stemte hun alheles overeens med den aandriga Dandsemester, og han vandt det Hjerte, hun for hans Skyld unddrog en tidligere Tilbeder. — Denne var Riebmand Burkhard, en ung elskværdig Mand. Men han talte aldrig om de Heltegierninger, han vilde udføre, og derfor holdt Dorthe ham for feig. — Høeslein's flammernde Mod opluede selv de fornemste Koner og Piger i Byen. Alle vare berechte til Kamp for Fædrelandet. Hovedet for denne lille Amazonehør var Fru Polteratzki, en Gændriks Enke. Hun var en Kone af Kæmpevært, mandigt Asyn og Tordens stemme. Hun havde allerede udmerket sig i en tidligere Krig. Da drog hun med sin Egteherre, den ved sit Regiment høitagtede Kommandeersergeant Polteratzki, tilfælts som Marketenderske, og fangede engang ved Mats-tid med egen Haand en fiendtlig Officer, som i Druf-senstab havde forvildet sig. Til Son for denne Heltes daab fik hun en Guldmedaille, som hun siden stedse bar om Halsen. Dgsaa Hr. Kommandeersergeanten havde af sin Kones Tapperhed den Fordeel, at han, efterat Krigen var endt, fik Afsked som Gændrik og blev Sold-betient i Taubensfeld. Men hans mandige Gemalinde frabød sig overalt hvor hun kom, den borgetlige Titel; hun lod sig kun kalde Frue. — Da Landstormen oprettedes i Taubensfeld vilde hun iføre sig Mandsklæder og ansættes som Officer. „Deres Beslutning henrykker mig, naadige Frue!“ sagde Høeslein, „men De kan

ogsaa vinde nye Laurbær uben at fornægte Deres Kien. Fortidens ædle Dvinder beskyttede ofte Byer ved at øse sydende Vand fra Mure og Vinduer ned paa den indtrængende Fiende. For endnu at forstørre dette Slags Forsvar, ville vi klore begge Byens Sproster hen til Porten, og af dem pompe kogende Stromme i Fiendens Ansigtet; dette vaade Batterie vil ustridig giøre megen Bekning, naar De, naadige Frue, ville kommandere det." — Hun besluttede sig dertil, og hervede mange Koner og Piger, mod hvilke hun en Tidlang anstillede flittige Øvelser. Alle Andre, som ikke vilde tåne Artilleriet, maatte forpligte sig til, saasnart de hørte Stormklokken, at bringe Kiedler og andre store Kiekkener til Porten, samsteds tænde Sild og luge det forbudne Vand. Hr. Hæstlein forbedrede siden sin Opstndelse ved det Forstag, at lade Sprosterne med tynd Melvpap, fordi det, sem han sagde, ved Erfaring var afgjort, at en sådan Melvbælling ikke koldnedes saa hastigt, som simpelt Vand. — Hvad han saaledes havde udkastet og forberedt udførtes nu, da Fienden var i Anmarsch, med muligste Rasshed. Kiekke Dvinder spændte sig for Sprosterne og trak dem til Porten, Andre gjorde Sild paa, og bare Pottar, Kiedler og Vand til. Dammen Polterahli's gevæltige Stemme lod fra Porten, hvor hun kommanderede, giennem den hele Bye. Adjutanten kom farende. „Alt godt! alt fint!" raahte han. „Hvordan Sprosterne rettes saaledes, at de bes-

stryge Porten med en Krydsild; saa gab jeg seet den,
 der vil komme uskolbet ind!" — Herr Obersten — saa
 hed han i hele Byen — besteg imidlertid sin store
 Stridshest med Sukken og Stornnen. Han var en mes-
 get tyk Mand, og det undrede Ingen, som vidste, at
 han bryggede meget nærende Öl, og drak det meste
 selv. Hans Bryggerie giorde, at han var tilhest, i det
 den dygtige Ganger, som nu skulle bære ham til Kamp-
 pladsen, til andre Tider trak Bryggervognen. — Da
 Adjutanten kom tilbage fra Porten, holdt man Krigs-
 raad, og besluttede at rykke frem ad Landeveien til en
 vis paa begge Sider med Skov omgivne Plads. Der
 skulle Gloene af den lille Hær paa høire og venstre
 Side løene sig til Skoven, og sagledes spærrer hele Beien.
 Dette Krigsraad holdt Oberst Gundram udenfor sin Gas-
 dedor med alle sine Officerer, blandt hvilke ogsaa Burk-
 hard befandt sig. Dorthe saae nysgierdig ud af Vin-
 duet. Adjutanten kyssede paa Fingeren til Afsked.
 Hun giengielte denne Omhed, og torrede sine vaade
 Øine. Burkhard hilste beskedent med sørket Kaarde.
 Hun takkede koldt. — Landstormen rykkede nu ud. Da
 fattede hun pludselig den Beslutning, at være Dievidne
 til hendes Elskedes Daab. Hun vilde efter Fægningen
 tilraabe ham som Klopstocks Thusnelda:

„Hai! dort kommt er mit Schweiß, mit Feindeshute,
 mit dem Staube der Schlacht bedeckt! So schön war
 Häuslein niemals; so hats ihm niemals vom Auge
 geslammt!”

Ræs og modig ilste hun afsled til Kamppladsen. Men da hun var kommet ad Siedeveje, undgik hende den Hornsielse, at være Bidne til Landstormens første Heltebaad. — Stormhæren var neppe tusind Skridt, udenfor Byen, da en skarpsynet Borgermand tog paa at skrige: „Gud naade os! Der driver en Snaphane alle vore kære Kører bort!” Adjutanten saae igennem sin Kikkert, og saae virkelig en Karl, som har Fiendens forhadte Uniform, drivende Byens samtlige Kører foran sig. Høeslein kunde lettelig have indhentet og nedslablet ham, dog forsmæede han den alt for lette Seier, og beordrede en Deel af Landstormen til Angreb.

Med skrækkeligt Hurraab skyrede strax tyve til tredive grumme Røver imod Fienden, og kastede ham til Jorden. „Herre Gud! hvad vil J?” raabte den Overvundne; „jeg er jo den gamle Mikkels, Byens ærlige Hørde!” — Og han var det virkelig. Han havde for kort siden losbt en fremmed Mondur af en Pialtes Fræmmer, idag for førstegang taget den paa, eg var endnu ikke seet i den af Nogen i Byen, thi han boede udenfor Porten, og Kørerne vare saa forstandige, at de hver Morgen, naar man aabnede deres Stalde, af sig selv fandt Veien til deres Græsgange. — Da Adjutanten saae den formeente Røver overmauet, gallopperede han strax derhen. Man fortalte ham den latterlige Feiltagelse, men han fandt i Sagen hoist betenklig, og bestyldte Hørden for at have villet overlevvere Fienden

Bvens Næg. Den gamle Mikkel forsvarde sig saa godt han kunde, men maatte dog paa Stedet trække Monderingen af, og Adjutanten hug den med sin tappe Sabel i tusind Stykker. — Hæren drog derpaa videre og hvilede sig paa den med Træer omgivne Balsplads. Den frygtelige Slagorden var neppe fuldendt, før en u'sendt Speider meldte: at det i Skoven paa hoire Side ikke stod rigtig til; man havde tydelig hørt fremmed Tungemaal og Baabengny. — Obersten vends- te sig til Adjutanten og sagde: „Ricere Hæslein, jeg vil unde Dem, fremfor alle de Andre, den Ere, at aflagge en Prøve paa Deres Mod; gennemstreif Sko- ven, og tag saameget Mandsskab med, som De troer at kunne behøve!“ — „Jeg kunde strax skyde mig en Kugle for Panden!“ raabte Hæslein, „Jeg er ude af mig selv, fordi jeg ikke kan svare til Deres Tillid! Til Hest kommer man ikke frem i Skoven, og ulykkeligtvis har jeg igaar forvredet min hoire Hod, saa det er mig aldeles umueligt at gaae.“ — „Det er dog Skade!“ sagde Gundram, og oversaae sin Skare, for at udvælge en anden duelig Officer. Da traadte Burkhard fris- viliig frem og bad at maatte vorde Streiftoget anbes- troet. Hæslein blinkede med Linene til Obersten, for at erindre ham om, at Burkhard var et Mennest af tvetydig Tapperhed og Fædrelandsliclighed. Men Gundram forstod ikke denne Advarsel, eller vilde ikke forstås den; han opfyldte Burkhard's Ønske og raabte:

„Hrvillige frem!“ ti eller tolv modige Mænd sprang ud af Gelederne; dog — næsten ligesaa mange måtte trækkes ud ved Haavene. „Vennet!“ sagde Obersten, „det er umueligt at spildne Eders Mod. I ere tauz benseldsse Borgere, hvis Forsædre stede kælt i Tresdiværskrigen. Hornyer vor gamle Hæder! Mere siger jeg ikke. Den Tappre er tapper af sig selv; men hvis I være feige, kunde jeg snakke Eder nok saa meget for, Malt og Humle vilde dog være spildt paa Eder. Drager bort med Gud!“ — Efter denne Tilstale — hvori Feldherren ikke funde undgaae, at laane et Udtryk af Olbryggeren — forte Burkhard sin lille Hob kælt ind i Skoven. Kort derpaa hørte man syde. „For Handen! det bliver Alvor!“ råbte Obersten. Hans Adjutant dinglede i Sablen med klærende Tæns der. „Ven, hvad seiler Dem?“ spurgte Gundram. „Det er sordomt holdt i Dag!“ stammede Hæstein.

Nu lesnedes alter to Skud paa høire Side i Skoven. Lynsnar føer Adjutanten ind mellem Buskene paa venstre Haand. „Hvad vil De der? Paa høire Haand staar Fienden!“ skreg Gundram med sin Stemmes heile Vægt. Men Hæstein hørte intet; han forsvandt blandt Buskene. — Ikke langt fra Stedet hvor hans Hest gennembrod Kratet, stod Dorthe. Han saae hende ikke; men hun troede næppe sine Øine, da henes des Hest med blegt og forstyrret Asyn saa pludselig hidækom. Nysgierrig efter at vide hvad han nu vilde fa-

ge sig for, røbede hun sig ikke. Han sporede Hesten, den skulle trænge dybere ind i Skoven, men da Buskesne hindrede den deri, sprang han af, drog sit Sværd, saugede i en Hast Tøilen over, lod Hesten staae og klemmede tilfods med Grenene. Da greb en Tornbusk ham lund bagfra og holdt ham fast. Han troede at være i Fiendehaand, gjorde, uden at see sig om, et øengsteligt Skrig, faldt paa Knæ og bad med oploftede Hænder om Livet. Da han intet Svar erholt, vovede han at kaste et frygtsomt Blik over Skulden. Han saae Jusgen, sprang munter op, opdagede Tornene som havde grebet ham, og hug med sit Sværd saa rasende løs paa dem, at de maatte slippe ham. — Han arbeidede sig nu videre frem. Saaledes kom han endelig til en gren og aaben Plads, hvorpaa der stod en Hostak. Hastig besluttet, at kaste sig ind i denne Fæstning, steg han ind med Støvlet og Sporer og tilbækdede sig med Hoe. — Med Skræk og Forundring saae Dorthe alt dette, og følte for den feighierte Praler en saaban Foragt, at hun foresatte sig at hævne sig paa ham, at det ei i Fremtiden skulle falde ham ind at spille Helten. Hun traadte hen for Hostakken og raabte høit med paatagens Stemme: „Hr. Adjutant!“ — Han rorte sig ikke. Endelig red hun Hoe tilsidé, saa at Mundheltens Hoved kittede frem. Stivt betragtede han hende et Dieblik, dog beholdt han Aandsnærværelse nok til at ville iføre sin flængdige Flugt en ørbar Kappe, „Himmel! er det

Dem?" raabte han. „Deres Spog forbærer mig en
 herlig Plan. Jeg havde her lagt mig i Baghold, for
 som et Tordenveir at bryde frem, hvis Fienderne havde
 forsøgt paa denne Side at snige sig gennem Skoven og
 omringe vor venstre Fløj." — „Stille, stille, Hr.
 Ejsenfresser!" sagde Dorthe, „skulde jeg troe Dem,
 maatte jeg ikke have været Bidne til Deres Flugt." —
 „Hvad taler De om Flugt?" svarte han opbiagt. „Min
 Hest blev sky, jeg vilde holde den, Toilen brast — —"
 — „Efterat De havde sauget ben itu," afbræd hun
 ham. Han foer sammen og blegnede. Dog i et Dies-
 blik fattede han sig igien og sagde med veemodsfuld Tone:
 „De behandler mig haardt! og jeg skaante dog mit
 Liv ene og allene — for Deres Skyld!" — „Behovedes
 ikke!" giensvarde Dorthe. „Jeg elster ingen feighier-
 ket Mand; vi ere for evig adskilte." — „Wil De at
 jeg skal myrde mig for Deres Dine?" raabte han heftig,
 og rev Sablen ud af Skeden. — „O!" sagde hun smis-
 lende, „havde De havt Hierte bertil, vilde De ikke væ-
 re flygtet!" — Enden paa dette Oprin blev, at hun
 lovede ham at tie, og overlob det til ham selv at redde
 sin Ere. „Ja, jeg vil redde den," raabte han resol-
 veert; „jeg flyver til Byen, lægger et andet Bidsel
 paa min Hest, kommer tilbage, og seirer eller dør!"
 — Bedækket med Høe steg han, som en Wildmand, ud
 af sit Rebe. Han sik ingen Tid til at børste sig af;
 hurtig knyttede han det sønderstaarne Bidsel sammen,

kastede sig paa sin Ganger, og foer aften over Hals og Hoved, fordi Geværilden just nu igien begyndte paa den anden Side af Skoven.

Imidlertid vare Amazonerne i Byen paa beres Post. Frue Fændrikinden udstalte udenfor Porten, hvorved det svære Skyts var opplantet, en Skildvagt, som skulde passe noie paa, og melde ethvert fiendtlig Phænomen. Kommandeurinden betroede Forposten til en gammel Moerlille, der absolut vilde med i Slaget, og dog formedelst sin Kraftloshed var ubrugelig til aktiv Dieneste, men dygtig Krige kunde den Gamle, og et Par gode Briller havde hun ogsaa; hun var altsaa, som det lod, fuldkommen stikket til at staae Skildvagt. — Så det hun nu med en Hældkang i Armen stod paa sin Post, og som en Windfloi, der tumles af to stribige Vinde, dreiede Hovedet til høire og venstre, kom i det Hierne Adjutanten ridende med slap Esitre. Han var ved sit Ophold i Hostakken bleven saa ukiendelig, at den bedagede Skildvagt, som ikke gav sig af med Dandsemestre eller Dandsekunst, kiendte ham overhovedet saa lidet, at hun holdt ham for en fiendtlig Bovehals, der vilde overrumple Byen. Hun gav sig ikke Tid til noiere at undersøge Sagen, men styrte med et ynkligt Krig og med Tabet af begge sine Esfler ind ad Porten. Huctigen ladede man Skytset med fogende Meelspap. Utskuerne spede af Angst. Adjutanten kom i fusende Gallop langs med Muren, dreiede hurtig ind ad Por-

ten, Gændrikinden kommandeerte: „Fry!“ — og i et
Nu overste begge Sproiterne ham med sydende Vælling.
Høn faldt, som trussen af en Kanonkugle, stønnende
af Hesten. — Med Forundring saae nu Artilleristerne
hvem de havde strakt til Jorden. De omringede ham;
de spurgte hvad han vilde i Byen. Hans Evar vare
Eder. Han forbandede hele det taubenfeldiske Artilles-
rievæsen. „Herre, De bander Deres eget Barn!“
sagde Gændrikinden. „De selv opfandt dette Skyts,
De selv anordnede Krydsilden! Hvem kan for, at De
ogsaa selv reed ind i den; vi ville holde Krigsret over
den Gamle som stod Skildvagt, det er alt hvad der kan
gisres.“ — Han larmede endnu længe, men i Hiertet
var han glad over, at det lidte Nederlag gav ham et
godt Paaskud til at blive borte fra Slaget. Overspris-
tet med Vælling og udleet af Kvinderne gik han hjem
og lagde sig i sin Seng. Hesten, som uskyldig maatte
lide med sin frige Herre, var flygtet.

Midlertid blev Skovfægtingen stedse hestigere; man maatte sende Hjelpmændskab. Dog før det naaede
Kamppladsen havde allerede Burkhardt tilfægtet sig
en fuldstændig Seier, og vendte, togange saaret, til-
bage med tolv Fanger. Udmattet sank hen til Jorden,
idet han meldte Obersten Træfningens Udfald. Dorthe
saae det, hendes Kicerlighed vaagnede, hun ille til
ham, og forbant hans Saar. Mort trykkede han
hendes Haand. Gundram lod strax sin Agreth hente,

og den blev Burkhardts Triumphvogn: ved Dorthes Side holdt han sit Indtog i Byen. — Saarene var ikke farlige, og Kærlighedens Valsom lægede dem snart. Kort derpaa endtes Krigen og med Fredsfesten høitidesligholdt Burkhardt og Dorthe deres Forbindelse. Præsten som viede dem, sagde blandt andet til Brudgommen følgende Ord: „De er et levende Bevis paa at den bestedneste og roligste Mand stedse er den Tapreste, og at man kan være en god Patriot om man end ikke stedse og overalt, som en Tiger, tørstet efter sin Fjendes Blod.“

(Langbein.)

Cypres = Krandsen.

Freben var sluttet, Regimenterne vendte tilbage; med Høitidelighed drog de ind i den befriede Hovedstad. Det var en Søndagmorgen. Gamle og Unge trængte sig igennem Gaderne hen mod Porten. Nu blinkede de første Vaaben; Blomster og Krandsel sloi dem imøde. En Uhlæg greb en Lovkrands med sin Landse og nikkede ad den lille Engel som kastede den ned fra det høje Bue-

vinbue. En Officer red ham i det samme forbi og raahte: „Ah, Wolf! en Cypresskrands! Hvor kommer Du til den? Den betyder intet Godt.“ Wolf stak Krandsen paa sin høite Arm, og red, noget trusfen, videre.

Wolf anvistes Qvarteret hos en riig Slagter. Porten stod en kæmpehøi Mand i Skortærmer, hvis brungule Ansigt saagodtsom overskyggedes af de kulsorte nedhængende Hienbryn; de smaae mod Solen blinlende Hine syntes tankeløs at følge Roskærne af en kort Vibe. Wolf hilsede venlig og foreviste sin Billet; hun kleede fra Siden hen derpaa uden videre at lægge Mørke til sin Gæst og sagde gandste ligegeyldig: „gaae Kun ind, mine Folk veed Beskeed!“ Wolf skar Tænder og traadte noget stærkt til, saa at Gabelen strofede Mester Johan temmelig haardt paa Venet. „For Dicvlen!“ brummede denne og stampede med Foden. Wolf brød sig ikke videre derom, men traadte ind i Gaarden. En bleg Pige af sygeligt Udsænde slæbte misommelig to Spande Vand op fra Brønden. Wolf hilsede hende, og spurgte, om Tomfruen tiente Slagten. Pigen betrakte ham forfærdet, med hvert Dicblik blev Kind og Vand blegere, hun selv syntes at forstenes. Da Wolf gientog sit Spørgsmaal, lod hun Hovedet synke ned paa Brystet, og idet hun løftede Spandene op igien, sagde hun med henvendt Blik til Sidetrappen i Baghuset „derop! og saa klap den fors-

ste Dor til Høire — der vil De finde Deres Kammer.” — Wolf stod en Stund i Tænker og saae efter Pigen; derpaa steg han op ad de smalle Trapper, som hun havde betegnet ham. Stuen var snevet og mørk, Luften indspærret og forpestet; paa de tilrsgede Vægge varre store Stykker Kalk faldne af; hist og her saaes Bogstaver, Lal, Menneskeansigter og Dyrehoveder malede derpaa med Kul. Lige over for det mørke vindue stod en simpel Seng; tæt ved Siden stak et rodligt rustenk Som langt frem af Væggen. Wolf hængte sin Krands derpaa, satte Landse og Sabel i en Krog, fastede sin Randsel paa Bordet, og, brummende imellem Tænderne: „noget lumpent Pak det rige Kram” lønede sig i vinduet, bortslitende sin Ergrelse. — Over Gaarden og Sidebygningen saae man ned i en stor, smuk Have, der frisk og duftende hævede sig i den graalig blaau Byluft; de dunkle Alleeer hvelvede sig høit og høligt over de eensomme Sletter; guldgule Soelsikker gyngede frem og tilbage paa deres smække Stængler over lange Ranker af hvide og røde Roser, som inbfattede Gange og Buskader; Alt var der i dyb Stilhed og synnes, liig en fortryllet Lund, ikke at kunne betrædes af nogen menneskelig God. For denne Udsigt Skyld, blev Stuen ham nu kør. Næste Aften kom han hjem i Skumringen. Han sad sig i det aabne vindue og lod allehaande Tænker og Erindringer drage sig forbi. Den

eensomme Hauge, de mørke Træetoppe, den glødende
 Maane, Alt trængte sig underligt sammen i ham.
 Han tænkte paa Hjemmet og paa sin gamle Moder.
 Det faldt ham ind, at han dog Ingen havde her, som
 tog Deel med ham i hans Nydelser; han sollte engang
 en inderlig Længsel efter sin Broder, der nu allerede
 saa længe havde giennemstroifet Verden, uden at man
 vidste hvor han var. Forst havde han været Moller-
 svend, siden efter Foermandskarl, og var derpaa for-
 svunden udenlands. Maaske han ogsaa er blevet
 Soldat, tænkte Wolf; nu er der Fred og Noe i alle
 Lande, hjemme har de vel sagtens hørt fra Andreas.
 Strax vilde han til at skrive hjem: Tanken om hans
 Broder havde pludselig saaledes bemægtiget sig ham, at
 han var ganske beklemt. Men han havde ingen Lys.
 Den linned Vest, uden Halsklæde, stred han med en
 drosi Eed ned af Trappen. Misfornøjelsen stod malet
 paa hans Vande. I Forstuen skinnede en Lampe gand-
 ske svagt. Wolf traabte ind i dens snevre Belysnings-
 kreds, og medens han bukkede sig, for at sege efter
 Klokkestrenget, gav Mester Johan, der med glødende
 Ansigt vendte tilbage fra Aftenklubben, det sædvanlige
 Tegn med sin tykke Knortekiep paa Doren. Wolf gjor-
 de et Skridt hen imod ham, og sagde, idet han hævede
 Hovedet i veiret, saa at det blev belyst af Lampens
 Skin, med en bydende Stemme: „skal jeg da evig sids-
 be der i Mørke?“ Mester Johan foer sammen, som

truffen af et Lyn, lod Stokken falbe ud af Haanden, saae stivt og forvirret paa ham, og styrtede med et dæmplet Skrig ind ad den da netop aabnede Dør,

Er han fuld eller gal? tænkte Wolf, og, endnu mere opægget ved denne følsomme Afsært, trak han hæstig i Klokkens. Lovise, hin blege Pige, kom øengsteligen ud, undskyldte sin Forfømmelse og lyste ham op. Hun satte Lyset paa Bordet i hans Kammer, lufteede vinduet, og gav sig endnu eet og andet at bestille i Værelset. Wolf var meget alvorlig og sædelig i Fruentimmerselskab; han hadde ond Eftersnak og havde overalt ingen fordeelagtige tanker om dette Huus: derfor øengstede Pigenes Mærvoerelse ham. Han vendte hende Ryggen og trommede med Hingrene paa vinduesruderne. Lovise stod ved Sengen og glattede Teppet. Wolf hørte hende dybt at sukke. Han saae om efter hende, da gik hun hukende ud af Døren. Dette gik ham til Hjertet. Hvad græder hun da for? tænkte han; har maaskee mit studse Væsen forstørrelket hende? eller har jeg i min Hidsighed maaskee sagt hende et haardt Ord? — Med Lyset i Haanden ilste han efter hende, idet han raahte: „saa bi dog, Tomfrue, det er mørkt paa Trappen. Du kunde komme til Skade.“ Lovise talkede ham rort; hendes vaade Øine hævede sig smertefuld op til Wolf, der greb hendes Haand og sagde: „Kiere Tomfrue, De er saa bedrøvet, har jeg forsørget Dem?“ — „Gud, nei!“ raahte hun, og

græd paa nye. „Har ellers Mogen gjort Dem Fortræb?“ spurgte han mere paatængende. Hun foldebe begge Hænder, trykkede dem mod Vinene og rystede sagte med Hovedet. — „Himlen har saa villet det,“ sagde hun herpaa; „ogsaa Dem har den sendt. Du gode Gud! det var allerede saa godt, saa rolig! nu er det igien som før!“ Hun vissede Taarerne af sine Vine og gik taus ned af Trappen.

Længe sad Wolf ligeover for Lyset, med Hovedet støttet paa begge Hænder. Det var ham saa tungt om Hjertet, som om der forestod ham en Ulykke. Lovises grædende Stemme trængte sig i tusindfold Echelyd ind i hans Underste; hendes stille Kummer knuste hans Hjerte; det var, som om hun gjorde ham delagtig i sin Sorg. Saalunde nedstunken i dybe Tanker sad han og kradsede med en lille Kniv allehaande Linier og Ridser i den allerede forud forridsede Bordplade. Uden at vide eller ville det, havde han kaaret Lovises Navn, som han flere Gange havde hørt raabe i Huset. Han blev halv bange, og foer paa kryds og tværs over det med Kniven. Men som han nu sad og saa ned for sig, faldt det samme Navn, skrevet med hans egne Bogstaver, ham gandstæ tydeligt i Vinene fra forskellige Hjerner og Kanter af Bordet. „Er jeg forhævet?“ raabte han, idet han estertærkte, om han ikke ogsaa virkelig selv havde skrevet det altsammen. Men saa langt kunne han ikke næge over; og Bordet havde jo ikke været

flyttet fra Stedet. „Dumme Streger“ mumlede han og sköttede øengstelig omkring i det mørke Kammer. Revnerne i Væggen, de forkradsede Steder over Sengen, derimellem de sorte med Kul afridsede Ansigter, der endogsaan syntes ham bekendte, foraarsagede en uvilkaarlig Gysen hos ham. Han slukte Lyset og aabs nede etter vinduet. Den svale Aftenluft vistede ham hilsende imsde. — Alt syntes taus og stille. Men længe varede det ikke før Wolf tydeligt bemærkede i Haven ligeoverfor en Gestalt, som langsom stred op og ned af de dunkle Gange, og undertiden blev staende, hævede Armen i veiret og bevægede den, som om hun vinkede ad en Ledsager. Nøie kunde Wolf ikke adskille Gestalten, thi det opstigende Taagestør ligesom indhyllede den i lange hvide Klæder, og jo skarpere han saae derpaa, desmere taaget floss Alt iblandt hinanden. Wolf traadste hort fra vinduet, lod det staae aabent og kastede sig paa Sengen. De torre Blade paa Krandsen hvislede og raslede omkring ham i Trækluftens liig sagte hviskende Stemmer. Wolf sprang atter i Veiret; Krandsen russtede frem og tilbage paa Væggen. „Er det dig?“ sagde han, og tænkte halv i Sovne efter, hvor han var. Hans Øie faldt paa vinduet; det forekom ham, som Gestalten hist fra Haven saae ind til ham. Han stak Hovedet ned under Dynen og sov endeligen ind.

Omtrent en Timestid kunde den dunkle Drømmes verden saaledes have dræget ham hemmelighedsfuldt mek-

sig, da en Puslen pludseligen valgte ham. Maanen var endnu i Kamp med det frembrydende Dagslys. Han slog Dinene op og saae en stor hvid Hund staaende med Forpoterne op paa hans Seng og haefte sine i Mørket glorende Nine paa ham. At tættere og tættere puttede den Hovedet op til Wolfs Bryst, og ligesom ifølge en ved Saedvane hævdet Net forblev den relig i denne Stilling. „Maa vel hore her til,” tenkte Wolf, idet han klappede Hunden, „og troer nu, at jeg er dens Herre. Gud veed, hvem der her har maattet giøre Plads for mig.” Dog — neppe havde han sagt dette, før den følelsomme Drøm, hvorfra han nylig vaagnede, atter falbt ham ind; og nu syntes det ham, som om han netop i dette Kammer havde seet Nogen. For ikke at kalde sig dette tilbage, sprang han ud af Sengen; Hunden fulgte ham, hvor han gik og stod.

Det begyndte at blive levende nede i Gaarden. Slagtersvende haandterede samt floitede og sang derhos. En af dem, med et frastødenbe Ubortes, trak et Trumpet Øg af Stalden, snorede en Badsæk paa det, fastede en gammel Overkiole om sig, hængte den tykke Pidst over Skuldrene, og svang sig paa det endnu trætte Asens Ryg. Den Reisende lokkede, floitede og bandede imellem hinanden og spurgte, om Ingen havde seet Lur. Denne laae knurrende ved Wolfs Hodder, og viste hvergang Tænder, saa ofte den hule Stemme dervede kaldte ad ham. Wolf havde imidlertid ikke

Lyst til Klammerie for Hundens Skyld, og sagde ders
for, idet han strøg det troe Dyr paa Hovedet: „søger
De den store hvide Hund? Den ligger heroppe hos mig,
men jeg kan ikke faa den ud af Stuen.“ „Den heirostes
de Svend gloebe paa ham med aaben Mund og red sin
Vei uden at mæle et Ord. „Bliv Du kuns her, min
gamle Hund, og pas paa mit Toi“ sagde Wolf, og
Lur faae paa ham som om han forstod hvort Dyr og
blev lurende liggende paa Dørtegårdens.

Det var allerede silde ud paa Aftenen, da Wolf
stod udenfor Porten og faae ned ad Gadens. Da kom
Nyteren fra sidste Morgen tilbage i fort Luntetrav.
Uden at faae Dje paa Wolf red han lige ad Stalden til,
og gik derpaa ind til Mester Johan. I midlertid gik
Wolf op og ned udenfor Huset. Man begyndte at blive
heirostet derinde. Hans Blik faldt uvilkaarligt ind ad
 vinduet. Svenden syntes at være i en heftig Ordstrid
med sin Herre. Han holdt en tom Pengekat i Haans-
den og slog dermed eftertrykkeligt i Borbet. „Hvad
Satan! skal jeg lade mig oversnøse for de lumpne Pen-
ge? jeg har dog hjulpet ham til langt mere; med mig
skulde han ikke begynde, thi jeg taaler det min Salig-
hed ikke.“ — „Maa, maa! det er jo godt,“ svarede
Hr. Johan beroligende, men den Anden løftede den
knyttede Neve imod ham, og tilføjede: „forglem Han
ikke en anden Gang, at jeg kan giøre Ham kold som
en død Hund!“ — Wolf var det herved, som en iskold

Haand foer ham ned ab Nyggen. Han løb op paa sit
Kammer og slog Doren i Laas; thi han syntes at bes-
finde sig midt i en Morderhule. Luu kom krybende hen
til ham. Han trykkede ham som Ven og Staldbroder
op til sig. Det var ham tungt om Hiertet; først silde
gik han tilsengs. Den næste Morgen, da Trompeterne
bøste til Fouragering, vaagnede han under Febergysen
af de dunkle Drommerier, som under halv Bevidsthed
i flere Timer havde bemestret sig hans Sandser. Fors-
skyret sprang han ud af Sengen; paa hans hæblege
Ansigt laae tydelige Spoer af en tung Sickekamp. Hans
Kammerater saae forbausede pga ham, dog forblev han
taus imod dem alle.

En Aften kort derpaa sad han med flere Andre
paa en Benk udenfor Hovedvagten. Det var summer-
varmt, og en tung, tyk Luft hvilede over dem. Der
blev siunget allehaande gamle Sange. Wolf hverken
horte eller saae, og da det hedte: „nu er det Tid, at
Hver maas gaae til sit!“ da rystede hans Knæ, saa han
neppe kunde reise sig. Men en af hans Kammerater,
der længe havde betractet ham, og troede at han var
syg, tog ham under Armen og fulgte ham henad Ga-
den. Da de nu ikke vare langt fra Slagterens Huus,
stod Wolf pludselig stille, gyste hemmelig sammen og
drog tungt sit Veir. „Nei,“ sagde han „jeg vil ikke
længere slæbe paa de Griller, som martre mig tilbode.“
— „Nei!“ raaabte den Anden, „kuns ud dermed! hvad

har Du da?" — „Lee ikke!" sagde Wolf alvorlig; „det er en Drom, som kunde berøve baade Dig og mig Forstanden." Hün foer uvilkaarlig sammen for Wolfs stirrende Blik; Begge saae de stille paa hinanden og treen saaledes ind i Wolfs Kammer. „Her," tog denne Ordet, „see Dig engang ret omkring her! her kommer nu alt flere Nætter en hvidgraa Gestalt, gandse foræret af Gravdunster og med forbreiede Ansigtstreæk, sætter sig hist paa Stolen for min Seng, lægger sit Hoved i den ene Haand og seer bedende paa mig. Jeg væger ikke, jeg sover ikke, jeg soler og seer, og kan dog ikke røre et Lem. Efter en kort Tids Gorlob vinsker det ad mig og peger hen imod hün Have, som Du kan see her over Muren. Det taler ikke, og dog er det mig som om jeg hører det sige: hist ved den forfaldne Fiskielder, under de to af een Stamme udvorede Lindetræer, skal Du søge. Det hører ikke op at vinke og hæde, før Dagen skinner mig i Dinene, og jeg besindrer mig."

Begge taug og saae ned for sig. Men det blev Wolf lettere, da han havde givet sit Hierte Luft. „Deres som det kommet i Nat igien" sagde han driftigere, „saa folger jeg det. Jeg maa løse Knuden, det koste hvad det vil. Gaar Du nu kun" — sagde han derpaa til sin Kammerat — „Du kan desuden ikke hjelpe mig; thi to ere her for mange." Han rakte ham derpaa Haanden, fulgte ham ud og hvistede i det samme: „den kiære

Gud vil vel hielpe mig!" Neppé havde han udtalt disse simple Ord, førend han blev heftig rørt ved at erindre sig, hvor synlig nær Gud ofte havde været ham i Kris gen, og hvorledes i Nod og Fare en stille Bon havde beroliget det bange Hjerte. Det inderlig fættet, sluk kede han sit Lys, satte sig i en Krog, foldede sine Hænder, og bad ret af Hjertenegrund et Fader vor. Ders efter var han rolig og forniede sig endnu en Stund over den majestetiske Torden, der saa heit og herlige drog hen over Staden. Udmattet lukkede sig derpaa hans Nine. Men hans natlige Drommegeist lod ham ogsaa denne Nat ingen Roe. Jen Svæven mellem Soven og Vaagen udstod Wolf en skækkelig Angst. Et frygteligt Lyn og Tordenstrald rev ham ud af denne halve Dodskamp. Storm og Regn slog imod Binduet, Haven histover syntes at staae i lys Lue. Himlens lys delige Raab gav ham Mod. Han kastede sin Kappe om sig, tog Sablen under Armen, og saaledes begav han sig, ledsgaget af den tro Lux, under Storm og Tordenbrag i Guds Mavn paa Beien.

Treerne ry stede deres vaade Toppe og hilfede ham med dybt gienlydende Stormklager. Under deres ras lende Grene vandrede han ras fremad, da pludselig et Lyn adslalte det sorte Skjeteppe, og han stod ved den mosbegroede Fiskielder; Lindetræerne, gandste saaledes som Dommene havde afmalet ham, strakte deres Grene henover den, og ligesom pegede ned paa den forsalne

Indgang. Wolf stodte denne ind med Goden. I hans Sæl var nu intet Spor af Frygt; enhver Angstelighed taug for den stigende Lyft til her at opdage Noget. Lux snusede og kradsede, og kastede Jorden i større og større Buer høit hen over sig. Pludselig gicede den forsærdeligt og stod som fastmanet til et Sted. Wolf boiede sig over den. Uveiret rullede endau i det Fierne; en lille Stierne skodt sit blege Lys ned imellem Foldeerne af Nattens mørkeblaas Gevandt. Wolf gioss tilbage: en Øre, en blank Øre laaer for hans Fodder. „Hvad skal du mig?“ sagde han, tog den op, og traadte fra Dræernes Skygge ud i det Frie. Den lille Stierne speiledede sig i Staaret; Wolf saae med Forfærdelse tæt ved Skastet to indrustede Blodpletter. Blodet klemte ham om Hjertet. „Et Mord!“ skreg han, fuld af dunkel Ahnelse, „et sumje, forbandet Mord!“ Han sittrede over sit hele Legeme, tog Øren under Kappen, og gik, uden at vide hvad han vilde, tilbage til sit Logis.

Det var imidlertid blevet stille; det sorte Skybierg dalede dybt imod den nordlige Horisont; Morgenens brød allerede frem, kun i Østen jog endnu de todligraae Striber flygtig gennem Luften. Wolf gik med store Skridt hen mod Bagdoren: hans hvide Kappe flagrede for Binden; han var frygtelig tilmode. Saaledes strog han forbi Hr Johan, der tolig saae efter Uveiret og rogede sin Morgenpipe udenfor Porten, „Seer han,

Mester!" raaabte Wolf, og trak Øren frem under Kapoen; „seer Han, hvad jeg fandt i Nat." Slagteren tabte Viben; Hans Hine dreiede og vendte sig. Han ubstodte et dump Brøl. „Gud har dømt!" skreg han, og sank med foldede Hænder, trussen af et Slag, død til Jorden.

Wolf stod som naglet fast til Stebet, da Lovise i det samme saae ham over Skulderen og hosit og giennemtrængende skreg: „Jesus! det er jo Andreas's Øre! der staarer hans Navn: Andreas Wolf!" Og, med Lynets hurtighed fattende Sammenhængen, slog hun jamrende Hænderne sammen og raaabte med bæmpet Landedræt: „det er hans Blod! de have slaaet ham ihiel!" — Allarmen havde ført alle Husets Beboere hid. Man trængte og stormede ind paa Wolf, for at saae den rædselsfulde Hemmelighed aabenbaret. Denne stod en Tid lang ubevægelig og stirrede paa Øren; hede Zaarer tullede ham ned ad Kinderne. Pludselig saae han vilbt omkring sig og styrtede ad Haven og Sjællederen til. De Andre fulgte ham; Spader og Stiger blev hente. Man grov og ryddede, og drog endelig et halvfortørret Liig ud af den dybe Grav; Intet paa det var kiendeligt uden en Solvring, som sad ufortørret paa det forgnede Fingerbeen; og, da Lovise med bævende Læber hviskede: „det er ham!" sank Wolf afsmægtig ned til Jorden.

Medens han nu under skækkelige Nerverystelser
båres til Lazarettet og der faldt i en dodelig Feber, es-
terforskede og samlede Retten enkelte Udsagn, og ved
at sammenligne dem med hin uimodsigelige Kiendsgier-
ning, bragte den saameget ud: hvorlunde der for syv
Aar siden var traadt en ung, flink Karl, ved Navn
Andreas Wolf, i Mester Johans Dieneste. Han var
duelig, snild og erfaren i Regning og Skrivning, og
blev snart uundværlig for sin Herre. Snart var An-
dreas en stille, inderlig Kjærighed til Lovise. Begge
vare eenige, og, da den flittige Ungling havde samlet
sig en lidet Kapital, tænkte han paa at blive sin Egen
og at giøre sin troe Pige lykkelig. Han stod i Begreb
med at sige det til sin Mester, da Martin, just ham
som Wolf hin Aften hørte kiendes med sin Husbond,
en Aften lokkede ham til Kortenspil med ham og Me-
steren. Men Wolf vandt fra dem Begge; og, da det
var silde, og Lovise gav ham et Vink, saa holdt han
op op og gik paa sit Kammer, efterat han endnu først
flygtig havde kysset sin Pige og hvistet til hende, at han
den næste Dag vilde sige hende Besked om Alt, og bes-
tolige hende for Fremtiden. Flere af Folkene havde
endnu samme Aften hørt Johan og Martin hviske sam-
men paa Trappen, og sildigere ud paa Natten seet dem
gaae op til Wolfs Kammer. Næste Dag var han fors-
vunden, Ingen vidste hvorhen. Mesteren udspredte,
at han var gaaet over til de Franske.

Medens man saaledes afhørte Lovise og flere af Husets Folk, savnedes Martin. Tidlig om Morgenen var han romt, seent eller tidlig ventende Guds Straf.

— Lovise pleiede fra nu af i stille Hengivenhed den stakkels Wolf, som i lyse Diblikke lod hende fortælle sig om Andreas, og ofte foldede sine Hænder og sagde: „Gud har domt. Vi ville tilgive vore Skyldnere.“ Snart lukkede han da ogsaa de ørlige Øine for evigt. Lovise lagde Cypresskransen, som hun havde taget ned fra Sommet, paa hans Kiste; hun og Eur fulgte i nogen Afstand, da hans Kammerater bare ham til Jordden, og lagde ham ved hans Broders Side, hvis Liig man havde undet et stille Hvilested.

Oste græder hun endnu over begge Gravene; dog — hendes Hjerte er roligere: Andreas var jo ikke trostlos, og Gud har domt. From venter den stakkels hvide Rose, indtil Livsstormen engang vil bryde og sænke den blidt ned i den natlige Grav.

(Caroline de la Motte Fouque.)

De Elskendes Gravminde.

I Sachsenland levede engang en Greve, ved Navn Rudhart. Han var riig paa Gods og Guld, men sin største Skat eiede han i sin Datter Adelgund, ved Skionhed og Sæder en Sterne af første Rang blandt Landets Møer. Hun havde først naaet sin syttende Sommer, og alt beilede mange Herrer til hendes Haand. Rudhard var ørgierrig og stolt, og meente, hans Datter var vel en Prinds af Blodet værd. Koldt vistes Beilerne bort, uden at Adelgund erfoer Noget om deres Ønsker, thi Greven var en raa Mand, og et haardt, usaderligt Hierte slog i hans Barm.

Blandt hans Hoffsinde var Junker Gisbert. Greven leed ham godt, og paa Adelgund havde Ynglingens Skionhed gjort Indtryk. Dysaa han følte sig dragen til hende, men Følelsen af Afstanden mellem ham og hende tillod længe intet Ønske at vaagne i hans Hierste. — En Dag steg han op af en Vinde trappe; Adelgund sprang i samme Sieblik, lit og munter, ned af Trappen, stodte mod Gisbert, og blev hængende i hans Arm. Ved denne Berørelse gien nem bævede ham en glødende Ild, og Kærligheden greb hans Væsen med al sin Almagt.

Stedse højere blussede Luen i Ynglingens Hjerte,
 og naar han vilde samle al sin Kraft for at bekæmpe
 den, folte han sig dog for svag. „Godt,” raaabte han en-
 delig, „saa vil jeg da intet have meer end denne Kær-
 lighed, skulde jeg end i den gaae under!” Kummer-
 fuld sneg han sig en Dag ned i Haven, kastede sig paa
 en Græsbænk og lagde det brunlokkede Hoved i sin Haand.
 Langsom og dybsindig nærmede sig Adelgund ham. Da
 han ikke vidste at dølge sin Fortlegenhed, lod han som
 hansov. Hun kom, stod stille og nævnte sagte hans
 Navn; hun boede sig over ham, som om hun vilde
 trykke et Kys paa hans Kind — han folte hendes Munds
 Aande. Hastig foer hun tilbage; han kastede sig for
 hendes Fodder, trykte sine glødende Løber paa hendes
 Haand, og betrakte hende med bedende Kærigheds
 Blikke. Hun giengialdt dette Blik, uden at sige et
 Ord, trykte let hans Haand, og gik langsomt bort.
 Gisbert stirrede efter hende, og saae, hvorledes hun
 torrede sine Øine med sit Slør. Fra denne Time af
 blev det roligere i Ynglingens Siel. „Jeg elsker, jeg
 gienelskes,” sagde han til sig selv: „glad kan jeg nu
 gaae under i denne Kærighed!” Gisbert var nu
 meget muntrere end før, og hvem der saae ham, spurg-
 te, om en uventet Lykke var bleven ham til Deel.
 Men i Adelgunds Væsen viiste sig en mørk Tungsindig-
 hed, og hendes Øie smilte kun, naar det modte
 Gisberts Øie, dog var det intet Glæsssmil, men

Unglingen forstod det vel. — — Pludseligt indløb den Esterretning, at en Son af den kongelige Major domus samme Dag vilde indtrefse, at beile til Adelgunds Haand. Streng og alvorlig sagde Greven til sin Datter: „I Aften er Din Forlovelse! Du viser Dig ved den med en Pragt, svarende til mit Navn og min Rigdom!“ — „Forlovelse! Med hvem?“ stammede Adelgund døbbleg. — „Med Gislin, en Son af Major domus,“ svarte Rudhart. „Gaae, og gier som jeg befaler!“ Adelgund vakte til sit Gemak, og kaldte sine Terner. „Bringer mig en Liigdragt,“ sagde hun, „og en Krands af hvide Roser.“ Ternerne studsede, men de adlade deres Hersterindes Bud.

Brudgommen kom. Strax lod Rudhart sin Datter kalde. Ledfaget af nogle Veninder træn hun ind i Salen, liig en Himmelbrud, hvidklædt, med en Krands af hvide Roser i det blonde Haar. Men sneehvide var og saa hendes Kinders og Læbers Roser. Greven blev bleg og rød af Ergrelse, dog en Gysen greb ham, da han betragtede hende nærmere. Adelgund havde ikke hertet til, at see paa sin Brudgom. Eiguregyldig tilstod hun, at Rudhart lagde hendes Haand i Gislins. Man satte sig tilbords. Nu først vovede hun, at see op paa sin fremmede Naboe. Hans Ansigt havde noget Græsseligt, Panden veeg tilbage, Kinder stod frem, det signede en fordrejet Spøgelsemaske.

Gisbert, der havde været paa Jagt, erfoer først tilbig, hvad der var foregaaet, og hans varme Livs-
Tilder blev til Gis ved dette Sorgens Budskab. Vel
havde han forud ahnet, at denne Kærighed blot vilde
skabe ham Øval, men Hagelbygen faldt for pludsigt i
hans Blomstervaar til, at Tølelsen af hans Tilintet-
gisrelse ikke havde skullet overmande ham. Han gik i
Mørheden af Niddersalen frem og tilbage, for blot at
see Adelgund et Dieblik, og giensinde sin Kraft i hen-
des Smerte. Hun kom ogsaa snart, og da hun ingen
Bidner saae, rakte hun ham Haanden, og sagde med
svag Stemme: „Frelse eller Død!“ Krampagtigt
trykte Gisbert hendes Haand mod sit Bryst. I dette
Dieblik gik Døren op, og Rudhart stod for dem. Fryg-
teligt ruslede hans Die, hans Høire foer mod den ven-
stre Side, som sogte den Sværdet. Dog besindede han
sig raskt, bød Adelgund gaae paa sit Vorrelse og tilord-
nede Gisbert: „Willigt var det, at Du med Døden be-
vede for Din Frøkhed, men Livet er for Dig en haars-
dere Straf. Straf forlade Du min Borg, og hvis
Du nogensinde vover, at komme den nær, skal dens
dybeste Fængsel være Dit Dødsammer.“ — Bort
styrtede Gisbert, sadlede sin Hest, svang sig paa den
og lod den trave, hvorhen den vilde.

Omtrent en halv Fierdingsei fra Slottet, paa en
Høi, stod et rundt ældgammelt Taarn. Ingen Hab-

ning havbe det, uden en smal lav Dør, og Tilgangen var bevæget med vilde Buske. Man kaldte dette Taarn de Elskendes Gravminde, thi engang havde en Hvitste ladet sin Datter og hendes Elster, hende ulig i Rang, indspærre øer og give til Priis for Huns gerdsden. Sielden vovede Mogen af Borgbeboerne sig derhen, thi Sagnet gik: Man hørte fra Tid til anden en samrende Rost fra Jordfængslet, og den myrdede Kongedatter sad stundom ved Krattet og plukkede sig Hedebloomster til en Døbningkrands. Adelgund havde aldrig før havt Hierte til, at komme dette Nædselssted nær, men nu vandrede hun hver Morgen for Solens Opgang derhen, hun frygtede ikke de Døde, siden hun havde tabt Modet til at leve, og ofte ønskede hun, at hiin ulykkelige Kongedatter vildeaabenhare sig før hende.

En Dag, da hun i stille Bemod saae op mod Taarnet, og i smertelig Bevægelse udraabte: „Maatte jeg hvile med Gisbert her, ved deres Side, der elskede og varer ulykkelige som vi!“ hørte hun sit Navn nævnes. Hun bævede. „Adelgund!“ raabte det noæ engang, „frygt Intet, det er Gisbert, som kalder Dig.“ Hun saae Ynglingen ved Indgangen til Taarnet, og vilde ile ham insæde, men al Kraft var vegen fra hende, hendes Knæe vakte, hun kunde ikke røre sig af Stedet, før Gisbert kom, greb hende under Armene, og førte hende til Taarnet. Der satte han sig paa en Steen, og tog hende paa sit Skisæd. „Adel-

gund," sagde Unglingen, og lagde sin Haand paa hendes blondlokkede Hoved, „jeg kan ikke leve uden Dig, og ikke døe uden hos Dig."

Pigen betragtede ham med et Kærlighedens og Smertens Smil. „Vi sidde her ved de Elskedes Gravminde," sagde hun: „gid de dog vilde komme op, og hente os ned!" Ved disse Ord stirrede hun paa Zaarndoren, som om hun ventede de Dodes Aabenbaring. Unglingens Nine hvilte ufravendt paa hendes Asyn. Den stille Smerte gav dets Træk noget Overjordisk. „Af," raabte han, overvældet af uendelig Hammer, „Adelgund! snart, snart —" mere formaaede han ikke at frembringes; han holdt Haanden for Ninenes, og sorte tanker syntes at omspænde hans Siel. Blidt drog Adelgund Haanden fra hans Nine, og sagde med Haab: „Gisbert, aldrig vorber jeg nogen Andens!"

„Wil Du sye med mig?" spurgte Unglingen glad opfarende. — „Ja," svarte hun, „men hør mig ud! Gi skal vor Kærlighed besmitte vor Wre. Du kender Klosteret paa Rupertsbierget ved Rhin, som den hellige Hildegard har stiftet. Abbedissen er min Frænke. Du følger mig til hende og jeg tager Sloret." Gisbert vreden sin Elskedes Følelse, og hans Siel fandt Trost i den Tank, at han beholdt hendes Hierte, om han end ikke fik hendes Haand. — De aftalte nu det Fornøjne. Gisbert skulde sørge for Heste og for en

Dragt til Adelgund og for en sikker Beviser. Tredie
Dagen efter skulde de igien mødes og aftale Resten.

Gisbert indfandt sig paa bestemt Tid ved de El-
skendes Gravminde. Han ventede længe, Adelgund
kom ikke. Unglingen blev angst og bange. Mørke
Uveirsskyer trak op fra Vesten. Alt hørte man Tordes-
nen i det Fierne, da rasslede det i Krattet — det var
Adelgund. Bleg som et Marmorbilled stod hun der,
Synet af hende giennembævede Unglingens Hjerte.
Hun havde neppe Kraft nok til at fortælle, at Gislin
uventet var kommen paa Borgen, for at øgte hende
endnu samme Aften. Redning syntes nu umulig for
de Elskende, og paa sikker Flugt var ei at tænke. Begs-
ge sadde de der i stum Fortvivelse, da Fodtrin og
Stemmer nærmede sig. Med et Skrig sank Adelgund,
næsten livlös i Gisberts Arme. Hastig førte han hens-
de til Taarnet, løftede med Kæmpekraft den tunge
Steen, der laa over Indgangen til Dødshvælvingen
under Taarnet, en bred Marmortrappe førte ned i, og
hos Pigen hastigt stige ned; kraftlös sank hun ned paa
det tredie Trin.

Med draget Sværd ilte Gisbert til Taarndøren,
fast besluttet, at forsvare sig til den sidste Blobedraabe.
Mogle Stridsknegte nærmede sig, ei uden Frygt, og
kiendte nu Unglingen, der bad dem vogte sig for hans
Sværdod. De syntes tvivlaadige, men Rudhart, der
fulgte dem, havde neppe hørt Navnet Gisbert, for han

med Bisched sluttede, Adelgund maatte ogsaa være i Taarnet. Med skummende Raserie drev han Stridsknegtene frem, og befalte dem at trænge ind, og bringe Ynglingen ud, levende eller død. Men Døren var meget dyb, og derhos saa smal og lav, at det syntes umuligt at komme ind, uden at ligge under for Ynglingens Slag og Sted. Greven vilde selv gøre et Forsøg, men Gisberts blinkende Sværd strækede ham tilbage. Nu kom ogsaa Gislin, som man ikke længere kunde sejle det forefaldne for. Med en græsselfig latter rev han en af Knegtene Spydet af Haanden, og trængte, holdende det langt foran sig, gennem den smalle Dør. Gisbert sprang tilside, knuste Spydstagen med et veldigt Slag, og bibragte Gislin et Saar i den høire Haand. Han broste som et Dyr i Skoven, Jægerens Piil har saaret, ei af Smerte, men af ræsende Forbittrelse, og uden at øndse Rudhart, der dog allene var Herre her, bød han at hidkalde Arbejdsmænd, der skulle tilmure Taarnets Indgang. Stridsknegtene saae slagne paa deres Herre, men Greven var ligesaa rasende som Gislin, tilmed frygtede han densnes Hævn, derfor gientog han hans Bud. — Strap hentedes Arbeidspolk hid: bag dem opstilles Bueskytter, der uophørligt skudde over deres Hoveder mod Indgangen, for at Gisbert ikke skulle hindre dem i deres Værk. Natten brød ind, Arbeidet maatte fuldenbes ved Fakkelskin. Døren var nu tilmuret paa en lille Aabning nær.

Gjennem denne inkastede en gammel Stridsknegt sin
brændende Fakkil, sigende, de Hindmurede maatte dog
i det mindste have et Lys at doe ved.

De Elstende sadde imidlertid paa Trinene, der
førte til Gravhævelingen. Adelgund fandt nogen Trost
i den Tanke, at hendes Lidelser nu snart havde naæt
deres Maal og Ende, og Gisbert var glad ved, at tors-
de ventte Doden ved sin Elstes Favn. Men da nu det
sidste Hammerstig lød, og en af Stridssvendene sagde
til de Øvrige: Lad os nu knæle, og bede et Gadervor
for de Doende, da foldede de levende Begravne uvis-
kaarligt deres Hænder, og bade sagte med, og Gras-
vens Hænde omvistede dem. Adelgund lagde sin blege
taarevaade Kind paa Gisberts Skulder, og han talte
fromme Trossens Ord til hende. — Efterat hun havde
fattet sig lidet, tog han Fakkelen, der endnu laae bræns-
dende paa Jorden, og de nedstege i Dodshævelingen.
Den var meget rummelig, af langrund Form, og hvil-
te paa stærke Piller. Midt i den stode to Steenkister,
den ene var tom, i den anden laae to Skeletter. Adel-
gund giss ved dette Syn. Længe taug Begge, og stie-
rede paa de Elstendes sorgelige Levninger. Pludsligt
syntes Pigen at føle sig forunderlig styrket. Paa
Skeletternes Hænder saae hun to kostbare Ringe; hun
tog dem af, stak den ene paa Gisberts Hænder, lod ham
sætte den anden paa sin, og sagde høitideligt: „Teg er
Din Hustrue! Hos de Døde er vor Formæling, og her

staer vor Brudeseng. Den var beredt for os, før vi
fødtes." Med usigelig Kærlighed og Vemod trykte
Gisbert sin Dødsbrud mod sit Hjerte. Saalunde stode
de længe maalsose, med det stille Ønske: „Maatte vi
fazledes indslumre og aldrig vaagne mere!"

Hakkelen gik ud, og Gravens Ræbster syntes at
udbrede sig trindt omkring dem. Gisbert tog Adelgund
paa sit Skid, og hun indslumrede ved hans Bryst.
Endelig lagde ogsaa Sovnen sig paa Gisberts Hine. —
Han vaagnede først, og saae med Forundring en mat
Lysstraale paa Trappen, som forte ned i Hvælvingen.
En glad Gysen greb ham, og ved den Bevægelse han
gjorde, foer Adelgund ængstelig op. Han meddeelte hens-
de sit Haab, og de gik hen til Trappen, for at see,
hvor Lyset kom fra. Men med Smerte opdagede de,
at det faldt ned giennem en stor Kloft i Taarnloftet.
Som de stode der, hørte de en Larm, der syntes at
komme fra den anden Ende af Hvælvingen. Gisbert
drog den skielvende Adelgund bag en Pille, og rev sit
Sværd af Skeden. Larmen kom nærmere og nærmere.
Det var en Los som sneg sig omkring der. Gisbert
tog Leiligheden iagt til at bibringe den et Slag, der
ikke dræbte den, men dog hindrede den i, rast at flyve.
Det lykkedes ham, og hylende slæbte Lossen sig tilba-
ge; Gisbert greb Adelgund ved Haanden, og begge fulgs-
te den langsomt giennem Hvælvingens Mørke. Da de
havde naaet en af de bageste Piller, blev det stille.

Gisbert slobte med sit Sværd til alle Sider, og opdagede bag Pillen en viid Uabning, og i nogen Grasstand hørtes etter den Saaredes Hyl. Mellem Angst og Haab stredde de Elskende Arm i Atem giennem en underjordisk Gang og naaede snart igien deres Beiviser, hvis Saar maatte være dybt og smerteligt, da den kun formaaede at frembevæge sig meget langsomt. Pludselig begyndte Mørket at tage af, alt aandede dem en anden Lust imode, og Adelgund troede, at høre Huglesnes Sang; med hvert Skridt blev det lysere, og snart befandt de sig ved Enden af Gangen, mellem vilde Buske og lodrette Klipper.

Adelgund sank paa Knæe, og udgjord Taknemmeligheds Taarer, ogsaa Gisbert oploftede bedende sine Hænder. Forsiktig besteg han Klippetinden; under sig saae han en eensom Dal, giennemkrydset af en bred Strom. Ved Klippefoden stod en ussel Fiskerhytte; Gisbert saae nu hvor han var, men da Solen alt stod høit paa Himlen, torde de ikke fortsætte deres Flugt og skulde fig i Gangen til efter Solens Nedgang. Da begavde de sig paa Veien, og efter flere Møutters Vandring vare de saa lykkelige at naae Klosteret paa Mespertsbierget. Huldrigt modtoges Adelgund af Abbedissen, og med hertelig Deeltagelse hørte denne de Elskendes sorgelige Skriebne. Eigesaa klog og forstandig, som god og medfølende, saae hun snart, hvad her var at gjøre. Adelgund skulde under et andet Navn blive

i Klosteret som Chorfroken, og Gisbert skulde træbe i Dieneste hos Gartneren. Efter nogen Tids Forløb, naar Historien var glemt, skulde de Elskende forenes ved øgtefestabeligt Baand, og Abbedissen lovede, at give dem et lidet Kloster gods hinsides Rhinen til Lhn. Med taknemmelige og sorte Hierter billigede Gisbert og Adelgund dette Forstag. Vel torde de kun samtales sjeldent, men de folte sig allerede lykkelige ved, at høe inden samme Mure, og dagligen at see hinanden.

Saaledes henrandt et Aar. Da indløb den Efters retning at Gislin var paa Jagten bleven sonderreven af et Bildsviin. Abbedissen holdt det for godt, ogsaa at erkynlige sig om Rudhart, og affærdigede en tro Diener som Speider til hans Borg. Da han naaede denne, stod den i lys Rue, og Folk fortalte ham, at Rudhart, der i lang Tid havde været mørk og menneskelyk, Aftenen forud havde afskediget alle sine Folk, og sandsynligvis selv stukket Slottet i Brand, efter i Forveien at have opsat sin sidste Willie, hvorefter der af alle hans arvelige Besiddelser skulde bygges et Kloster og et Herberge for Piligrime, hvis han ikke om fem Aar var vendt tilbage. Man troede dog almindeligt, at han frivilligen havde indebrændt sig i Borgen. — Denne Efterskriftning meddeleste Abbedissen Gisbert og Adelgund, dog fortaug hun Sagnet om Grevens skæckelige Endeligt. Adelgund henslod i Zaarer, thi fiondt hendes Fader havde handlet umenneskeligt mod hende, saa var

dog hendes barnlige Hjerte ikke gandstee vendt fra ham, og Alt bebudede jo ogsaa hans smertelige Anger. — Saa Dage efter viedes de Elskende af Klosters Skiftes fader, og afreiste strax til deres lille Gods. Det laae i en noget vild, men smuk Egn. Vaaningshuset stod paa en Hoi, Indgangen beskyggedes troligt af en gammel Lind, fra Winduerne saae man en Sølvstribue af den forbirislende Lahn, og rundt omkring afvælde Mark og Eng og Skov i behagelig og mangfoldig Blanding.

Gisbert henlevede her med sin Adelgund, under landlige Glæder og Sysler, sem lykkelige Aar. En Son og en Datter knyttede Kærlighedsbaandet endnu fastere. Den lille Langelin var sin Moders Billede og Eyendets Lyst og Glæde. Nejpe fire Aar gammel, kiedte han den hele Omegn, hvor Bust og Hække, hvor Huusvei og Bakke. Helst sad han ved Lahnslodens Bred, frydende sig ved de forbiseilende Skibe. — En mørk Hestasten dvælede han længere end sædvansigt ved Strommen, og morede sig med, at kaste Smaastene henad Bolgernes Flade. Da saae han pludseligt ved Siden af sig en gammel Pilgrim, med hvidt Skæg, mørkt og stivt stirrende i Floden, som om han var til-sinds, at skytte sig deri. Venlig sprang Langelin hen til ham, trak ham i Kappen og sagde: „Mand, kom med mig, paa vor Arne brænder Sid, og Moder vil give Dig Mad og Drikke.“ — Forundret og bevæget saae Piligrimen paa Drengen, „Har Gud sendt mig

Dig," raaabte han, „at Du skulde holde mig tilbage fra Fortvivelse ved Budskabet om hans Naade, Du elstelige Dreng?" — „Rig! hist er vort Huus," sagde Drengen, der Intet begreb af Pilgrimens Tale. Stedse alvorligere stirrede denne paa ham, og endelig spurgte han heftigt bevæget om hans Forældres Navn. „Ei" svarte Længelin, „Folk kiende Fader og Moder ret godt, han hedder Gisbert, og Moder —"

„Din Moder? Din Moder?" afbrød Pilgrimens ham med skielvende Rost. Barnet blev angst og vilde Isbe sin Vel, da det saae sine Forældre komme ned ad Glodbredstien. Adelgund var den lille Williewinde, og Gisbert spogede afverlende med Moder og Barn. Da de saae Pilgrimen, bode de ham velkommen; men med et Skrig sank han paa sine Knæ, udbredte sine Arme imod Himlen, og raaabte med hiertestørrende Stemme: „O, lad det ikke være nogen Drøm, intet Syn til min Dvals Forsøgelse!"

Nu gienkiendte Adelgund sin Fader; Gisbert løftede ham op fra Jorden — hun holdt begge sine Born imod ham — han favnede hende og Gisbert og Børneude, men formaade ikke at frembringe et Ord. Forst derhiemme sikket han Mælet igjen, og priiste Gud, der saa forunderligt havde seelst hans Born, og ved hans lille Dattersons Haand reddet ham selv fra Fortvivelsens Død.

(Aloys Schreiber.)

Orgelspilleren Abbed Bogler.

Sikkert har Læseren hørt tale om den berømte Abbed Bogler der spillede Orgalet saa kunstfærdigen, at han selv paa et gammelt forslidt Orgelværk kunde opføre udmærket skønne Stykker, f. Ex. et Tordenveir, saa naturligt, at Lihørerne, naar han ret kom i Hede, skjælvende og bævende raahte: „Gud i Himlen! blot det ikke slaaer ned!” — eller en Regn saaledes at Herrerne hurtigt satte Hattene paa. Derhos var han en from, kristelig Mand, og hvad han i en Bye havde indtaget for et saadant Orgelspil, det gav han igien til Byens Fattige og tænkte: Sorg ikke for i Morgen!

Nu kom engang denne berømte Bogler giennem den lille Stad Lingen ved Nederrhin; Mens Hestene spændes om — tænker Bogler — skal Du drikke Dig en Snaps i den røde Ørel! Og da han igien griber efter Hat og Handske og spørger: „hvad er jeg skyldig?” siger Verten: „Tre Styver, og — Herren vil allerede bort igien? Hvis Herren er en Kiender eller en Liebhaver af Musik, kunde De, hvis De endnu vilde op holde Dem et Par Timer, saae noget Smukt at høre.” — „Hvad da?” siger den Fremmede, „En Kiender er jeg ikke, men dog en Liebhaver, og noget Smukt hører jeg gjerne.” Da sagde Verten: „Den berømte

Abbed Vogler lader sig i Aften høre i Kirken her, på
Orgelet; Billetten kostet en Daler; hele Byen er alles-
redede fuld af Fremmede, der ville høre ham." Da føer
vor Abbed Vogler med den heire Haand over Ans-
sigtet, og tænkte: Drommer du da, eller seer Berten
dig dobbelt? Derpaa sagde han: „Det Navn har jeg
ogsaa hørt før, og da jeg ikke har Noget at hæste efter,
saa vil jeg da blive."

Kort efter vandrede utallige Skarer, og deriblandt
ogsaa vor Abbed Vogler til Kirken, for at høre den an-
den Abbed Vogler spille paa Orgelet. Nu raabte Folk
rigtignok ikke: Gud i Himlen! blot det ikke slaaer ned!
Ikke heller satte Nogen under Orgelregnens Hatten paaz
men dog klappede Alle i Hænderne og raabte Bravo,
og da Concerten var tilende, fulgte en stor Hob Men-
nesker jublende og vivatraabende den anden Abbed Vog-
ler til den røde Øre, hvor han vilde spise til Aften. —
Beklædt tænkte han: Gudselskab, det gik dog godt.
(Den forstandige Læser vil bemærke, at Gudselskabet
ikke passer, naar en slet Streg er gaaet godt fra Haan-
den, og at det som øftest ogsaa kommer for tipligt,
som vi strax ville faa at see:) Gudselskab! tænkte han:
min Pose er velsyldt og velsignet tung at slæbe paaz
for imorgen behøver jeg nu ikke at sørge, og naar Posen
er tom, giver jeg en Orgelkoncert igien et andet Sted.

Da Aftensmaaltidet var forbi, gik vor Abbed
Vogler til Stadsdirektoren i Kingen og sagde: „Hr.

Stabbsdirector, vær dog af den Godhed at helspe mig af Drommen; den berømte Abbed Bogler har i Dag, som De har hort, spilt paa Orgalet her, men jeg hedder ogsaa Abbed Bogler," og han viste Stabbsdirector Sort paa Hvidt derfor og Segl derunder. Stabbsdirector, der var en forstandig Mand, mærkede strax, hvad Klokk'en var slaget, og sagde: „Hr. Abbed, jeg skal statuere et Exempel. — Vor Abbed Bogler svarede: „Ei, Hr. Stabbsdirector, Orgelspil er ingensteds forbudet, men er min Kollega ogsaa Abbed Bogler, saa maa han ikke heller have det bedre end jeg: Indtægten maa han give til de Fattige. Men vil Gud, vi leve til i Morgen, skal jeg spille Orgalet her i Kirken uden Billetter."

Da nu Stabbsdirector lod den anden Abbed Bogler ved Raadstuetieneren frataage de samme Aften indtagne Venge, tænkte han: det Gudske Lov var for tidsligt, og nu maa jeg dog sørge for i Morgen. — Men da Stabbsdirector videre sagde: der var kommen noek en Abbed Bogler til Byen, og han, den Anden, maatte slae sig til Roe paa Raadstuen, til man havde undersøgt, hvem den Rette var, tænkte han: Nu behøver jeg dog ikke at sørge for i Morgen!

Mozart's Requiem.

Mozart var imod Slutningen af sit Liv sygelig og leed af en heftig Nervesvaghed; herved var han meget øengstet og havde idelige Forestillinger om en nær forestaaende Død. Under denne hans Svaghed arbeidede han saa meget, saa hurtig og undertiden saa flygtig, at det synes han vilde undbrage sig fra den virkelige Verdens Angstelse til sin Aands Phantasier. Anstrengelsen gik derved ofte saavidt, at han ei allene glemte den hele Verden, men endog nedfandt gandstæ afkøstet, og maatte bringes til Hvile. Enhver indsaas at han herved vilde snart opofre sine sidste Kræfter; alle Forestillinger af hans Kone og Venner vare frugtesløse, iligemaade alle Forsøg paa at adsprede ham. For at føie dem han elskede, kørte han ud med dem, men i ingen Adspredestog han nogen Deel; kun i sine Phantasier svøvede han, hvorfra han vækkedes ved en Gysen for den Død, der allerede syntes at omspændte hans udmarvede Been. Da han en Dag sad ned i sunken i saadanne tungsindige Phantasier, kører en Wogn for hans Dør, og en Fremmed lader sig melde. En aldrrende Mand af et sørdeles værdigt Udseende, træder ind, hverken Mozart eller hans Kone kandte ham. — Den Ubekendte talede: „Jeg er udsendt til Dem fra en meget anseelig Mand.“ — „Hvo er det?“ spurgte

Mozart. — Den Ubek. „Han ønsker at blive ubeskiedt.“ — Mozart. „Godt! hvad forlanger han af mig?“ — Ubek. „Han har ved Døden mistet en Person, som er og evig vil blive ham særdeles dyrebar; han ønsker aarsig at kunne feire denne Persons Dødsdag paa en stille, men tillige værdig Maade, og beder Dem dertil, at komponere et Requiem, som dertil kunde bidrage.“ — Mozart blev inderlig rørt ved denne Unmodning og endnu meer ved det Dunkle, der udbredte sig over den hele Sag, ved det Høitidelige i densne Mands Tone samt ved sin egen nærværende Sindsforsatning, og lovede at komponere det Forlangte. — Ubek. „Arbeid De kun med al muelig Flid; det er for en Kiender.“ — Moz. „Desto bedre.“ — „Ubek. „Han indskrænker Dem ei til nogen vis Tid, men De maae selv bestemme, naar De kan være færdig.“ — Mozart, der sjeldent pleiede at beregne Tid og Penge, svarede: „om fire Uger.“ — Ubek. „Til den Tid kommer jeg igien og henter Partituren, hvad Honoramium forlanger De?“ — Moz. „Hundrede Dukater.“ — Ubek. „Her ere de.“ — Manden lagde paa Bordet en Rusle, hvori vare 100 Dukater, og gik bort.

Nu nedfank Mozart i dyb Eftertanke, hørte aldesles ikke efter hvad hans Kone talede til ham, men forhindrede strax Pen, Blok og Papiir, og begyndte usørget at arbeide paa det Forlangte. Med hver Takt

(5*)

syntes hans Interesse for Arbeidet at tiltage, han frev Dag og Nat. Det svage Legeme kunde ei udholde denne Anstrengelse, adskillige Gange sank han i Af-magt over Arbeidet. Horgjæves var al Tiltale om at holde Maade dermed. Forst efter nogle Dage kunde hans Kone overtale ham til at lise ud med henside i Prateren. Han sad bestandig stille og indsluttet i sig selv. Endelig aabenbærede han sin hemmelige For-modning: at han troede at udarbeide dette Stykke til sin egen Død; fra denne Idee kunde Ingen afholde ham. Nu arbeidede han som Raphael paa sin Forkla-ring, siedse under Iselise af den nær forestaaende Død, og forfærdigede, liig hiin herlige Kunstner, sin egen Forklarelse.

I midlertid nærmede sig Keiser Leopolds Afreise til Prag for at krones. Theater-Directionen anmodede noget sildig Mozart om at udarbeide en nye Opera til denne Festlighed. Hans Kone og Venner glædes-de sig herover, da denne Bestilling tvang ham til ans-det Arbeide og nye Adspreddelser. Efter deres Opmun-tring og da det tillige smigrede hans Wressfoelse, paas-tog han sig Kompositionen af den forlangte Opera: Clemenza di Tito af Metastasio. Denne Text var valgt af de bohemiske Stænder, men Tiden var saa fort, at han ikke selv kunde skrive de uakkompagnerede Recitativer; enhver Saz, som han leverede saasnart den var færdig, maatte han strax lade sætte ud i Stemmer, uden at faae

Til til at revidere dem; han saae sig altsaa trungen-
 til, enten at leve et ganske maadeligt Værk, eller og
 at udarbeide Hovedsaæerne overmaabe godt, og de min-
 bre interessante ganske let, overeensstemmende med den
 store Hobs almindelige Smag, og heri var han heldig.
 Meget sygelig var han reist til Prag. Det meget
 Arbeide havde endnu engang oplivet hans Hands Kræf-
 ter, de mange Adspredelser havde indgivet ham Mod,
 og stemt hans Sind til en Slags let Munterhed. End-
 nu engang opslammede Lampen, før den slukkedes, i
 klare Luer. Men endnu meer udmattet ved denne An-
 strængelse reiste han endnu mere syg tilbage til Wien,
 og ganske kied af den Tummel, som Festens Pragt
 medførte, salbt han med en brændende Længsel over
 det afbrudte Arbeide af hans Requiem. Imidlertid va-
 re de af ham selv bestemte fire Uger forløbne, og nep-
 pe var han kommen tilbage, før den Ubekendte efter
 fremstod. „Jeg har ei kundet holde mit Ord,” sagde
 Mozart. — „Det veed jeg” svarede den Ubekendte,
 „De har gjort Det i ei at binde Dem til Tiden, men
 hvor lang Tid vil De nu bestemme?” — Moz. „End-
 nu fire Uger — dette Arbeide bliver mig esterhaanden
 meer og meer interessant; jeg udfører det langt vidt-
 løstigere end jeg fra først foresatte mig.” — Ubek.
 „Bravo! Imidlertid hør De dersor have mere Betas-
 ling, her ere andre hundrede Dukater.” — Moz.
 „Min Herre, af hvem er De udsendt?” — Ubek.

„Fra En som vil være ubekjendt.“ — M o z. „Hvem er De?“ — Ubek. „Det gør Intet til Sagen; om disse Uger er jeg her igien.“

Dg hermed gik han bort. Man var opmærksom paa hvorhen han gik; men enten vare de Folk man udsendte forsommelige, eller og de blevne vilbledte. Kort — Intet kunde de opdage. Nu var Mozart fast overbeviist om: at hiin Mand med det ædle Udseende var et overordentligt Menneske, som stod i noiere Forbindelse med den anden Verden, og som vel endog var udsendt til ham, for at forkynde ham sin Død. Endnu alvorligere besluttede han at hædre sit Navn med et værdigt Mindesmærke; med disse Ideer arbeidede han fort, og intet Under er det, at et saa fuldkomment Værk blev fuldbragt. Af og til under dette Arbeide sank han i en total Aflagt og Besvimelse. Inden de fire Uger var han færdig med Arbeidet, men og hensøvet. — Ved hans Begravelse blev det beslilte Requiem opført.

Et Træk af Peter den Stores Liv.

Følgende Træk af Czar Peters Liv, der karakteriserer hans Siels Storhed, ligesaameget som hans menneskelige Hjerte, er i sine Details kun lidet bekjendt:

I Aaret 1724 angrebes han af et smerteligt Dnde, som han bar med Standhaftighed og dulgte for selve Keiserinden. Det tiltog mere og mere. Han maatte betroe sig til en Kammertiner, for at faae Hielp. Denne henvendte sig til en Charlatan, der giorde det Dnde endnu værre. Endelig faae Peter sig nødt til, at spørge sine Læger tilraads og maatte nu holde Sensagen i fire Maaneder.

Han kom sig rask. Han følte større Kraft, end Lægen tiltroede ham, satte sig paa en Jagt, og tog Bygningsarbeidet paa Søen Ladoga i Diesyn. Da Touren giorde ham godt, foer han nedad Newa lige til Bacht, en Landsbye ved den finske Bugt, for at besøge en Vaabenmanufactur der i Nærheden. Det var i November Maaned. Man meldte Keiseren, at en Chaluppe, fuld af Soldater, i nogen Afstand fra Stranden, kæmpede med den største Fare. Efter nogle Minutters Forløb stodte den paa en Sandbank. Keiseren befalede, at bringe de Ulykkelige, som Bolgerne hvert Dieblik indstormede paa, hastig Hielp. Forgiæves. Binden raste for sterk til, at man kunde komme Chaluppen næer.

Brændende af Utaalmodighed efter at hielpe de arme Soldater, springer Keiseren selv i en Baab, og naær ved kraftig Roen den fastsidbende Chaluppe, men Klipperne giorde det umueligt at komme nærmere. Nu laster Peter sig i Havet, og naær efter uhsrte Ans-

strængelser Chaluppen. Man tænke sig Soldaternes Forundring, da de ses deres Keiser i blant dem, lig en himmelfendt Skytsaand! De fatte Mod paa ny. Peter selv, som med hin Aandsnærørelse, der aldrig forlod ham, opbød al sin Styrke, lykkes det endelig, at giøre Chaluppen flot, og Soldaterne vare reddede. Åh, Keiseren betalte deres Tilværelse med sit dyrebare Liv! Hans Ophold i det kolde Vand, hans Bekynning, hans Anstrengelser, kastede ham tilbage paa Syggleiet. Han bragtes til Petersborg med en heftig Feber, der satte et Maal for hans daadfulde Lovbebane.

(Af R. Porter travelling sketches &c.)

Anecdote om Marie Louise.

Før Keiserinde Marie Louise betrædte Frankrigs Grænser, erholdt hun en ganske almindelig Gulddaaſe fra Napoleon. Forundret over denne Foræring, saa afvigende fra de forrige, som hun hver Morgen havde modtaget paa sin Reise, den ene kostbarere end den anden, aabnede hun Daasen og finder — en Keiserlig Kvittering for de endnu resterende 25 Missioner øſter-

rigste Kontributionspenge, tilkigemed et Brev fra Keiseren. Overvældet af Glæde over dette Edelsmødighe-
dens og Kærlighedens Offer, trillede Taarerne ned over
hendes Kinder. Med foldede Hænder og gennem Taar-
er og mod Himmelnen oploftede Blit kysede hun Gi-
verens Billede.

„Almægtige Guddom — sagde hun — beskyt min
Gemal!“ og nu ilede hun, sic det kostbare Document
affærdiget med en Rourer til Wien, og skrev tillige
selv følgende Linier med samme:

„Paa Grøndsen af Frankrigs Eventyrer vels-
signer det Alting styrende Førsøn Keiseren min
Fader og hans Folk. Mine Taarer falde paa
dette Blad; de ere Pant paa min Kærlighed
og Trofast.“

Marie Louise.

Lady Hamilton, Nelsons Veninde.

Slaget paa Københavns Øheds paa hin for Dan-
marks Søekrigere saa hæderfulde 2den April 1801, var
en Kugle saa nær efter Sochelten Lord Nelsons Liv,
at den sprængte Guldkæden i hans Sabel, der var en

Præsent af den tyrkiske Keiser. Mibe under Slaget indvirkede han det afrevne Kæbestedykket i et Papiir og skrev derpaa til sin Veninde, Lady Hamilton, disse Ord: „Indlagte være Dem et Beviis, at mit Liv var i Fare, men og tillige, at jeg i hiint skiebnefulde Dies blik tænkte paa Dem.“ Officeren som overbragte Budstabet til Engeland om Slagets Udfald, havde ogsaa dette med til Lady Hamilton. Straf efter Modtagelsen heraf foranstaltede hun en glimrende Fest. Da Selbstabet var samlet, fremviste hun sin Foræring, og paa hendes Vink treen nu Guldsmedde ind i Salen med deres Vandrer, Kul og øvrige Redskaber. I Alles Paasyn lod hun sig Kæden loppe omkring Armen, imedens hun udraabte: „Intet i den hele Verden skal skille mig fra denne Kæde!“

Gustav Adolphs Død i Slaget ved Lüzen. (Et Brudstykke af Trediveaarskrigens Historie.)

Begge Hære, den Keiserlige og den Svenske, stode den femte November (1632) paa Sletten ved Lüzen, rustede til Kamp mod hinanden. Den svenskes Losen var: Gud med os! Den keiserliges: Jesus Marial Ratten brød ind. En dyb rædselsfuld Stilhed svævede

over Egnen, der snart skulde vorde Tusinders Døds-seng. Den siette November, denne i Protestantismens Historie evig mærkværdige Dag, brød frem. Gustav vilde strax i Dømringen begynde Angrebet, men en tyk Taage indhyllede hele Egnen, saa man neppe kunde see en Haand for sig. Dog kæmpede alt, forberedende den store Blodscene, enkelte Rytterskarer med hverandre i den tykke Taage, liig de øssianiske Helte. I dyb, hstidelig Andagt sang den svenske Hær, under Paukers og Trompeters Lyd, begge Psalmerne: „Vor Gud han er saa fast en Borg“ og „Gud, os naadig vær!“ For Hærens Kasyn kastede Kongen sig paa Knæe for at bede. Taagen begyndte at adspredes. Alt bragede enkelte Ildsvælgs Torden giennem den stille Morgen, det afgørende Moment kom stedse nærmere. Kongen var usædvanlig alvorlig. Iført en graa Klædeskiole og en let Skindkøllet — et Skuldersaar tillod ham ingen Harnisk at bære — red han giennem sine Krigeres Rækker, opmuntrende Svenske og Lydste til tapper Strid. Hertugen af Friedland, fløndt heftigt plaget af Podegra, forlod Bærestolen, og besteg Gangeren, efterat Stigboilerne vare omvirkede med Silke. I hans Folge befandt sig to toskanske Prindser og to Prindser af Modena.

Den frembrydende Soel bestraalte nu den vide Slette; de slagfærdige Hære blevé i hele deres Udstrekning synlige for hinanden. Løgen stod i Flammer,

antændt paa Wallensteins Besaling, for at dække ham
Nyggen. Kongen gav Angrebssignalet. Modige og
uforsørde rytte de Svenske frem mod de af de Keiser-
lige besatte Grave, og angribe dem. En heftig Ild
strækker dem rækkevis til Jorden. De som trænge
frem til Gravenes Månd, giennembores i Haandge-
møng af Kaarder og Landser. — Kongen holdt ikke
langt deraf i Spidsen for den høire Rytersvi, for
at benytte Godfolkets Angreb, hvis det lykkedes. Da
han mærkede at det veeg, steg han af Hesten, rev en
Soldat Pike af Haanden, stillede sig i Spidsen for
de Vigende og tilraabte dem: „Soldater! Hvor er
Eders Mod? Stromme har I giennemvadet, Mure
har I stormet, og denne Godbred Jord kunne I ikke
tilkæmpe Jer?“ Han skrider foran, de følge ham i
ilden. Ustandselige trænge Svensterne frem. Ilden
tier. Man kæmper Mand mod Mand i frygtelig
Haandgemøng med Geværkolber, Piker og Kaarder.
Graven sydes med de Keiserliges Liig, og foran den
ligger en lang Mætte ihielslagne Svenske. Endelig
bryder Oberst Winkel med het blaa Regiment igennem
og trænger under sine Krigeres Seiersstig frem over
begge Grave, og alt ere Svensterne i Begreb med, og
saa at angribe den tredie, da pludselig Holt kommer
med sine Skytterer, og igien frariver dem de tilkæm-
pede Fordele. Paa alle Kanter drives Svensterne til-
bage; men i et Dieblik forandredes Scenen paa nye.

Det svenske Rytterie, som det endelig var lykkes
bes at komme over Gravene, ilte, anført af Kongen,
det vigende Godfolk til Hielp, angreb de keiserlige Eska-
droner, styrtede de forreste tilbage paa de bageste, og
udbredte Skræk og Forvirring over Keiserhærens hele
venstre Fløj. Undengang erobrede Svenskerne de tags-
ne og igien tabte Kanoner, og Seiren syntes paa dens-
ne Fløj ganske at være deres. — Mindre gunstig
var Tingenes Stilling paa deres venstre Fløj, der var
nær ved at vige. Da dette blev Kongen meldet, overs-
drog han strax Feltmarskalk Kniphausen Kommandoen
over den seirende høje Fløj, satte sig i Spidsen af det
smaalandiske, af Grev Steenbeck anførte Regiment, og
ilte den betrængte venstre Fløj til Hielp. Frygtelig
var Kampen her. Hertug Bernhard af Weimar, der
kommanderede den, var med nogle Regimenter falden
sin Modstander Gallas i Flanken. Ingen vilde vige.
Lykke Dampslyer indhyllede Blodmarken og hele Egnen.

Midt i denne Morblarm bragte man Hertugen
af Weimar Kongens blodbestønkte Ganger, der, uden
sin øvle Rytter, vrinskende var kommen løbende gien-
nem Svenskernes Nøkker. De affudte Pistoler i Sads-
delen, Blodet, og andre Omstændigheder lode ingen
Divil om Kongens Død, og Hertugen udsendte strax
hundrede Mand, at søge hans Liig. Imidlertid for-
taug han sin Formodning om Kongens Død, og ub-
spredte den Efterretning, at han var fangen. Svens-

sterne ophidsedes derved til, med Lovemod at kæmpe for hans Befrielse, medens Andre, der ahnede hans Død, ved Begierlighed efter at hævne deres elskete Fyrste, begeistredes til lige Tapperhed. Saaledes fortsat-tes Slaget paa begge Øsler. Hertug Bernhard overtog Kommandoen over hele den svenske Hær, og viiste sig sin store Lærer Gustav værdig. — Seieren syntes atter at erklære sig for Svenskerne. Dog i det Dieblik, den alt synes tilkæmpet, kommer Pappenheim med sit Rytterie paa Kamppladsen, alle blodigt kiochte Hærdede ere nu tabte for Svenskerne, et andet, gandse nyt Slag begynder, og de svenske Guulkortler lage nu i de samme Nækker, hvori de saa tappert havde kæmpet, lem-löstede paa den blodige Slette. Overmandede vige de svenske Brigader tilbage over Gravene, og Pappenheim trænger ustandseligt efter dem. Men midt paa hans Seiersbane traf en Falkoneikugle ham i Høften. Den ham ledsgende Trompeter greb Generalens Hest og forte ham ud af Kamptummelen. Da Rytterne hørte deres Feltherres Skrebne, sank deres Mod. De kom i Norden, dog skulde, til deres Lykke, en tyk Taage, der i dette Dieblik omgav dem, dette for de Svenske. Dette benyttede Piccolomini. Han ordnede Skarerne paany, hug i deres Spidse ind paa de svenske Blaa-kortler, og anrettede et saadant Blodbad iblandt dem, at de deelte de Gules Skrebne.

Alt skumrede Aftenen. Bernhard vovede endnu et Angreb. Han styrte igien over Gravene og erobrede trebie Gang Batteriet, der alt havde kostet saa meget Blod. Skæk og Forvirring udbredte sig blandt de Keiserlige. Førgjæves anvendte Wallenstein, der var paa Førde overalt, Eeder, Trudsler og Lovter; det var ikke muligt at bringe Krigerne til at stanse. De skrege: Pappenheimeren er død, Slaget er tabt, Svenskerne komme over os! Bloddryppende besteg Piccolomini den femte Hest, opholdt med sin Rytterskare de seirende Svenske og slaffede Wallenstein og Gallas Tid til, endnu at ordne nogle adsplittede Eskadroner. I den indbrudte Marts dybe Mørke forlode de Keiserlige Valpladsen. Midt om Matten ankom Wallenstein til Leipzig med et Folge af omrent firesindstyve Ryttere. Hertug Bernhard ordnede igien de adsprede svenske Regimenter og forblev Matten over paa Valapladsen. — Dette mærkværdige Slag varede ni Timer, og kostede begge Partier mellem syv- og nitusinde Døde; dets største Offere vare Gustav Adolph og Pappenheim, deres Tids største Feltherrer. Mandslabet, Hertug Bernhard under Slaget havde udsendt, at sege det Kongelige Liig, fandt det ikke langt fra den bekendte store Steen ved Lanbeveien blandt en Skare af Døde, ganske afklædt, sondertraadt og hattad ukiendelig.

Om Gustav Adolfs Død har August von Leubelsing, som bengang var Kongens Livpage, meddeelt

følgende Beretning: Kongen satte sig i Spidsen for det smaalandske Regiment, og udsogte øste Personer, med hvilke han red fremad, sandsynlig for at reconnoitere. I blandt dem, befandt sig Hertug Franz Al- bert af Sachsen-Lauenburg samt Livpagerne Molt og Leubelfingen. Skuffet af Daagen eller af sit korte Syn stodte Kongen uventet paa Fienden, med hvem han forsvarte sig saa kiekt, at han neblagde seg med egen Haand. Et Skud knuste hans venstre Arm. „Det er Zater,” raabte han til sine Ledsgere, „folger mig!” Da gallopperede en keiserlig Krysser imod Kongen og skjod ham Bossen gennem Ryggen. Denne Krysser skal have været en katholik Oberstleutnant Fal kenberg. Gustav forsøgte, trods det svære Saar, endnu at redde sig, men segnede nedaf Hesten, blev hængende i Stigboilen, slæbtes henad Jorden, og kom derved midt i blandt Fienderne. En keiserlig Soldat, ved Navn Schneeberg fra Westphalen, spurgte ham, hvem han var. Gustav svarte: „Kongen af Sverrig!” Soldaten stræbte derpaa at slæbe den allerebe halvt Af- skiede til sine Kammerater, men da i samme Vieblik en Etate svenske Ryttere gallopperede forbi, frygtede han, at tage sit Bytte, ihielstak Kongen, fratrøg ham hans Knæde og en Guidknede og gik sin Wei. Andre fiendtlige Soldater kom siden til, afklædte ham, og ga ve ham endnu flere Stik. — Den Omstændighed, at Kongen skal have faaet et Skud i Ryggen, modsiges dog

der ved, at den Beffelskindskøllert som Kongen bar i Slaget, og som opbevares i Toihuset i Wien, kun skal være gennemskudt forsra.

I den svenske Hør gik engang det Sagn, at Hertug Franz Albert af Sachsen-Lauenburg, der befandt sig i Kongens Folge, da han faldt iblandt Fienderne, havde, efterat en fiendtlig Rytter havde knust hans Arm, givet ham Dødsfuddet. Puffendorf og andre, der have beskrevet Trediveaarskrigen, have fæstet Lid til dette Sagn. Omstændighederne, der have foranlediget denne Beskyldning, ere følgende: Hertugen havde for fort siden, uden nogen vitterlig Grund, forladt den keiserlige Dieneste og var gaaet i svensk. Man sagde, han havde dermed ingen anden Hensigt end den, at hævne sig paa Kongen. Han havde nemlig i sin tidligere Ungdom nogen Lid opholdt sig ved det svenske Hof, hvor han engang for en Uforstammenhed, han tillod sig i Enkedronningens Nærværelse, af den unge syrige Monark fik et Slag i Ansigtet. Fra det Dieblik af nærede han et uforsonligt Had til Kongen, som man paa keiserlig Side benyttede, for at bevæge ham til den Beslutning, ved en gunstig Leilighed at give Kongen sit Banesaar. Dersor gik han i svensk Dieneste, uden derfor at opgive sin Forbindelse med Wallenstein og andre keiserlige Officerer. Ogsaa yttrede Rigskantsler Öpenstierna sin Mistro til ham, da han som

Volontair kom til den svense Hør ved Nürnberg; men Gustavs store Siel gav ingen uvis Mistanke Num. Hertugen var siden stedse om Kongens Person, og blev ogsaa i Slaget ved Lüzen, hvor han bar det keiserlige Felttegn, stedse ved hans Side. Han var den Eneste af alle Kongens Ledsgagere, der kom uskadt af Slaget. Strax efter traadte han i sachsisse Dienste, gik siden over til den katholske Religion, og yttrede ligetil sin Død det fiendtligste Sindelag mod Svenkerne.

Uvist er det, hvorvidt alle disse Omstændigheder ere grundede. Vare de det endogsaa, vilde de dog i det høieste kun vække en Mistanke, som den historiske Retfærdighed forbyder at bygge nogen Rished paa. At det Slor, der tilhyllet den store Gustavs sidste Dieblikke, nogensinde vil vorde løftet, staar neppe til at haabe, og rimeligvis vil det derfor stedse blive uvist, om han faldt ved Fiende, eller ved Forræderhaand.

Den affielede Monark bragtes til Weissenfels, hvor Dronningen som Liig gienfandt sin dyrebare Gemal, der for saa Dage siden havde forladt hende i Sundheds Kraft og Fylde. Han blev, imod sit utsykkelige Forbud, af Nødvendighed indbalsameret. Ved Sectionen fandt Lægerne alle indvortes Dele i den sundeste Tilstand, og Hiertet usædvanligt stort, thi det veiede et Pund og tyve Lod. Under store Høitides ligheder in'sledes det kongelige Liig til Sverrig.

Det galeste Indfald af Verden.

Saa lykkeligt, som nogle engelske Novehalse for adskillige Aar siden slap fra en yderst letfindig Streg, gaaer det blandt hundrede Forvovne neppe Een:

I Alexandria, denne berømte ægyptiske Handelsstad, seer man, foruden adskillige andre Levninger af Oldtidens prægtige Kunstmærker, ogsaa Pompejus's Statue. Denne værdige R. liqvie, der uidentvist hidrører fra selve den navnkundige Romerfeltherre Pompejus's Tider, er for sin Hsides, sin Skønheds og nuværende tilstands Skyld lige beundringsværdig. Thi den holder 110 Fod, bestaaer, Piedestalen undtagen, af eet eneste Stykke, er fortresseligt giort, og har i de to Aartusinder, den nu har staet, næsten Intet lidt. Kun af Piedestalen, der er tyve God hei, og bestaaer af en Granitklippe, har nu og da en Eisler af Oldsager hugget et Stykke, for at komme i Besiddelse af et Fragment af denne værdige Antike. Men af Gas pitælen blev en af Sneglesfigurerne afbrudt paa en Maade, Læseren vil have ondt ved at giætte.

Disse Engelsændere, hvis Skibe låae i Alexandria's Havn, havde engang drukket noget meer, end just nødvendigt var. Blandt de Marrestreger, Biinflasken havde avlet, løb ogsaa det snurrige Indfald ind,

(6*)

at roe i Land og komme en Bolle paa Pompejus-Stot-
ten. Neppe var det kaade Paafund bragt til Torvs,
for vo're Drikkebrødre ret alvorligt lavede sig til, at
give det den muligste Virkelighed. De lode Punschen
lave, som de tankte at drikke paa Soilespidsen, roe-
de med alle til denne Lustreise nødvendige Requisiter
iland og kom til Soilen. Længe betragtede de dens
Taarnhoide, og ligesaalænge raadsfoge de om Indfal-
dets Udførelse, da endelig det lyttige Hoved, som havs-
de givet det til Bedste, ogsaa foreslog et Middel til
dets Iværksættelse. Han lod nemlig hente en Papiirs-
drage, hvormed ogsaa de ægyptiske Drengे forstaae at
lege. Den bragtes ogsaa saa heldigt over Soilen, at
Snoren blev liggende ovenpaa, i det Maskinen faldt
ned paa den anden Side. Hermed var altsaa den vær-
ste Hindring hævet; thi man knyttede nu et to Tommer
tykt Reeb til den ene Ende af Snoren, begyndte med
Forstigthed at trække i den anden, og sik saaledes
rigtigt Rebet over Soilen. Nu holdt nogle stærke
Mænd den ene Ende af Rebet fast, medens en forvo-
ven Matros klættede op af den anden. I mindre end
en Time forfærdigede Manden en Tougstige, ad hvil-
ken hele Drikkeselskabet ubeskadiget steg op. En uhyre
Mængde Tilstuere havde samlet sig omkring Stotten,
og længtes nu ret efter at see, hvor det opklættende
Selskab vilde faae Plads at staae paa; thi nedenscra-
forekom det Diet, som om neppe to Godder kunde faae

Rum verpaa. Men til deres store Forbauselse saae be, at otte Personer ganske mageligt kunde staae paa Sis lespidsen. De lystige Brodre stillede sig i Positur der oppe, og drak deres Punsch under mangehaande Skaasler, der alle besvartes af det nedenstaaende Folks laa mende Jubel.

Saa snurrigt Indsalbet var, saa mærkelig var ogsaa de Punschendes følsomme Lykke; thi icke een Eneste af dem kom til mindste Skade, da dog det lille med intet Gitter indfattede Rum, ved det første Blik fra denne betydelige Hoide, maa true hver Edru, hvormeget mere en Beruset, med den frygteligste Svimmel. Den eneste Skade der tildrog sig, traf Soilen selv; thi idet Selkabet steg ned, faldt den omtalte Sneglesfigur ned. Engelsenderne forcerede siden en Dame af deres Nation den som en kostelig Reliqvie.

Men dog havde de følsomme Klattrere ved denne Leilighed giort en Opdagelse, der maa være af Bigtighed for Antiquarerne. De have nemlig paa Stottens Spidse fundet et afbrudt Been. Der maa altsaa ovenpaa denne uhyre Soile have staet en Stotte, der sandsynligviis har forestillet Pompejus selv og maa have været af kolossal se Størrelse, naar den nedenfra skulde synes at være af almindelig Menneskehøide.

Kanariefuglen.

(Af Pratt's Reise gennem Holland, Westphalen, &c.)

Vi stode (i Cleve) op fra Middagsbordet, da en Fuglesænger lod sig melde, ved sin Kunstsærdighed vidi og bredit berømt i hele Egnen. Især foitalte man Miras kærling om en af ham afrettet Kanariefugl. Vi lode ham komme ind. Efter en ærhødig Kompliment tog han sin fiedrede Kærling ud af et lille Huur, og satte den paa sin Pegefinger. „Hør, Bijou,” tiltalte han den: „Du staar her for en anseelig og høilærd Forsamling, tag dig i Agt, at du ikke stuffer dem i de Forsæntninger, Mygten har bibragt dem om dine Talenter. Viis at du er, hvad du hedder, din Slægts Kleynodie!” Det lille Dyr syntes ved denne Tiltaale lutter Dre; i en lytende Stilling stod det der, det lille Hoved rettet mod den Talende, som om det vilde snappe ham Ordene af Munden.

„Forstaaget?” spurgte den Gamle. Fuglen nikkeede tre Gange, „Godt” vebblev hijn, „viis nu, at du er en Kanariefugl af Gre, syng lidt for os!” Bijou adlod. „Hold, du striger jo som en Ravn, syng os noget Pathetisk!” — Sangeren begyndte paa ny, og med en Beiklang, som om dens lille Strube var blesven til en Luth. „Raskere, råbte den Gamle, stærkere, højere! — Nu blidere, mere smelrende!”

Bijou abled punktlig. „Bravo! Men hvad Pøkker,
dit Hoved og din Hod er jo stille; du glemmer Taktten.“
Bijou lod sig det ikke sige forgives: han sang, og
Hoved og Hod betegnede Tidsmaalet. „Saa, det kan
passere. Bravo, min lille Mandsling.“ — Et lar-
mende Bisaldsraab lod fra alle Munde, „Nu,“ be-
gyndte Fuglefængeren paa ny: „har du da slet ingen
Sands for den Ere, man viser dig?“ Strax boiede
Virtuosen fra de kanariske Øer ret gracieust sit lille
Hoved for Hørsamlingen. Med et Gevær af Strax
produceerte nu den sode Sangerlil alle mulige militaire
Kunststykker med en Færdighed, der vakte den høieste
Beundring. Derpaa forelagdes den et Alphabet af Pap,
hvormed den sammentagde Ord og Nayne. Med sin
lille høire Hod betegnede den de den foreholdte Lommes
uhres Limezifre med en Nojagtighed, at man kunde
bleven fristet til, at troe paa Hexerie. Paa Applaus-
sen var ingen Ende.

„Nu kan det være nok for denne Gang, min gode,
Bijou,“ tilraabte Mesteren den: „du har anstrenget
dig og er sikkert træt. Kom nu ogsov lidt. Klappet
og kysset af sin Herre, faldt Bijou lidt efter lidt i en
forstilt Sovn, og saa naturligt, som om Drømmenes
Gud virkelig overmandede den. Først lukkede den det
ene, saa det andet Øie, dinglede til Siden, nikkede
med Hovedet, ogsov endelig fast. Nu tog dens Mes-
ter den af Fingeren, lagde den udstrakt paa Bordet

og sagde den Godnat. Derpaa bad han om et Glas Wiin, og drak paa sin Lærlings Sundhed. Flur sprang denne op fra Bordet, stillede sig paa Randen af Glasset, stak Næbbet ned i Vinen, drak nogle Draaber, rakkede niklende med Hovedet, sloi tilbage paa Bordet, og lagde sig igien til at sove.

Nu kom Efterspillet. Den gamle Mand efterliggende paa forskellige Slags Træblade adskillige Engles Gang beundringsværdigt skuffende. Bijou blev rolig ved at sove. Hans Læremester underholdt os nu med ølhaande Tastenspillerkunster, hvorfaf Negle vakte almindelig Opmærksomhed, den arme Bijous Unikke. Thi ubemærket af os sprang en stor sort Kat op paa Bordet, greb ham mellem Tænderne, og foer med ham ud af det aabne vindue. Vel afsjog en af Detientene den dens Fytte, men hvorledes saae den arme Fugl ud! Dob og blodig bragtes den sin Herre,

Hvo formager at beskrive det Smertens Udtryk, der ved dette syn viiste sig paa den gamle Mands Ansigt! Med taareløse Nine stirrede han paa sin Undlirgs blodige Liig. Endelig flode hans Tårer og han udbredt: „Vel har jeg Vorsag at begræde dig. Over fire Aar have mine Hænder fodret dig. Dig skylder jeg min Underholdning, Tilfredsheden med mit Kald. Hvad skal der nu blive af mig? Med dig var jeg velkommen overalt. Nine Talenteraabnede mig hvert et Huus, selv de Stores Pallader. Og jeg, jeg var

Skyld i din Død! Hvi passede jeg ikke bedre paa dig? O, min Bijou! såde Bijou, gid jeg var død som du!" — Hans Smerte steg til Fortvivelse, han rev sig i Haaret, vred sine Hænder, tog derpaa op af sin Lomme en grøn Flojelspong, hvorfaf han tog en lille Pakke Bomuld, han havde viklet sin Lockepipe og nogle andre Instrumenter i; deraf gørde han et Leie for sin Undsing, og udbrod paany i herteskærende Klager.

Dybt bevægede vare vi Alle. Vi trædte sammen, En af os indsamlede, listede sig sagte hen til Huglefængereren, og stak ham Pengene i Lommen. Den Gamle bemærkede det, tog Pakken op igien, og med den en lille Pung, der indeholdt hans tabte Undlings Foder. Dybt virkede Synet af den paa den stakkels Mand. Vild kastede han Pengene paa Borden, aabsnede Pungen, tog nogle Korn deraf, og holdt den elste Bijou hem for Næbbet. „Nei“ sukkede han og hukkede høit, „nei, du øder aldrig mere af min Haand!“ — Han tømte Pungen, skulste den fikrige fugl beri, stak den i sin Barm, og styrte ud. —

Pigen fra Neidpath.

Endnu gaaer i Tweeddale det Sagn, at der, paa den tid Greverne af March beboede Kastellet Neidpath

(i Nærheden af Byen Pebbles, i Sydsotland), mellem en Datter af denne ødle Stamme og en Søn af Lord Tussielaw opdagedes en Kærlighedsforstaelse. Denne var aldeles mod Forældrenes Willie; Unglingen maatte paa Reiser. Ladyen græmmede sig og blev meget syg. Det eneste Middel til at redde hende, var den Elstes Tilbagekaldelse. Hendes Fader gav sit Minde dertil. Paa den Dag han skulle komme gennem Pebbles, lod den Syge sig kiore bid, og sad paa Balkonen af et Huus i Byen, for at see haim ride forbi. Hun hørte Hestens Hovslag i utrolig Frostand. Men Tussielaw, der ikke vidste, hvor hun var tørret hen, ei heller ahnede hende her, saae paa hende og red forbi uden at standse; thi han kændte hende ikke. Da sank hun i sine Zerners Arme, og døde af Smerte,

M i s c e l l e r.

Componisten Gretry besøgte den berømte Fabeldigter Abbé Le Monnier i en lidt Landsby, hvor han var Præst. „Jeg skal idag giøre Dig bekjendt med en Dame, som vil behage Dig,” sagde Monnier en Morgen til sin Ven. Er hun ung? „Henimod de tredive.” Smuk aandriig? „Detom kan Du nu

sig komme; Men hun er saa undseelig, nævne Dig tor jeg ikke, thi saa lader hun sig nu slet ikke overtales til at synge for Dig. Bare jeg dog vidste, hvorledes man skulle bære sig ad dermed!" — De begav sig paa Vejen og Monnier gik hele Tiden og pønsede paa Midler. Paas eengang brød han ud: „Jeg har det! Jeg har det!" og klappede i Hænderne. Gretry trængte ind paa ham, at han skulle meddele ham Planen, men Monnier rystede med Hovedet, og gav sig til at fordeklare ham en Fabel, for at blive hans Spørgsen kvit. — De kom til Stedet, og fandt Fruen i Haven, hvor hun laae i en Lovhytte og læste. Hun reiste sig, gik dem imode og hilste Abbeen paa en Maade, der ikke tilkod nogen Trivl om, at den ymmeste Forbindelse fandt Sted imellem dem. Han forestiller hende Gretry, dog uden at nævne ham; Strax derpaa tager han hende til en Side, og taler længe hemmeligt med hende, Gretry lurter, men han kan ikke blive klog paa, hvad de tale om, og hans Nygierrighed opvækkes endnu mere derved, at Damen et Par Gange seer paa ham og siger: „det arme unge Menneske!" Endelig gaaer hun ud, for som hun siger, at besørge et Huusholdnings-Anliggende.

Hvad fortalte Du hende om mig? spurgte Gretry — „Jeg kunde ikke have udtaenkst noget bedre; jeg fortalte hende at Du er forrykt." — Hvad! forrykt? — „Ja, at Du leed af et blidt stille Elskovs-Bandib,

eg at Musik er det eneste, som kan hævde Dig.
 Pas paa! nu synger hun for os den hele Dag." —
 Gretry bliver halv ørgerlig, men beslutter dog at paa-
 tage sig Rollen. De opsoge Damen og finde hende be-
 skæftiget med at bestrænge sin Guitarre. Gretry an-
 siller sig meget glad derover. Endelig er hun færdig.
 Hvad skal jeg nu syne? spørger hun Abbeen. — „Syng
 noget af Gretry, hans Compositioner under De jo
 meest." Hun synger en af Gretrys ommeeste Arier
 med en ubeskrivelig yndig Stemme, og en dyb reen
 Følelse. Componisten svømmer i Henrykelse. Hun
 istemmer en anden, en tredie, stedse kun af hans Mu-
 sik. Nu kan han ikke længer tvinge sine Følelser,
 men skyter ned for hende, omfavner hendes Knæ og
 bryder ud i de meest smigrende Lovtaler; hun hører
 ham venlig, smiler til ham og siger til Monnier, idet
 hun med om Deeltagelse lægger sin Haand paa Gretrys
 Hoved: „Det arme gode unge Menneske!" Monnier
 bider sig i Læberne, bliver rød og uroelig og faasnart
 det lader sig gøre, bryder han af. Gretry maae fol-
 ge med, men hører at Damen siger til Monnier:
 Bring De ham snart hid igien! Jeg haaber at kunne
 bevirke hans fuldkomne Helbredelse. — Hjemveien før-
 rer Dønnerne forbi Kirken. „Du maae vise mig en
 Høielighed Gretry!" siger Monnier. „Du har endnu
 aldrig hort mig præke; Min Menighed forsamlar sig
 netop nu. Jeg vil præke selv idag, og Du maae væ-

te med iblandt mine Tilhørere!" — Men har Du da en Præken færdig? -- „Ikke engang Text har jeg tænkt paa." Gretry gaaer med ind i Kirken, stiller sig ligefor Prækestolen, i spændt Forventning, hvad dog det besynderlige Menneske saa uforberedt vil kunne rygte ud af Armet. Monnier bestiger Prækestolen, bebuder i høi begeistret Tone Texten: de Amicitia! og udvikler med syrig Veltalenhed og hiertersrende Kraft det sande Venstabs Natur, dets høje ødle Karacter, det Skændige ved Forræderie i Venstab, og vender sig til sidst med Slutnings-Ordene af sin Tale gandse pludselig mod Gretry: „Vogt Dig, Menneske, vogt Dig for at bedrage Din Ven! Der gives ingen Forbrydelse saa afskyelig! — ingen Straf i Underverden, der er stor nok for den!" Bonderne græd. Gretry løe; men han saae dog aldrig sin Bens Elskede mere.

Paa et Val engang hos Talleyrand forlangte en ung Officer et Glas Limonade. Denon rakte ham det han just stod med i Haanden. Denne Dymørksomhed gav Anledning til en Samtale og lagde Grunden til et Venstab som Officeren selv i sin ubegribelige Lykke aldrig glemte. Denne unge Officer var Buonaparte, som, da han var blevet Keiser, ophoiede Denon til alle de Værdigheder han siden beklædte.

Den i de skønne Videnskabers Rige beromte Mådame Staels Holsteingjorde Fordring paa at givelse for smuk, endstisndt hun var intet mindre. Engang sad den lærde Falande mellem hende og den virkelig smukke Måd. Recamier. Han vilde sige Begge noget Behageligt, og udtaalte: „Hvor lykkelig sidder jeg ei her mellem Skønhed og Virtighed!“ — Hursigtig svarede Måd. Staels: „uden at besidde nogen af Delene.“

Michael Angelo var saa lidenskabelig indtaget for de skønne Mindesmærker fra Diftiden, i Belvedere i Rom, at han daglig besøgte dem; og da han blev saa gammel, at han ei længere kunde gaae, lod han sig føre derhen. Uagtet han var Eynet berovet, afsbrod han derfor ikke sine daglige Besøg, men stod hele Dimer og besølede de Antiker, han ikke mere kunde see; ogsaa omfavnede han dem og græd naar han fortslod dem.

Før halvhundred Aar siden levede i London en hollandsk Landskabsmaler, ved Navn Wanderingstraaten, der maastee er den gesvindste Maler, som nogensinde har været til. Man siger, han har paa een Dag malet tredive Landskaber, af et almindeligt Ark

Papirs Størrelse. Han havde adskillige Potter med Farve staende for sig, en for Skyerne, en anden for det Grønne, en tredie for Skyggen, o. s. v. Besyndte han nu at male, saa raabte han i hollandsk Accent: „Hei, Dreng! En Sky her!“ hvorpaas han med en tyk Pensel foer ned i Farvepotten og overstryg Lærretet horizontalt. Saa raabte han: „Der ere Skyerne! Nu Skyggen hid!“ Og saaledes blev han ved, til de tredive Landskaber varre førdige. Videre siger man, han overmalede Stykker Lærred fra den ene Ende til den anden paa omtalte Maade, idet han nemlig først malede det Grønne eller Skyerne hele Stykket igiens nem, og derpaa gjorde en anden Deel førdig. Var der nu af det Hele blevet et Landskab, da blev det efter Købernes Bestillinger, skaaret i Stykker. Man kunde hos ham købe 1, 2, 3 eller 4 God Landskab, alt eftersom man behøvede. Engang bad hans Kone ham komme ind at spise. „Nu kommer jeg,“ svarte Vanterstraaten: „med Christus er jeg førdig, jeg behøver blot endnu at sætte de tolv Apostler ved Siden af.“

Da Admiral Nelson engang krydsede ved Neapel, sendte han en Baadsmand i Land med et Brev til sin Veninde Lady Hamilton, hvis Mand dengang residerede som engelsk Minister ved det neapolitaniske

Hof; „Min gode Ven“ sagde Fruen til Baabsmanben
da hun modtog Brevet, „hvad maa jeg byde ham: en
Dram Rom, en Skaal Grog eller et Glas Punsch?“
Den ørlige Søemand stammede og giorde Complimenter;
hun gientog sit Spørgsmaal. „Ja — svarede han tilsidst
— siden Deres Naade endelig vil at jeg skal drikke no-
get, saa lad mig da faae den Dram Rom, og saa imed-
dens De laver Punschen til, kunde jeg maaskee faa
den Skaal Grog til Livs.“

E r i o l e t.

Paa een Dag det for meget var,
Det havde skullet sig fordele;
Jeg neppe hære kan det Hele —
Paa een Dag det for meget var!
Et Blik saa mildt som Himlens Blaa,
Et Kys i Panteleeg derpaa —
Paa een Dag det for meget var,
Det havde skullet sig fordele!

B i l a g .

Formeninger og Ønsker,

angaende den prijskendte National-Sang.

(medbeet.)

Innsenderen formener, at den ypperlige patriotiske Prindses herlige Idee om en Dansk National Sang er blevet en national Sag, saa at enhver Danskbar har Ret og Frihed til at bedømme den Kronede Sang.

Jeg formener, at den edle Digterinde har været begeis-
stret, da Hun forsatte Sangen, at den har sjonne Stes-
der, og at den aander Dansk Fædrelands-Hjærlighed, samt
at Hun som Digterinde og som adel Dannegvinde fortjener
Nationens Agt og Ere.

Jeg formener, at den Versart, Digterinden har
valgt, kan være ganske god, stjendt den forekommer mig for-
hoppende, og at, saavidt jeg kan udlde ved at sammenligne
Versene, skulde Stavesmaal, Takt og Tonesald være van-
nede efter følgende Form:

Teg formener, at enhver Kjender, ved gt anstille Præ-
velse, maa overbevise sig selv om, at Takt og Tonefaid ikke
i eet eneste af alle 5 Vers ere blevne noiggaaetigen fugtig ester-
evenstaende Form.

I det første Vers gaaer Alt ret godt efter Formen, undtagen: „Som Wrens Havn”, da „Wrens” er brugt som to sorte Stavelser, uagtet de ere lange.

I det andet Vers gjælder det Samme om: „din Hæders Sang” og: „Til Bolge-Sang”, dog er det kun den første Stavelse af: „Bolge”, der urigtigt er brugt som fort.

I det tredie Vers støder Linien: „hos Dannemarks Love var aldrig Svig” nemt an imod Formen; thi Stavesen: „ne” måtte dog vel udtales fort, men er her brugt lang. Den første Stavelse i: „Love” og „aldrig” ere begge lange, og dog her brugte, som fort.

I det fjerde Vers humper helt den hele Linie:

„I Fredstimen fine de Moniens Færd”
„Til Borger-Værd” og „til Helte-Færd” have ligeledes de ovenanmeldede Fejler.

Det femte Vers har de fleste og værste Fejler imod rigtigt Tonefald.

„Danmark! Dine Sonner paa Kampens Dag”
„Og hver Dannemarks Son, som vandt det Navn
„Bed virksomt Savn,

„Skal signende nævne i Dødens Havn”

ere Luther tolktstridige eg mislydende Linier. Om endog en god Melodie kan hjelpe noget paa Tingene, saa ville de ansferte Linier dog aldrig kunne declameres paa en let og behagelig Maade. En god Musicus har sagt mig, at han havde begyndt paa en Melodie til Sangen, for at concurrere, men maatte for de knudrede Verses Skyld opgive sit Forsøg.

I Henseende til vort ypperlige kjære Modersmaal formener jeg folgende Fejl at have Sted: „Danmarks”
Fædrelandets rette Navn er: „Danmark” som er et to Stavelsers Ord. At gjøre det til et Ord af tre Staveller, ved at indskylde Stavelsen: „ne” synes mig urigtigt og sprogsstridigt. Vel nævner Digterinden det og: „Danmark”; men skulle begge være rigtige, saa have vi jo to Navne til vort

Fædrelandb, og endba synes det, at Digterinden lader „Saga nævne et ældgammelt Navn, som Wrens Havn.“ Den her anmærkede formeente Heil kan dog neppe forsvareres med Ordets sproget: „Det kjære Barn har mange Navne.“ Skal Fædrelandets Navn vorde os helligt, og saa helligt, at dets „Lyd“ indgyder os „himmelst Fyrd“, saa formener jeg, at Vi ikke maae lege med dets Netstrikning. „Throne, den staer“; dette: „den“ formenes, ikke at være sprogrigtigt. Satningen er: „Throne staer“.

I henseende til de i Sangen fremsatte Begreber formener jeg, at det ikke er Fædrelandets „Navn“ (af hvilket Digterinden er saa indtagen, at hun nævner det vel tidt, og baade begynder og ender sin Sang dermed) ei heller Syden deraf, der skal være Os Danske saa „hellig“. („Himmelst Fyrd!“ synes at være to sjælt lydende Ord.) Hvad der egentlig maae indtage Os, er Fædrelandet selv, dets naturlige Herligheder, dets nyskærlige, retsfærdige, frædelige Konger, og dets Indbyggernes nationale Øyder. „Wrens Havn“ er ikke i Navnet, men i Fædrelandet selv. „Navnet“ er ikke Digterindens „Fødestavn“, men Landet selv, i hvilket Hun er født. „Sangen saa værm“. Kan en Sang siges: „værm“? Jeg formener, at de i det andet Vers udsprungne Begreber ere faktelige kun for en lidet Deel af Fædrelandets Folkeklasser, og for østetiske i en Folkesang.

Bed det tredie Vers formener jeg, at det ei letteligen begribes, hvad der maae forstaas ved „Dannemarks Bøve“; Regjeringen? Statens Krigere? eller det hele Folk? — at det er tvivlsomt, hvad der maae tænkes ved: at „Danmark og Konge styre Mandens Hær“. Hvorfor ikke Livindens med i „Fredstimen“? og hvorfor „vor“ (Livindens) „Sværd hvæsses i Kampens Time“? — Jeg skulde mene, at det er Religionen, der maae styre det hele Folks Hær til kjærlig Hengivenhed til Konge og Fædreland, og berved til Samdræglighed og „Borgerværd“. Jeg maae mene, at vi Danske ikke „vinde“, men alle fødes til Navnet af „Danmarks Born“. Jeg kan ikke anbet, end mene, at Udtrykket: „virk somt Gavn“ har intet rigtigt Begreb. Gavn siges ikke at være virksomt. Virksomhed tillægges kun levende Skabninger. Det rigtige Udtryk er: gavnlig Virksomhed.

I henseende til Sangens østetiske Værd nærer jeg den Formening, at den i det hele er alt for østetisk, og har for megen quindelig Blodhed til, at være passende Dansk Folkesang. I Særdeleshed formener jeg, at ten Omstændighed, at „Dannemark“ nævnes 10 Gange, og „Danmark“ 3 Gange i 5 ei lange Vers, ikke kan regnes Sangen til østetisk Værd — at de mange Udraab, f. E. „hellige Lyd!“

„himmelstte Fryd!“ og de ibelige Apostrepher ikke ere agte
Digtersjønheber, og at det hele andet Vers, som dog nok skal
være det digtersjønneste, er en Samling af alt for fremkunst-
lede Metaphorer. Brudgommien synes at tæ sig alt for ga-
lant, og at quæde saa underligen forelæsst, om „Klang“ og
„Sang“, at det hele Dvad er vær ved at blive til bare dig-
tersig Klingklang. Ikke skal jeg forgrave mig over: at Wag-
tforeningen eksisteres for monogamist (den evige Brud), end-
skjønt Brudgommien er ligesåvel viet til mange andre Brus-
de; men jeg formener blot, at Allegorien ikke har fuld Dig-
terværd, naar den ikke indeholder fuldkommen Sandhed.

Slutteligen formener jeg, at Sangen har for mange
Feiler, og at den ikke er stikket til, med Kraft at udtrykke,
eller indgyde livelig Fryd over at være Danst Statsborger,
og at den mangler den rasse, syndige og mandige Tone, der
forkynder ødel Danst national Stolthed — at det blandt Ubs-
landinger ikke vil geraade vort højersuide Fædreland til ub-
mærked Ere, hvis de af denne Sang skulle slutte til den sjonne
Literaturs, og især til Digtersagens Tilstand i Danmark i
Aarene 1818 og 1819. Endeligen formener jeg, at det er
en sorgeligen nedslaaende Forestilling, at der blandt 58 andre
Prøvesange ikke een eneste skulde være bedre, men alle sammen
ringere, end den her bedomte.

Dg nu mine Ønsker:

Jeg ønsker, at vi maae faae en, ikke blot feilfrie; men
— udvalgt sjøn Danst national Sang, med en ligesaa ub-
mærket sjøn Melodie, der kan agtes klassisk, og beholde sit
Værd ogsaa for Efterkommerne, som tillige kan staske Os
blandt Ubslandinger Agteisse ei allene for den i Danmark her-
stående Land, men og for Digtekunstens Hvor i vort vel re-
gjerede, vort oplyste, vort herlige Fædreland.

Jeg ønsker, at Vi maae faae en i Trykken udgivne Sam-
ling af alle de gode Prøver, som ved hin Anledning ere fot-
fattede, forsynede med passende Melodier, fordi det vil blive
baade behageligt og nuttigt, at have en riig Forraad, at
vælge iblandt og verle med.

Disse Formeninger og Ønsker fremsatte jeg efter min simple
Forstand og min Smule Digtersands, dem jeg ikke har funnet
tage tilfange under noget Formynderie. Uden Hensyn til
Personer har jeg blot holdt mig ved Tingene selv. Dersom
Nogen havør modsatte Formeninger, og vil skrive mod mine,
saal venter jeg samme Skjæl. Kan vel med Grunde godt-
gjøres, at mine Formeninger og Ønsker ere enten vrang-
eller partille; saa er jeg beredt til, at tage mod anden Øvers-
bevisning, og offentliggen at tilstaae den.

I Juni 1819.

: ב

Den tydste Krigers Eventyr i Frankrike.

Fortsættelse af:

En tydste Krigers Eventyr i Rusland.

Ildsvælgenes Torden paa Montmartre taug; det stude
fende Paris saae Seiervinderne inden sine Mure. In-
tet Hierte grebes mægtigere af Tingenes selsomme Dm-
væltning, end Wallbergs. Efter sin Afreise fra Dar-
windowskoe, hvor et Eden blomstrede for hans Minde,
som ingen Engel med Flammesværdet, men vel en
Dyds og Ustylds Engel havde fordrevet ham fra, var
han ilet til Schlesien. Her reiste Preusserfolket sig
med Kæmpemagt, at hævde sin Frihed og sin Ere:
til dets DIN strømte Østlands Ungdom, det gialdt
almindelig Frelse, eller almindelig Undergang. Wall-
berg trædte ind i de Frivilliges Rækker, der dannede
Lühows kætte Skare. Han kæmpede Forrest i den,
han var overalt, hvor Faren truede. At, mangt et
ungt Heltebyst saae han giennemboret: Blomberg
faldt for hans Dine, han ophang Sværd og Lyra paa
Körners Egg. — Leipziger Slaget stod og det gik i
Stormmarsch ligemod Paris.

Hørst her kunde Wallberg drøle ved Fortids Min-
der. Marpha's Billeder havde, siden han forlod Rus-
land, hvilte paa hans Hierte, ledsgæt ham i Kampen

som hans bestierende Talisman. Fra Sid til anden
 havde han skrevet til Darwinowskoe, men kun een
 Gang havde han faaet nogle Linier fra Fyrstens Haand.
 De tolkede dennes faberlige Kierlighed og begge So-
 strenes smme Hengivenhed for deres tydste Broder. —
 Da traadte han engang, som han ofte pleiede, med
 nogle Vaabenbrodre ind i det parisiske Museum. I
 Apollosalen fandt han et Selskab af fornemme russiske
 Officerer. En af de Fornemste stod just med en hoi,
 velvoxen ung Mand i Civildragt foran Apcel og syntes
 at beruse sig i Bestuelsen af dette Kunstmærke. Wall-
 berg traadte nærmere, og hvor overrasketes han ikke,
 da han i Russen troede at gienkiende hin General paa
 Liigmarken, Fyrst Darwinow selv. Uvilkaarligt strøm-
 te Udraabet: Prince Darwinow! fra hans Læber.
 Russen saae sig forundret om og sagde: „De nævnte
 mit Navn, min Herre, har jeg den Ere at være Dem
 bekjendt?“ — Teg saae Dem kun et Dieblik, min
 Fyrste — svakte Wallberg, der søgte at fatte sig — men
 dette Dieblik gjorde mig Dem ogsaa evig usforglemmelig.
 — „Naar — og hvor?“ spurgte Fyrsten forundret.
 — Det var den 17de November forrige Jar paa Slets-
 ten ved Berezina. — „Hvorledes?“ raahte Fyrsten:
 „De er —“ Deres fordums Fange, som De anbes-
 troede saa heimodige Hierter. — „Wallberg!“ raable
 Fyrsten og omfavnede ham. „Saa finder jeg Dem
 endelig! o, vær mig hiertelig velkommen! Min Bre-

der — sagde han til sin Lebsager: „det er den øble Wallberg, der hin frystelige Mat i Moskwa reddede vor Marpha.“

Som forstenet stod Wallberg her. Han kendte i den smukke unge Mand en Polak, og hans Hjerte gættede snart hans Navn. Det var Grev Walinsky, hans Freistes Mand. Grev Walinsky var ikke mindre slagen end han, dog fattede han sig snart, og sagde ham en høfligkold Kompliment. „Maar vi faae bedre Stunder, skal vi ret sladre sammen,“ sagde Fyrsten, efter at de første giensidige Spørgsmaal vare besvarte: „jeg haaber ret ofte at see Dem, medens vi ere sammen her. En Tornsielse skal det være mig, at forestille Dem for vor Keiser. Endnu i Aften venter jeg Dem, kœrs Wallberg, og da skal vi ret tale sammen om alle vores Kære.“ Han betegnede Wallberg sin Bopel, og han lovede, at indfinde sig til bestemt Tid. — „Dgaaas jeg haaber at giøre Deres nærmere Bekendtskab,“ sagde Grev Walinsky; — og han havde maaſſee sagt mere, hvis ikke i dette Dieblik Keiser Alexander uventet var traadt ind: ved Synet af ham bortfiernede han sig sieblikkelig. Fyrsten greb denne gunstige Leilighed til, at bede Monarken, der strax tiltalte ham, om den Maade, at torde forestille ham sin Svigerindes ødelæggende Frelser. Med Urefrygt trædte Wallberg frem for Keiseren, der modtog ham med meer end almindelig

(7*).

lig Maade, og selv takkede ham, fordi han havde frelst En af de ødlestes Russelinders Liv. Ogsaa Monarken underrettede sig med synlig Deeltagelse om hans Skiebsne efter hans Afreise fra Rusland; og skonadt Wallberg kun i Almindelighed berørte den, kunde det dog ikke undgaae Alexander, hvor værdig Ynglingen var den Orden, han havde smykket ham med. Han yttrede til sidst, det vilde være ham tiært, at see ham oftere.

Da Wallberg traadte tilbage og Keiseren gik videre med Fyrsten, blev han næsten forlegen, saaledes stirrede Ulies Blikke paa ham. Man veeg med Cresfrygt til side, da han gik igennem Maengden, men han var glad, da han sad i sin eensomme Stue og kunde estertænke Alt, hvad der var modt ham. Hvor overrasketende var ikke den Mand traadt for hans Blik, hvis hellige Rettigheder for stedse adskilte ham fra hende, hans Hierte ene slog for! Hvad Andet der adskilte ham fra hende, det oversprang Kærligheden let. Han var ret underlig ved, at være kommen i saa nær Berørelse med Greven; han frygtede for, at treffen ham hos Fyrsten.

Den bestemte Time slog, han begav sig til Denne, indlodes strax, og fandt ham til sin store Glæde allene. Fyrsten fortalte ham nu, efter den hierteligeste Modtagelse, hvorledes han havde maattet lade sig bringe fra Kalisch til Darwinowskoe, nogle Uger efter Wallbergs pludselige Bortreise. Den Smerte denne

havde voldet Søstrene, og især Grevinben, berørte han kun løseligen; dog kunde han ikke dølge, at hans Svigerindes tilstand havde vakt Alles Bekymring. Hvor ondt og hvor vel gjorde denne Efterretning Ynglingens Herte. „Min Svigerindes Stilling er virkelig heist ulykkelig,” blev Hyrsten ved. „Hendes Forbindelse med min Svoger, som De i Dag har lært at kende, var en Hierteforbindelse, men Grev Walinsky sierneede sig hemmeligt fra hende, han traadte over paa hendes Fædrelands Tienders Side, og trængte med Sværdet i Haanden ind i det Land, Kærlighed og Taknemmelighed havde skullet fængsle ham til. Han tabte hendes Agtelse, og kun det Pant, han havde ladt tilbage i hendes Arme, talte endnu for ham i hendes Herte. Ved denne Traad haaber jeg nu igien at sammenknytte deres Kærlighed og deres Lykke. Grev Walinsky har Alexander høimodigen tilgivet, og tilladt, at vende tilbage til Rusland, hans luftige Drømme ere formodentlig nu fo:spundne — og Marpha Andrewna vil tilgive.” — Og vil hun virkelig kunne være lykkelig med ham? spurgte Wallberg med skælvende Øst. Hyrsten trak paa Skuldrene og sagde: „Lad os haabe det, kære Wallberg, og for Marpha's Skyld ønske det, thi hvis ikke — hvilken Lod for et Væsen som hende, der er ene Kærlighed, med uopløselige Haand at være knyttet til en Mand, der ei formaaer at tilfredsstille denne Kærlighed!” Hyrsten kaldtes til Keiseren, men

Wallberg moatte love ham, at dele hvert frit Drieblik med ham, og de skiltes som elskende Brødre adskilles.

Med sørderrevet Hjerte ilste Wallberg hjem; her sagde man ham, at en Herre havde spurgt efter ham, og lovet at komme igien næste Morgen. I Beskrivelsen gienkiendte han snart Grev Walinsky. Forhadte Besøg! — Men hvorledes skulle han undvige det? Med Fatning ventede han Greven næste Morgen. — Efter en artig Indledning bad denne ham fortælle sig Alt lige til hans Afreise fra Darwinowskoe. Hvilkens Opgave for Wallberg! Men han løste den med Beskedenhed og Fatning. „Min Svogør har fortalt mig meget Smukt om Deres Ophold i Darwinowskoe,” sagde Greven derpaa: „Hør en Hane kan det have været ret behageligt, men Taknemmeligheden skulle have gjort mere.” — Hvorledes mener De det, Hr. Greve? spurgte Wallberg spændt.” — „Taknemmeligheden skulle have viist sig virksommere.” — Virksommer? — „Ja, og jeg ørgrer mig ret over, at man har afspist Dem med et tort: Gud bøfsligne Dem. Grevinde Walinsky’s, Fyrst Widsmitsins Datters Grelser havde ret til at vente mere.” — De maa mærke paa mig, Hr. Greve, at jeg slet ikke forstaaer Dem. — „Dog er det mig paa den anden Side kigert, at man i det mindste har ladet min Taknemlighed noget Spillerum,” blev Greven ved: „og De ville ikke forsmaae denne Ansvisning paa tretusinde Dukater, som et ringe Beviis

verpaa." — Jeg kan ikke troe, at De vil fornærme, sagde Wallberg glødende; jeg haaber derfor, at De strax stikker dette Papiir til Dem igien og aldrig mere taler derom. — Den Fasthed, hvormed han sagde dette, gørde Greven lidt forvirret og forlegen. „De synes at misforstaae min gode Billie," sagde han. „Jeg er en Polak og vi Polakker ere i fremmede Nationers Dine fornædrede nok; men beskyld os for Utaknemmelighed skal man dog ikke." — Og jeg er en Lybster, sagde Wallberg med ødel Stolthed: og vi Lybstere troe, at staae for høit i fremmede Nationers Agtelse til, at man om os skulde mene, Guld var os en velkommen Besønning for en hver brav Mand ganske naturlig Handling. — „Ikke denne skulde dette usle Guld besonne," sagde Greven: „men allensfals holde Dem fædesloss for Noget, De besidder." — For Noget, jeg besidder? spurgte Wallberg overrasket: Jeg veed ikke, jeg eier Noget, der kunde have Værd for Grev Was linsky. — „Dog" — svarte denne: „For Dem kan det være en Bagatel, for mig er det af største Vigtighed. Med eet Ord, dat er min Gemalindes Billede." — Marpha Andrewna's Billede? raabte Wallberg heftig: Nei, aldrig skiller jeg mig ved det! — „Tillad mig, at minde Dem om, at jeg er denne Marpha Andrewna's Mand," sagde Greven koldt og haanligt, „og at Ros nens Billed vel ikke hører i fremmed Mands Haand." — J Broderens Haand vel; for sin Broder har hurt

erkiendt mig, og den Ret, det giver mig, kan først
 Døden frarive mig. — „Deres Liv var dog vist en vel
 kostbar Pris for en Persons Billedede, der, som jeg vil
 haabe, ikke har nogen særegen Interesse for Dem. De
 bringer min Rolighed et Offer ved at udlevere mig det.“
 — Deres Rolighed — ? „Et jeg endogsoa fri for al
 Mistanke, kunde dog Deres Forhold til min Gemals
 inde i min Gravskælde let give Anledning til Formods-
 ninger, der vel ikke kunne være frydelige for Egteman-
 den.“ — De glemmer, Hr. Greve, hvad De skylder
 Deres Gemalinde og Dem selv. — „Jeg pleier ikke,
 at blv. eindret verom, og at jeg ikke glemmer det,
 det beviser min Opfordring til Dem, at tilbagegive
 mig Portraitet, hvortil De kun har en indbildt Ret.
 Bægter De Dem, da maa jeg troe, at min Gemals
 inde har givet Dem nærmere Nettigheder, end min
 Ar. saaler, og kun Blod“ — —

„Hvo der træder Grevinde Walinsky's Ere for
 nær, er en Nidding!“ raabte Wallberg, halvt ude af
 sig selv: „og kan jeg næar ham, skal han ikke undgaae
 den fortiente Tugtelse! — Men hvad nu Portraitet
 angaaer, som Faderkærigheden gav mig som et Min-
 de om hin Time, hvori jeg vor saa lykkelig, at redde
 den sit Kjæresteste paa Jorden, da slipper jeg det først,
 næar den, der gav mig det, fordrer det tilbage. Hys-
 ten, Grævinden maa domme her; men til Dommen er
 falden, beder jeg mig forskaaret for videre Fordringer

af dette Slags." — „Dg jeg har besluttet, ei at see Rusland igien uden dette Portrait," svarte Greven koldt. „Jeg giver maaske blot Seierherren Lejlighed til, at triumphere over mig andengang, idet jeg viser det eneste Afgørelsesmiddel, der bliver tilovers i denne Sag, hvis han skulde vedblive sin Bægting." — Devil stances med n.ig, Hr. Greve? — „Maar dette er det eneste Middel til, at indgyde Dem Agtelse for mine Rettigheder, venter jeg Dem om to Timer i Skoven ved Vincennes," sagde Greven og tog sin Hat. — „Dg ikke forgiveves," svarte Wallberg, „saa ugerne jeg ogsaa seer min Modstander i Marpha Andrewina's Mand."

Greven gik. Med store Skridt gik Wallberg op og ned i Værelset. Endelig standsede han. „Dg om han faldt for Din Haand?" udraabte han: „han, hendes Mand! Dg om hun elsker ham endnu! Om Du med egen Haand rev Dit Billed af hendes Hjerte, Ulykkelige! Kunde Du leve i Følelsen af hendes Had? Men kan jeg stille mig ved detre dyrebare Minde om min Salighed? Skal jeg lade mig det astrodse af Overmod og Stolthed? Nei, aldrig! I hans Hænder skal det aldrig komme, ei engang om jeg faldt." Han trykte Billebet mod sine Læber, skulste det i sin Barm, og ilte hen til Fyrsten.

Denne kom ham imøde med det Forslag fra Rei-
seren, med Oberstlieutenants Karacteer at tage Plads

i hans Suite. „Jeg tiener Tydskland, mit Fædreland,” svarte Wallberg. „Saalønge Faren truer det, tilhører jeg det allene, saa meget jeg endog erkänner Keiserens Naade og Deres Vensteb, min Hyrste. Stedsse onstede jeg, i ethvert Forhold at være Deres Besvillie værd, og derfor kommer jeg ogsaa nu, at betroe Dem et Pant, der er mit Hjerte saare dyrebart — dette Portrait.” — „Hvorledes?” raaabte Fyrsten, da han aabnede Kapselen: „Marpha Andrewna’s? De giver det tilbage?” — „Tilbage!” sagde Wallberg med undertrykt Harme: „De skænkte mig det igien paa Ruslands Sneesletter; nu modtage De det for Marpha Andrewna. Hun modtage af Broderhaand dette Offer for sin Nolighed.” — „For Marpha’s Nolighed? De taler i Gaader — — hvad feiler Dem, Wallberg? hvad er der forefaldet?” — „Hun modtage dette Billde som et Pant paa min høieste Agtelse; gierne vil jeg besegle den med mit Liv.” Han rakte Fyrsten det.

„Med Deres Liv? Hvem forlanger dette Offer? Forklar mig — —” — „Dertil er Tiden nu for kort, min Fyrste, og om en Time behøves der maaske ingen Forklaring mere. Billdet er i Deres Hæader. Giver De mig Deres Ord paa, at De kun vil levere det i Marpha Andrewna’s?” — „Men vil Marpha Andrewna ogsaa gierne tage dette Venstebspant tilbage? Hvad i al Verden kan bivæge Demertil? Hvem har Ret til — Ha! — Skulde det være muligt! Wa-

linsky — er Walinsky med i Spillet? Har De talt med ham?" — „Han forlod mig nylig, min Fyrste." — „Dog som Ven? De tier? Wallberg, har Greven udfordret Dem?" Wallberg bekræftede det. — „Den Rasende! Naar?" — „Met strap." — „Hvor?" — „I Skoven ved Vincennes." — „Teg er Sekundant." „Min Fyrste." — „Teg skylder min Svigerinde, jeg skylder mig selv det. Vi kørte sammen, min Bogn er forspændt." Og han befalte at kistre frem. De stege til Bogns, og underveis meddelelte Wallberg Fyrsten sin hele Samtale med Greven.

Walinsky ventede alt med nogle polske Officerer sin Modstander. „Greve, De har udfordret Hr. v. Wallberg, Deres Gemalindes Livs og Wres Frelser," tilstalte Fyrsten ham: „for værdigen at belonne ham for den ødlestede Handling, og jeg er kommen, at være Bidne til en saa følsom Kamp." — „Med Dem, Fyrste, har jeg Intet at støtte" svarte Walinsky forvirret; „Hr. v. Wallberg kunde, om han havde villet, let have sparet sig Gangen hid." — „Træk, Hr. Greve!" sagde Wallberg holdt og drog sin Sabel. Walinsky ligeledes. „Holdt!" raaabte Fyrsten, og slog deres Sabler ned. „Hørst staes Greven med mig og saa med Dem." — „Med Dem?" svarte Walinsky; „Albrig!" — „Det Pant paa den reneste og retfærdigste Taknemlighed, De ikke blues ved at tilbagefordre, bragte Krigslykken i mine Hænder. Teg gav Hr. von Wallberg det tilba-

ge. „Deres Fordring fornærmer altsaa mig endnu mere end ham, og De skylder mig Hyldestgiørelse.“ Dønderskiørende kastede Walinsky Sablen i Skeden, steg med sine Ledsgagere til Hest og galopperede berafra. Fyrsten og Wallberg vendte tilbage til Paris, men Wallberg vøgredte sig ved, at tage Billiedet tilbage. „Mit Hjerte behøver det ikke,“ sagde han, „og jeg vil ikke give Greven noget Paaskud til, at volde Marpha An-drewna Smerte.“ Fyrsten lovede den ødelie Undling, at levere det i Marpha's egne Hænder.

Endelig undertegnedes Freden, de Forbundne forlod Frankrig. Monarkerne samledes i Wien, for at bestemme Europas Skiebnz for Aarhundreder. Wallberg havde høvt den Glæde, at modtage Breve fra Fyrst Wiåsmitin, fra Fyrstinde Darwinow, fra Heremann og — fra Grevinde Walinsky. I de faa Linier denne Sidste havde tilskrevet ham, aandede den ømmesie Bemob. Hun kunde ikke give Slip paa det Haab, at see ham endnu engang, — skrev hun blandt andet. Hvor bøvede ikke hans Hjerte ved disse Ord! — Hans Afsted fra Fyrsten var Afstedben fra en ømt elsket Broder; Greven havde han efter Mødet i Skoven ved Vincennes ikke seet, og han ilte nu i Sines Arme.

Han forlod preussiske Dieneste, og traadte i sit Hæbreeland Hannover under et nylig oprettet Kavallerieregiment. Den Audspretelse, hans Sysler her forstakkede ham, virkede velgiørende paa hans Hjerte. —

Pludseligt hørte han, Fyresten var med sin Datter i Wien, hvorhen Fyrst Darwinow havde ledsgaget Keiserken. Hermann meldte ham i Familiens Navn, at den, efter et Ophold i Wien, vilde besøge Frankrig, for der at bevirke Marpha's Gienforening med hendes Mand, Faderens inderligste Ønske. Grev Wallinsey havde intet Brug gjort af Alexanders Høimodighed, men opholdt sig endnu stedse i Paris. — Med ubeskrivelig Længsel og navnløs Angst ventede Wallberg nu Esferretningen om Marpha's Afreise til Frankrig, om hendes Gienforening med den Forhadte. Da den endelig kom, sonderrev den hans Hjerte, men en ødelse re Følelse lod ham for Marpha's Skyld ønske, at hendes Barns Fader maaite vorde hende tilbagegivet.

Da lød pludseligt det Rygte, at Keiser Napoleon efter viste sig inden Kampens Skranker. — Og Marpha i Paris! — Det var Wallbergs første, øngstelige Tanke. De hannoveranske Tropper hørte til dem, der dannede Wellingtons Hær. Til Paris — maaстee til Marpha's Frelse — hvor opildnede denne Tanke Wallbergs Mod! Ved Belle-Alliance knustes Levningerne af Napoleons Magt, rask droge Seiervinderne mod Frankrigs Hovedstad og Wallberg saae sig igien for Parises Barrierer. Hans Regiment dækkede Lubavigs Indtog; de allierede Monarker fulgte snart.

Strax erkyndigede Wallberg sig om Fyrst Wiåsmitins Familie. Alt, hvad han kunde erfare, var,

at alle Fremmede ved Nyget om Napoleons Komme havde forladt Frankrig. Med Utaalmobighed ventede han nu Keiser Alexanders Ankomst, fordi han haabede, Fyrst Darwinow vilde ledsgage ham. Hans Haab flosses des ikke, og han ilte i Fyrstens Arme, der on slyngede ham med hertelig Kærlighed. „At vi først skulde gien- sees her, det havde jeg ikke ventet,” sagde Fyrsten. „Dg Fyrst Wiåsmitin — og Fyrstinden — og Marpha Andrewna?” spurgte Wallberg skælvende. „Ere i Brüssel” svarte Fyrsten „hvornen jeg reiser i Morgen tidligt i keiserligt Trende. Folg med, Wallberg!” Wallbergs Hjerte bævede ved denne Opfordring. Hvor gjerne var han fulgt med — men hans Pligt holdt ham tilbage. Og — hvad skulde han i Brüssel? See Marpha i Walinsky's Arme? Esperge efter denne vovede han ikke, ei heller omtalte Fyrsten ham med et eneste Ord. Fra Brüssel lovede denne ham omstændelig Efterretning om Alt.

Mogle Dage efter gaaer Wallberg over Vendomes pladsen. Her seer han en stor Mængde Mennesker stirre op mod Triumphstøtten; paa den øverste Kar-nis seer han et Menneske, der i dette Dieblik boier sig forover og styrter sig ned. Med sonderknust Hoved ligger den Ulykkelige ved Sølefoden. Wallberg springer til og seer en tank, ung Mand i meget fin Dragt liggende for sig. Ansigtet er ukendeligt, men hvorledes bliver han tilmode, da han paa hans Finger bes-

mærker en kostbar Ring, der synes ham bekjendt. Han troer, at have seet den paa Walinsky's Haand, og Folkets Udraab: „Un Polonois!” bestyrker hans Misstanke. — Walinsky, som han havde tænkt sig i Maroph'a's Arme, ligger for ham i den frygteligste Døds! Det er ham, thi i hans Komme finder man en Seddel af følgende Ord:

„Napoleon den Store tilintetgiort! Polens
Haab ude! Forbandelse over deres Fiender!”

Walinsky.

Strax tog Wallberg Tiget, som Nogle af Pøbelen vilde plyndre og mishandle, i sin Varetægt, hibkalbte en over Pladsen marscherende Patrouille, der tog den Døde, som han lod sætte i en Fiacre, i sin Midte. Selv begav han sig strax til den russiske Overbefalingsmand, og underrettede ham om det Forefaldne. Denne indhenteede Keiserens Ordre, og Tiget bisattes i en Gravhæveling, til Grevens Familie havde soiet anden Foranstaltung. Sørgt erfoer Wallberg nu, at Grev Walinsky, i hemmelig Forstaelse med de Sammensvorne paa Elba, tilligemed flere af hans Landsmænd som var forblevne i Frankrig, havde virket for Napoleons Sag, kæmpet for ham ved Belle-Alliance, skjult sig i Paris, og endelig, af Frygt for at blyve opdaget, valgt denne Død.

Fire skækelige Uger randt hen, da bragtes Wallberg en Billet. Han kende Skriften, det var Fyrstinde Darwinows. Han læste med bankende Herte folgende Ord :

„Deres sørsterlige Bevinde venter Dem, Wallberg. Rue de Seine.

Catharina Darwinow.”

Strax begav han sig paa Veien. Saasnart han i det ham betegnede Huns havde sagt Portneren sit Navn, ringede denne og Fyrstindens Wallberg fra Darwinowskoe velbekendte Kammertiner kom. Det gode Menneske gienkendte Wallberg strax; han vilde smile, men det vilde ikke ret gaae. Wallberg blev øengstelig. Kammertineren ferte ham ind i et Værelse, hvor han bad ham vente Fyrstinden. Denne kom snart. Da hun sit Die paa Wallberg, der med inderlig Angst stirrede hende imode, blev hun uvis stacende, Daarerne syrtede af hendes Dine, hun rakte ham Haanden, som han trykte mod sine bævende Løber. „Wallberg!” hukede hun: „maae vi saaledes see hinanden igien!” — „Min Gud, naadigste Fyrstinde, hvad er der forefaldet? Jeg finder Dem i Daarer — for Guds Skyld, Fyrst Darwinow er dog — „Frisst, men ikke her.” — „Og Fyrst Wiåsmitin?” — „Min Fader er her, og er heller ikke legemlig syg.” — „Og Marpha Andrewna?” stammede Wallberg. Fyrstinden

Picelvedt, saa hun maatte holde sig ved et Bord. „Marpha Andrewna“ — hukede hun, og kunde ikke mere. „Er dod?“ raabte Wallberg med et Førſærsdeſſetrig. „Wallberg! for Himlens Skyld — De ſkælver — De bliver bleg — hun lever!“ — „Hun lever? lever? Er her? Jeg faae hende at ſee?“ raabte Wallberg med ſtormende Glæde. „De ſkæl faae hende at ſee — hun loenges efter Dem, men fac Dem! Hun er ikke mere den, hun var. Hun har intet Ønſke mere, uden det, at ſee Dem endnu engang, og da — — „Hun er altsaa farlig syg? O, rov mig ikke alt Haab!“ — „Vi har intet Haab mere — Marpha har intet!“ Man meldte Fyrſtinden, at Grevinden ventede Wallberg.

„Nu Tatning, Wallberg!“ sagde Fyrſtinden til den Dybtnebbsiede. „De er en Mand — er Soldat!“ — „Menneske, Fyrſtinde, et Menneske!“ ſtammede Wallberg og fulgte hende i næffe Værelſe. Midt deri ſtod en Lænestol, og paa den faae Wallberg den Elſkedes alt forklarede Skikkelse, fra hvis Nine en himmelfæ Straale tindrede ham imøde, Ved hende ſtod Fyrſt Viåſmitin med foldede Hænder. Da Wallberg traadte ind, rakte Grevinden ham den blændende hvide Haand og i den Maletiet imøde, og sagde med ſagte, vemosdig Røſt:

„Wallberg, her endnu engang — og hiſſet — hiſſet evig!“

Han styrtebe for hendes Fodder — omst hicie
hun sig over ham — uvilkaarligt aabnebe sig hans
Arme, hun sank til hans Bryst og — aandede ikke
mere.

(Reinbeck.)

Over Amerikas første Befolking.

Siden Opdagelsen af den nye Verden har Undersøgelsen af det Spørgsmaal: hvorfra sikk Amerika sine første Beboere? meget sysselsat de Lærde. Thi at de oprindelige Amerikanere ikke kunde være deres Verdensdeels Eiendom, men maatte være komne et andetsteds fra, forudsatte man allerede som vist og almindeligt antaget. Nogle, f. Ex. Johannes v. Müller, hidlede den første Befolking fra Phoni-cierne, om hvilke det er sandsynligt, at de paa deres Søreiser endog ere komne til Vestindien. Man blev endmere bestyrket i denne Mening, fordi man i de amerikaniske Sprog vilde have opdaget nogle Ord, der havde Lighed med det phoniciske; uagtet denne Opdagelse i Grunden var til ingen Nytte. Andre hidlede denne Befolking fra de gamle Normanner eller

Skandinaver, hvilke paa deres Streiftog endeg skulle være komne til Nyfounland, uden at betænke, at Amerikanernes Sprog, Skikke, Religion og Gudstærs aldeles ingen Lighed har med den Nordiske. Andre igien lade den nye Verden besøkkes fra det naboelige Asien igennem Behringsstrædet, fordi dette var den nærmeste og naturligste Vej og Overgang fra den gamle til den nye Verden; desuden fordi de derværende tilgrændsende Folkesoerd have nogen Lighed, hvad Physiognomiet angaaer, med de amerikanske Stammer. Hvad synes naturligere, end at Begge have samme Oprindelse, og at Beboere af Asien, som Menneskeslægtens Bugge, efterhaanden have udbredet sig over Amerika og givet det de første Mennesker?

Men hvortil nytte alle disse Undersøgelser, som dog aldrig ville afgøre Spørgsmaalet? Hvi gør man sig saamugen Umag, for at bevise og opklare noget, som slet ikke lader sig bevise? Har man da noget sikkert Udbytte af alle de hidtilværende Undersøgelser om de amerikanske Sprogs Lighed med andre, om de derværende Kunstmærkers, Cosmogeniers, Hieroglyphers, Religionsstikkels o. dsl. Lighed, eller kan man haabe, at Fremtiden vil yde os sligt? Jeg twivler herpaa. Der gives jo en meget lettere og sikrere Vej til at løse Problemets paa, hvorfra Amerika har fået sine første Beboere, end saadanne Hypoteser, der snarligens oms

skytes, naar en anden sandsynligere Mening, der grunder sig paa nye tilfældige Opdagelser, opstaar. Man behøver jo kun at antage, at den nye Verden har selv givet sig sine første Menner, hvilken Forret man hidtil ene har villet tilstaae Asien; og Striden er med et afslort! —

Den eneste Mand, der kunde bringe Lys i Sagen, er Alexander von Humbold, der saa godt kender Amerika og desuden synes at være fri for Forbomme og ikke at bygge paa Hypotheser. Han erklaerer sig herover saalunde i Indledningen til det pittoreske Atlas til hans Reise: „Min Bestrebelse var, i Beskrivelsen over Amerikas historiske Mindesmærker at iagttagte den rette Middelvei imellem to Stier, som hiftevis betraadtes af saabanne Lørde, der have sysselsat sig med Undersøgelser af Mindesmærker, Sprog og Folkesagn. Nogle af dem have, idet de forfulgte glimrende eller paa vakkende Grundsteen hvilende Hypotheser, draget almindelige Slutninger af et lille Antal enkelte Facta. De fandt i Amerika chinesiske og ægyptiske Colonier, celtiske Dialekter og Phoeniciernes Alphabet. — Medens vi endnu ere uvisse om Øskernes, Gothernes og Celternes assatiske Oprindelse, vilde man afgjorende tale om alle Folkestammers Herkomst i den nye Verden. — Andre Skribentere igjen sammenhobede Materialier, uden nogensinde at hæve sig til almindelige Begreber; en Hand-

lemaade af ligesaa lidet Nutte for Folkefaerdenes Historie, som for de forskellige Grene af Naturvidenskaben. Jeg vilde prise mig lykkelig, naar man skulde finsde, at jeg ligemeget har vogtet mig for begge Klipperne. Et lille Antal langt fra hverandre liggende Folkefaerd, Hetruskerne, Egypterne, Tibetanerne og Atysrekerne, vise paafaldende Lighed i deres Bygninger, i deres religiose Foranstaltninger, i deres Inddeling af Aaret, i deres tilbagevendende Tidsperioder og i deres mystiske Forestillinger. Historieskriveren tor ikke lade disse Ligheder være ubemærkede, hvis Forklaring er ligesaa vanskelig som Slægtstaberne mellem Sanskrit, persiske, græske og germaniske Sprogformer; men idet man høver sig til almindelige Begreber, bør man forstaae at standse der, hvor sikre Kiendsgierninger forlade os. — Overeensstemmende med disse Grundsætninger, vil jeg forsøge at fremstille Resultaterne af de Opgivelser, som jeg forsaavidt samlede over Amerikas indfodte Folkefaerd."

Hr. von Humboldt vil altsaa, ifølge denne Forklaring, undgaae begge de Klipper, de strandbe paa, der ikun bygge Hypotheser, eller kun samle og sammenhove Materialier, uden at + Resultat derpaa. Men han bliver derover høist uaklende og upåker, og voer aldrig, at følde nogen afgisrende Dom, hvilket havde været ham muligt fremfor alle Andre, da han saa noie kiender Amerika. Han synes til sidst,

ganske at træde over paa deres Eide, der lade Amerika besettes af Asien, fordi de derværende Kunstværker, Religionen, Ceremonierne, især Kalenderen, have saa stor Lighed med de gamle asiatiske Nationers. — Jeg vil godtgiøre dette med hans egne Ord.

„En opmærksom Provelse af den nu Verdens geologiske Forhold og Betragtningen af de over Jordoverfladen udbredte sydende Legemer's Ligevægt tillade os ikke at antage, at Begge, det nye og gamle Continent, stulde paa forskellige Eider være stegnede op af Vandet. Det ere ingen Grunde til at antage, at Amerika er meget flidigere blevet beboet af Mennesker, end de øvrige faste Lande. Den yppige Plantevæxt, de brede Floder og de partielle Oversvømmelser ere mægtige Hindringer for Folkewandringer i de tropiske Lande. Det nordlige Asiens vidstrakte Landskaber ere ligesaa svagt befolkede som Græsletterne i Ny-Mexiko og Paraguay, og man tor ingenlunde forudsætte, at de Lande, der tids liast beboedes, nødvendigen ogsaa maae have den største Befolning.“

„Spørgsmålet om den amerikanske Befolknings Oprindelse hører ligesaa lidet til Historiens Førd, som Spørgsmålene om Planternes og Dyrenes Oprindelse og om de organiske Spirers Fordeling hører til Naturvidenskabernes. — Historien, naar den træder tilbage til de ældste Eider, viser os næsten alle Jordklodens Dele beboede af Mennesker, der holde dem for Stam-

mesfolk (aborigines), fordi deres Medstammelse er bem
ærkiedt. Midt iblandt mangfoldige Folkesærd, der
fulgte paa hverandre, og blandede sig med hverandre,
vorder det umuligt, at adskille paa en sikkert Maade
de Grundlag, Befolningens gik ud fra, og at betegne
den Grændse, inden for hvilken de cosmogeniske Sas
gas Rige har ligget." —

„Amerikas Folkesærd, de undtagne, der nærme
sig Polarkredsen, høre Alle til en eneste Stamme, der
udmærker sig ved Hierneskikkelse, Hudfarve, saare lis
det Skæg og glat Haarvært. Den amerikaniske Folke
stamme viser paafaldende Lighed med den mongoliske
Stamme, der indbefatter de fordum under Navn af
Hunner bekendte Efterkommere af Hiong-nu, Kalla
serne, Kalmukerne og Baratterne. — Nyere Tagta
geler have endog berettet, at ei allene Analaschka's Be
boere, men ogsaa flere sydamerikaniske Folkesærd betegne
ved osteologiske Hierneskals-Characterer en Overgang
fra den amerikaniske til den mongoliske Race. — Maar
engang den brune afrikanske Race, og hine Folkesvæ
rme, som beboe det indre Afrika og dets nordøstlige
Lande, og som systematiske Reisebeskrivere give de val
lende Navne Tartarer eller Tschuder, ere bedre bes
kendte: saa vil de kaukasiske, mongoliske, amerikanske,
malayiske og Negerracerne staae mindre enslige, og
man vil i denne Menneskeslægtens store Familie kun
sejende et eneste Stammebillede, der leb

mangfoldige Modificationer ved Omstændigheder, som
blive os maaße for bestandigt ubekendte."

„Det er vistnok tilfældet, at Sammenligningen
af den gamle og nye Verdens Mundarter indtil da
endnu ikke førte til nogle almindelige Resultater; —
men derfor skal man ei opgive Haabet, at jo dette
Studium kunde vorde frugtbare, naar de Lærdes
Skarpsindighed engana skulde besidde et større Forraad
af Materialier. Hvor mange saavel af Amerikas
Sprog, som af det indre og østlige Asiens monne end-
nu være tilovers, hvis Mekanismus er os netop lige-
saal ubekjent som de tyrkanske, oskiske og sabiniske
Sprogs. I blandt de Folkesærd, som i den gamle
Verden ere forsvundne, gives der maaße Flere, hvor-
af enkelte smaae Stammer endnu have vedligeholdt sig
i de store amerikanske Ørner.“

„Maar alligevel den tidlige Forbindelse mellem
begge Verdenes ikun meget usfuldkomment lader sig
gædtgiøre ved Sprogene, saa fremslyser derimod netop
hun Forbindelse paa en utvetydig Maade af de ameri-
kaniske og asiatiske Folkesærds Cosmogenier, Mindes-
mækeret, Hieroglypher og Institutioner. — Jeg troer
her at have fojet til de allerede forhaandenværende Be-
vise et ikke lidet Antal af hidtil ubekendte. Overhove-
det bestræbte jeg mig for, at adskille det, som pæger
paa en fælles Oprindelse, fra det, der maa betragtes
som Resultat af ligeartede Forhold, der finde Steb

iblandt Folkesærd, der staae paa Civilisationens første
Trin."

Man seer af Forfatterens egne Ord, at han aldeles ikke afgør noget i Sagen, men hvad han i Besgnydelsen synes at indtrømme, tager han i det Følgende altid igen tilbage, uden at erkøre sig tydeligt og bestemt for en Mening. Han siger, at Amerika er sandsynligvis blevet ligesaa tidligt befolket som den gamle Verden; at Spørgsmaalet om Amerikas Første Befolning sette ikke hører til Historiens Færd. — At Sammentigningen af de derværende Sprog med andre den gamle Verdens ikke giver noget vist Resultat, at de havde samme Oprindelse; at Amerikanernes Bygningser, Kunstværker, Dids- og Aarsregninger, Guderlæsre og religiøse Skikke vel tildeels havde stor Lighed med Folkesærdenes i den gamle Verden; at alligevel stor Forsigtsighed var fornøden, naar man ikke vilde lade sig visbliede derved og udlede deraf noget Sikkert og Umindeligt. — Og alligevel skulle, som han siger, de oprindelige Amerikanere nedstamme fra Asien; skulle have største Lighed med den mongolske Menneskestamme, her iblandt alle Menneskestammer næsten er den højestligste og imod hvilke Amerikanerne ere udmærket sinukke Mennesker, som andre Reisende paastaae; dog skal man i hele Menneskestægten ikun erkende et eneste Stammebillede, men som ved Omstændighederne led mangfoldige Modificationer, — Skal dette Sidste være det

samme, som at vi Alle ere Mennesker, og som Saas
danne ligne hverandre, saa indrømmer jeg det. Men
ievrigt er Forsticellighederne og Ulighederne iblandt
Menneskestammerne altfor store og paafaldende til, at
de Alle kunde have en følelses Stammefader; vi see nu
enten paa de aandelige eller legemlige Kræfter og Egens-
kaber.

Han kommer til Slutningen, efterat han har ind-
rommet alt det Grundede imod Amerikas Befolning
fra andre Lande, altid igien tilbage tertil, at alle
Mennesker ere komne fra Asien, og at hele Jorden bid-
fra er besølet. — Men hvilken han ei saaledes en For-
dom? Da bytter han ei saaledes en Hypothes med en
anden, da han dog foroven har erklaaret sig imod alle
Hypotheser? — Thi hvad andet er det, end Hypothes,
naar man gior Asien til Menneskelægtens Bugge, sæ-
ter Paradiset dithen og lader alle Mennesker og Dyr
gaae ud fra et Punkt? Hidsører ikke denne almindes-
lige Tro, som vi alt med Modernmælken have indsuget,
og som dersor ei igien vil forlabe os, fra den jodiske
Mythologi; men som heri ligesaa lidet har Stemme
som andre gamle Folkesærds Myther, der Alle ansaae
sig for aborigines og saaledes satte Paradiset i deres
eget Land? — Ligesaa lidet vi nu føeste Lid til Indier-
nes, Persernes, Syrernes, Phoeniciernes, Egypten-
nes o. fl. Sagn og Cosmogenier; ligesaa lidet kunne
heri de jødiske Myther afgjøre noget. — Hvi vil man

al fan endnu stedse hylde denne mythologiske Tro og understøtte den ved nye tilfældige Opdagelser og sandsynlige Formodninger? Hvad er det Verdens Sag og hvad for Indflydelse har det paa Religion og Moral, om de første Mennesker ere udsprungne i Amerika eller i Asien; om Paradiset har været ingenvegne eller allevegne, hvor Klima og Jordbund kunde frembringe Mennesket? Dette er, hvad ogsaa Alex. v. Humboldt siger, intet Spørgsmål, Historien kan besvare, thi denne gaaer ei saa langt tilbage; jeg tilfoier: heller intet Spørgsmål, som Abenbaringen kan og skal besvare, thi dette er ingen Gienstand for Religionen. —

Antage vi, at Paradiset har været allevegne, at hvert Land og Klima fra Begyndelsen af frembragte de særegne Planter, Dyr og Mennesker, hvilken Tro er meget naturlig og sandsynlig: saa bortfalde strax alle usornsbnne Undersøgelser om, hvorfra den nye Verden, der ligger gandste siern og isoleret fra den gamle, har faaet sine første Beboere. Den gav sig dem selv, ligesom den gav sig sine ejendommelige Planter og Dyr. — Dette er den naturlige Oplosning af hint Problem, der saa tidt har støffet de Lærde Hovedbrud. — Er maastke Amerika ikke ligesaa skønt, frugtbart og mildt, som Asien, for at avle og ernære Mennesker? Ere Naturens Kræfter hist ringere og svagere, end noget andet Sted, at den ei var i stand til, at banne Mennesker?

Har ei Amerika ligesaa stionne Dale, som Asien? Er ei Dalen Quito i Sydamerika ligesaa god og passende til Menneskeslægtens Bugge, som den stionne Dal Gaschemir i Asien? Er ei Naturen med alle dens Frembringelser i den nye Verden langt større, stionnere, mere ophøjet og rigere, end i den gamle? Og Amerika skulde været usikkert til Paradiset?

Man indvende ikke, at dog den jødiske Historie og Mythologi gjorte Asien til Paradiset, at Kunster og Videnskaber der først var opfundne og blomstrede, at dog nogle Ord findes i de amerikanske Sprog, der have Lighed med asiatiske, at de oprindelige Amerikaneres Physiognomier havde Lighed med de asiatiske Nationers; ja, at selv deres Bygninger, Pyramider, Kunstværker, Hieroglypher, deres Cosmogenier, Myther, Religionsritus, selv deres Kalender havde stor Lighed med de gamle orientalske Folkesærds! —

Disse Indvendinger ere let besvarede, naar man kun ikke allerede i Forveien er indtaget af Jordomme og ikke altfor meget hønger ved Hædretroen. Til Myther kan man ei have Lid, de være nu jødiske eller persiske eller indiske. — At Kunster og Videnskaber først opblomstrede i Asien, er intet Beviis paa, at ogsaa de første Mennesker fødtes der. Ikkun det følger deraf, at Menneskeslægten har dannet sig sildigere i andre Verdensdele; ligesom det da, selv endnu, efter saa mange tusind Aar af dens Tilværelse, er gandstæ mørkt.

og udannet i mange Egne paa Jorden. Og gaves da ikke i Amerika, alt løn, for vor Tid, dannede Folkesørd, hvilket de Monumenter bevise, som Aler. v. Humbold har opdaget og beskrevet? at der i de talrige amerikanske Sprog findes hundrede og nogle og halvtredsindstyve Ord, som hin Læerde siger, der have Lighed med Ord i de asiatiske, er en høist ubetydelig Indvending. Hvor ofte feile ikke Sprogrundskeren i flige Undersøgelser, og hvor latterlige ere ofte deres etymologiske Udtredninger! — Men jeg vil indramme Ligheden; var det at undres over, at der i Amerikas mange gandske forskellige Sprog gaves nogle Ord, der klinge lig de asiatiske, da de menneskelige Sprogorganer ere eens, og da man i alle Sprog finder Ord, der ere ligelydende eller dannede efter Klang, Toner og Lyd, som man hører af Dyr og Naturphænomener? — At de amerikanske Folkesørds Physiognomier have nogen Lighed med de tilgrændsende Nationer i Asien, og efter flere Nuancer gaae over til Tunguetnes, Grænlændernes og Mongolernes Ansigtssættelse, er end mindre at undres over, da begge Verdensdelene grænde til hinanden og begges Indvaanere altsaa ere Naaboer. De have sandsynligvis enten blandet sig med hverandre, eller Klima, Jordbund og Naturbestraffens hed have fremvirket disse Overgange, uden at Menneskene selv ere Skyld deri, eller nedstamme fra hverandre, — At endelig Kunstmærkerne, Mindesmærkerne

og selve Tidsregningen hos den nye Verdens Beboere stemme overeens med den gamle, er mindst at undres over. Ere da Amerikanerne ikke ligesaa godt Mennesker, som vi? Have de ikke samme Antæg, Evner og Kræfter, som vi? Besidde de ikke, ligesom vi Kunstfærdigheder, som deres Kunstdoktriner godtgiore? Maatte altsaa ikke lige Organisationer, lige Antæg og Evner ogsaa avle lige Resultater? Maatte Amerikanerne først have andre Bygninger og Kunstmærker for Dio, førend de kunde opbygge noget lignende? Maatte de iust have fremmede Læremestere, for at opfinde og frembringe alle slags menneskelige Værker? — Hvi tiltroer man ene Asiaterne Evne til at opfinde Kunster og Videnskaber? Det var et Under, dersom den nye Verdens Beboere, der havde ligesaa lang Tid til at danne dem² og hvis Land og Klima ere ligesaa skionne og milde som Asien, ikke ogsaa skulde være komne paa Opfindelsen af Kunster og Videnskaber, og det af dem selv og uden Læremester. — Det var et Under, hvis de ellers var opmærksomme Tagttagere af Stiernerne, om de ikke skulde være komne paa de samme Resultater med Hensyn til Tidsregningen og Kalenderen, som Astronomien ledede Asiens Beboere til. — Var dette ikke skeet, maatte da ikke Amerikanerne være et Slags Mennesker, der stode dybt nedensfor os? — Vel gives der Nationer, der staar langt tilbage for Europæerne og Asiaterne i Landsevner, og dersor heller ikke i sas

mange tusinde Aar have bragt det videre i Dannelsen, og som altid blive staaende paa det samme Punkt; men Amerikanerne kan man ei godt hentegne til disse.

Af alle disse Grunde fremlyser, at vi ikke behøver at hente den nye Verdens Beboere hid fra den gamle, for at løse os den Gaade: hvorfra de oprindelige Amerikanere ere komne, hvorfra deres Ord hidrører, som have nogen Lighed med andre Ord i orientalske Sprog; hvorfra den Lighed kommer, man møder iblandt Monumenterne, Hieroglypherne, Cosmogenierne og Relionsstikkene hos den gamle og nye Verdens Folkesærd. Allevegne, hvor Omstændighederne tillode det, frembragte Naturen Dyr og Mennesker, og disses Beskaffenhed rettede sig stedse efter Jordbundens og Klimaets Natur; derfra hidrører den store Mongolsdighed af Dyr og Mennesker, ligesom af Planter og Værter. — Menneskets næsten lige Organisation og dets naturlige Anlæg satte det tillige i stand til, alle vegne, hvor det fremsprang paa den morderlige Jordbund, at danne menneskelige Sprog, eller articulerede Toner og Ord, at opreise Huse og Bygninger, Kunstsætter og Monumenter, og at giøre en Kalender, uden først at lære det af Fremmede. Alt Menneskeligt er tillige naturligt, og maa engang gaae i Opfyldelse og vorde til Virkelighed. Eje vi da ikke allerede Bewiset nok, at een og samme Opfindelse, f. Ex. Krudtet, Bogtrykker, og Træsnitkunsten, Kokoppepodningen, skedte

paa flere Størder og i ganske sierne Verdensdele, f. Ex.
i China og i Tydfland, paa een og samme Tid? —

Man spare derfor i Fremtiden den uformelde
Møie, at forklare sig den Gaade, hvoriunde den nye
Verden, der ligger saa isoleret og i mange tusinde
Aar blev os aldeles ubekjendt, saaledes, at vi neppe
anede dens Tilværelse, kunde befolkes fra den gamle;
og hvilket Folk det var, som først opdagede og befolkede
dette Land. Et det ei langt lettere, naturligere og
troeligere at antage, at Amerika, Sybindien og alle
andre os endnu ubekjendte Lande i Verden fra Begyn-
delsen af have været befolkede og givet dem selv deres
Mennesker og Beboere, ligesom Asien, som vi hidtil
ene have tilstaet denne Fortet? — Har man ikke for-
lengsiden erklaeret det for umuligt, at Planterne og
Dyrene skulle fra eet Punkt af have udbredt sig over
hele Jorden? Hvorlunde vilde de, i kort Tid levende,
ikun langsomt fremkrybende, kun for et vist Klima be-
stemte Dyr være istand til, at giøre saa store og be-
sørlige Vandbringer over uveisomme Bierge, mange
Heder og uigienemtrængelige Skove, rivende Floder,
dybe Moradser og hede Sandorkener, ja selv over runt
Gæ, som man tiltroer dem? — Ligesa lidet var det
de første Mennesker muligt, at naae til Amerika og
Australien. Os er det nu vistnok let, at besøge og
bereise Jordens siernest Lande. Men hvilke Opsindel-
ser have vi ikke gjort siden den Tid, og hvilke Hjelpes-

midler, som vores første Forældre aldeles savnede, staae ei os til Dieneste? Man betænke, hvor elendig og forladt Menneskenes første Tilstand maatte være, i Sammenligning med den nuværende! — Og alligevel er det endnu ikke lykkedes os, efter saa mange tusinde Aars Forløb, at opdage og kende hele Jorden med alle dens Dels. Og de første Mennesker, for mange tusinde Aar siden, skulde allerede have udført dette vanskelige Foretagende, udført det saa fuldkomment, at vi allevegne, hvor der opdagtes en nye Øer, allerede mødte Mennesker, og det eiendommelige, forskellige fra andre? — Har man vel nogensinde brugt sin Hornust rigtigt, naar man troede dette og holdt det for muligt? — Man sige ei, at Verdens Lande næsten tilhobe kunne adskilte ved smalle Havsnevrer, eller ved Øer staae i Forbindelse med hverandre; at altsaa Menneskene letteligen tilsoes kunde overvinde disse Vanskeligheder og Hindringer og efterhaanden bestandigt trænge videre frem, til Jordens fierneste Lande, indtil Syds og Nordpolen. Det er lettere sagt end gjort. Det er sandeligt ikke saa let at komme over Behringstrædet til Amerika, saa man torde tiltroe det Mennesker uden alle Hjælpemidler. Og hvorlunde kom man fra Amerika eller Asien til Australien? Hvor vanskeligt et Foretagende for vilde, uvidende og forladte Mennesker.

Hvor langt fornuftigere er det dog og mere oversænsstemmende med Naturen og den store Verdenskabers Værdighed, naar man strax lader hele Jorden vorde befolket og besat med Planter, Dyr og Mennesker; naar man antager, at hvert Klima, hvert Land, hver Jordbund for sig, aabenbarede sine Skatte, udviklede sin Rigdom og Producterne, saasnart den nye store Katastrofe indtraadte, der gav vor Jord, efter Stammeverdenens Undergang, en anden Gestalt og de nuværende Frembringelser og en nye Skabelse af Dyr og Planter! — Mon ikke dette foranlebiger os mere til at beundre Naturens Rigdom og Guds Almagt, end naar man af hver Plante- og Dyreart og af Menneskeslægten selv ikkun lader eet kummerligt Par fremstaae, fra hvilket alle andre Dyr og Mennesker paa hele den vide Jord skulde have deres Oprindelse? Og hvor meget bedre forklares ikke tillige den store Mangfoldighed og Forstiellighed iblandt Dyr- og Menneskesracerne, naar man antager, at Naturen, der er saa rig og utsimmelig i sine Frembringelser, gav hvert Klima og Jordbund de passende Planter, Dyr og Mennesker! — Da behøve vi ikke først at tye til Klima og andre Hjelpemidler, for at forklare den altfor store Ulighed og Forstiellighed imellem en Europæer, Neger og Papu. Skulde det vel være muligt, at Klimaet kunde have bevirket saa store Forandringer? Hvad kan vel være eller tænkes mere usigt i Verden, end de for-

fiellige Menneskearter? — Hvilkens stor og oploftende Tanke, at see Guds Skabelse med eet begynde paa hele Jordkloden, og at lade hvert Land, hvert Klima strax fra Begyndelsen af vorde besat og befolket med de passende Planter, Dyr og Mennesker! Hvor smaalig verimod den Idee, og ganske efter Barneverdenens nødtørstige Tidsigter, at tiltroe Naturen ikun saa mange Kræfter, at de kunde frembringe et ussellt Par Mennesker, som det opdrog ligesom i et Drivhuus, for deraf at befolke hele Jorden; som dog flige Drivhuus-Mennesker og Skabninger flet ikke passede for, da de maatte bukke under for det raae Veirs ligt, for hver Mangel, hver Fare. — Vort altsaa med denne Idee!

Alligevel vil jeg herved ikke fragne, at der jo fra Tid til anden have været Forbindelser, Besøg og selv Folkewandringer, især fra Asien, til den nye Verden, hvorved nye Skikke, Religionsbegreber, Cosmogenier, Kunster og Videnskaber, selv udenlandsse Ord og Sprog blevne forplantede sig; uagtet jeg ikke kan indrømme, at den nye Verden først er befolket af den gamle. Hvor lang Tid er ikke hencunden efter Ushers Tidsregning imellem Amerikas Opdagelse og Verdens Skabelse! Hvor mange store og mærkværdige Tildragelser kunne ikke i dette Tidsrum have fundet Sted for Amerika, om hvilke vi intet vide, som ingen Annalist har op-

tegnet, eller som Østerverdenen intet kender til! Det
 er ikke umuligt, at Phoenicerne allerede have brevet
 Handel og anlagt Kolonier der. Ligeledes kunne over
 Behringsstrødet fra Tid til anden være gjorte Streif-
 tog og Indfald af asiatiske Nationer, da begge Verdens-
 dele alt for länge siden var befolkede. Amerikas Hi-
 storie omtaler jo selv slige Fremmede, der vare komne
 til deres Land og meddeelt Beboerne Lov, Religion,
 Kunster og Videnskaber. — „Skæggede Mænd,” siger
 Alex. v. Humboldt, „af mindre dunkel Hudfarve,
 end de Indsøgte, træde frem i Amerikas Historie, uden
 at man ved deres Fødested. Som Overpræster, Lov-
 givere, Venner af Freden og de af dem yndede Kun-
 ster, ombannede de engang de Nationers Forhold, som
 de fandt ørefrygtfuld Optagelse hos. Quetzalco-
 atl, Bochica og Mungo. Capac ere disse hem-
 melighedsfulde Weseners hellige Navne.” — „Det sy-
 nes Alt at hentyde til det østlige Asien og til Folkes-
 færd, der stode i Forbindelse med Tibetanerne, Schas-
 manisterne, Tartarerne og med de skæggede Ainos på
 Derne Jesso og Sachalin.” — Dette synes at stødfæ-
 ste min ovenansørte Raadstand, at der fra Tid til an-
 den stede Indvandringer i Amerika. Men dette kun-
 de ikke først være tilføldet, da Menneskeslægten al-
 lerede var mange tusinde Aar gammel og vorden til
 dannede, mægtige og store Folkesærd. Thi til saadan-
 ne Fretagender hørte vistnok alt mange Hjelpemidler

og Kundskaber, som de første Mennesker savnebe gaaede. — Og siger da den oprindelige amerikanske Historie, der gaaer tilbage til det femte Aarhundrede, at disse ankomende Fremmede først havde befolket Landet? Ingenlunde! De fandt der en ørefrygtfuld Øpstagelse. — Landet var altsaa ved deres Ankomst allerede befolket og besat med Mennesker. Og de gjorde intet andet, end at de underviste, cultiverede og civiliserede de oprindelige Indvaanere.

(J. G. J. Ballenstedt.)

Sierra Morena.

(Et elegisk Fragment af Karamsins Papirer.)

I det blomstrende Andalussen, hist hvor stolte Palmer
suse, hvor Myrthelunde dusfte himmelst Bellugt, hvor
den majestætiske Qvadalquivir dvoelende hensyller sine
Belger, og Sierra Morena rosmarinomkrandet hæver
sig — der saae jeg den Skønne, som hun nedslaaet
stod ved sin Alonzo's Minde — støttende sig paa sin
Liliehaand. En Straale af Morgensolen forgylde den
hvide Urne og forhsiede den omme Elvira's østrends
Unde! De brune Lokker nedfløde ab hendes Skuldrer
og flagrede om det sorte Marmor.

Elvira elskede Unglingen Alonzo — Alonzo elskede Elvira. Den nære Forenings frydfulde Haab tilsmilte Begges; men Skibet hvorpaa han hidsvommede fra Majorka, sin Fædreneø — nedfænt i Oceanets Grav. Dette Rødselsbudslab nedslag Elvira. Tiden forvandlede Fortvivelsen til stille tærende Kummer. Hun reiste sin Siel's Elskede et Marmorminde, og vœdede det hver Dag med hede Taarer. — Mine Dagter sammenføde med henbes, hendes Smerte opspeilede sig i mit Øje; i mit Hjertes Golelser gienfandt hun sine, og kaldte mig Ven — Ven!

Hvor godt klang dette Navn fra den Elskedes Læber! Dengang kyssede jeg førstegang hendes Haand. Elvira talte med mig om sin uforglemelige Alonzo, malte mig hans skionne Siel, hans Ricærlighed, hans Fryd, hans Salighed — derpaa sin Fortvivelse, sin Smerte, sin Græmmelse, og endelig den Lindring, den Trost, hendes Hjerte havde fundet i det sode Venslab! Da straalte Elvira's Blikke himmelsk Ild, hendes Kinder glødende, hun trykte min Haand. Åh, Ricærlighedens Etna luede i mit Bryst, mit Hjerte fortæredes af dens Flammer, mit Blod brændte, og jeg — jeg maatte følge den Ild i mit Indersste.

Jeg skulte min Lidenslab, skulte den længe. Hvad min Siel glødende nærede i sig, vovede ei min Zunge at udſige; thi Elvira havde svoret, Ingen at elſte, uden sin Alonzo; hun svor, ei at elſte anden-

gang. Frygtelige Ged! Den lønkebandt min Tunge.
 Vi vare uadstillelige. Sammen vandrede vi langs
 med den majestætiske Nvadalqvivirs grønnende Breb-
 der og sad ved dens brusende Strøm, ved Alonso's
 sorgvækende Minde, tause og stille; kun vore Hjertes
 talte. Elvira's Blik sank mod Jordbenen naar det medte
 mit, eller vendte sig mod Himlens Blaa. Sukke op-
 stege fra vort Bryst, forente sig, sammenføde med
 Zephyraanden og bortsvant med den i det uenbelige
 Rum. I Venstabs Favntag følte jeg Elvira's Hjerte
 banke høit; saae hendes skinnne Nasyn glæde; følte
 hendes Pulses Stormslag; mærkede at hun vilde bero-
 lige sig, og dæmpe Blodets Ildstrøm. Hun vilde tale,
 men Ordene døde paa hendes Læber. Min Oval var
 min saligste Nydelse! Øste overraskede os den sorte
 Nat i fierne Ensomhed, hvor Vandfalbenes Brusen,
 gientagen af Ekkoet fra Serra Morena's Klippevægge,
 gientonte i Kloster og Dale. Drevne af Stormen hen-
 væltede Skyerne sig, hvislende Lyn betegnede bratfor-
 svindende Idbaner paa den mulmørke Himmel, eller
 Maanens vemodige Nasyn nedstuede fra Firmamentet.
 Elvira elskede Naturens Rødselssscener; de opløftede,
 henrykkede, begeistrede hendes Siel. Jeg var med
 hende, og frydede mig over det skumrende Mørke. Det
 bragte vore Hjertet nærmere, det skulde Elvira for he-
 le Mættet. Jeg var allene med hende. Ne, længe
 kan man kæmpe med Hjertet, men hvem kan beseire

het? De ræsende Bolgers Stormflugt overskyller alle Dæmninger, og Klippebierge briste af Hidens Magt som ulmer i deres Inderste. Min Lidenskabs Vælde overvandt Alt, og den lange tilbageholdte Kærlighed udgjed sig i en om Tilstaaelse. Jeg knælte for hende, brændende Tårer fløde af mine Øyne. Elvira blegnede og glædede paa ny. Frygt og Lovs og føde Kængsler malte sig afverkende i hendes Ansigt. Med hulde Blanke takte hun mig Haanden. „Er da Vensteb Dig ikke nok?“ sagde hun, „Du trænger mig til at bryde mit Lovte — det helligste og høitidsfuldeste! Men, om end Himmelens Torden — — Jeg elsker Dig!“ Mine Kysse lukkede hendes Mund. Gud! det var mit Livs saligste Dieblik!

Elvira iste til Alonzo's Minde, ontfavnebe knælende den hvide Urne og talte med stielende Rost: „O, min Alonzo's Skygge, tilgiver Du Din Elvira? Jeg svor evigen at elsker Dig — og aldrig opholder jeg at elsker Dig! Dybt staaer Dit Billed i mit Hjerte; Hver Dag skal smykke Dit Minde med nye Blomster, vædede af min Taaredug; men jeg svor endnu, Ingen at elsker uden Dig, og jeg elsker — ! Tilgiver Du Din Elvira?“ — Veltalende er Kærligheden. Jeg beroligede den Huske, og Skærne vege fra hendes Englesaften. Selv bestemte hun vor Foreningsdag. Hvor lykkelige vare vi ikke! Men høit over os samledes Uveirsstyrne. Alt duftede Altaret af Roser og Lilie,

og jeg nærmede mig det med den yndige Brud, med henrykt Sial, med et Hjerte hævende af Salighed; alt vilde Præsten signende inddie os til den evige Page, da pludseligt, sortklædt med blegt Kasyn og mørk Mine en Ubekjendt treen frem og stodende sig Døllen i Hjertet tilkaabte Elvira: „Meenederke! Du svor evig Kun at være min, og glemte Eeden! — Jeg svor at elsker Dig til Graven! Jeg dør — jeg elster!” Med blybende Hjerte nedfandt han paa Templets Steengulv.

Lyntrussen stod Elvira der; overvældet af dræbene Skræk kreg hun: „Alonzo! Alonzo!” og sank afsmægtig hen paa Altarfoden. Denne blege Ubekjendte var Alonzo. — Medens Elvira troede ham begraven i Havets Dyb, sukkede han i Algier i Slavelænker, og var nu frigiver; vendt tilbage. Jeg bar Elvira ud af Templet. Hendes Sandser vendte tilbage, men for evig var Kærighedens Lid slukt i hendes Hje som i hendes Hjerte. Paa det Sted hvor hun havde begrædten Dødtroede, begav hun den ulykkelige Alonzo's Liig, og tog Elstret. Åh, hun vilde ikke sige mig Farvel, hun undveg Kærighedens sidste Favnstag. Øde var det omkring mig og i mig; omkring flakkebe jeg, omhyggeligt søgerende ethvert Minde om den Nykkelige, men Kulde og Mørke modte mig overalt. Almægtigt drog det mig da igien til de skumle Klostermure hun boede indenfor. Mosgroede Taarne hævede sig, Ternlaaſe tilsluttede de sorte Porte, en evig Taushed laaε

dræbende over Gensomheden, hvorfra kun een Stemme uophørligt tilraabte mig: Elvira er ikke for dig! Endelig rev jeg mig los fra disse Bierge, forlod Andalusien, Spanien, Europa — og da jeg efter Aars Forløb atter vendte tilbage, væbbede jeg den hedengangne Himmelbruds Grav med hede Zaarer, de sidste mit Dje føldte.

Nu lever jeg under Ruslands kolde Zone, hvor Solen opstigende bestraalede min Bugge, hvor den engang dalende skal beskinne min Grav!

En Nat paa Besuv.

(I Høsten 1817.)

Op vare vi vandrede af Herkulanus Grav, og nu laa, smykket med Livsfarver, omstraalt af det glødende Sydens Unde, den flisne Egn for os i uendelig Roslighed. Trindt omkring os smilte grønnende Vinmarker, Havet svømmede os imøde i soverglindsende Stromme; majestætisk oplostende sig og udspydende mørke Skymasser mod Himlen, stod Ilbbierget for os, og over hele det herlige Malerie hvælvede sig en mørkeblaa Himmel. Solheden var dræbende, hædt brændte Sandet under vores Fodder, og med ildglopende Asyna

standsede vi i de dybtænende, støttende os på vores
 Vandringsslave, nær Jordærvelsen. Lavabække udgyde
 sig over Egnen og nær derved blomster og aagrer Na-
 turen i al sin Rigdom, og uppigt grønnende Vinran-
 ker, som Christi Taater modnes paa, stue medlidende
 over i det frygtelige Øde. Paa den smale Sandvei,
 midt igennem Ødelsæggelsen, vandrede vi nu, paa højre
 Side en bruun med Lavasykker overstremmet Dal, ved
 hvis Ende Vesuv, smykket med en Skykone, tronede
 som en Konge, paa venstre Side al Paradisets frugt-
 bare Fylde og længere borte den rolige Søe henrislende
 med Silverbølger om Portici's Blomstervunde. Som
 Aftentøbens Duft svømmede over Bierg og Dal, og et
 svagt Karmin dæmrede giennem Kastanietræernes Løv,
 nærmede vi os Egnens Jordærver, det brune, frygtelige
 Vesuv. Sorte Røgskyer bølgede stille op af det ene Krat-
 ter, medens det andet udspyede Ild og Flammer.
 Stedse lydeligere bragede det i Biergets Indre, stedse
 højere, stedse frygteliger hæver sig Biergets Ildmagt;
 forneden slaaer Flammen ud, foroven Røgen, Ildstene
 fare ud og nebfalde raslende i guldfarvede Buer over
 Lavamasser. Og under denne de frygteligste Natur-
 kræfters Storm, den slumrende Jords og de glindsende
 Stjerners smilende Rolighed. Bag ved Vesuv blinkede
 paa Mattens Himmel et blaaligt Lys, i Silveret herer
 stod som et dunkelt Træ, en Røgsvile, ubvældende af
 det ene Krater, Skymasser, giennemlynte af rødlige

Luier, bølgede op af det andet. Svovlbunsterne forvandlede sig til et matstraalende Guld, lig en mild, sig nærmende Guddoms Engle, svævede Solverstyer frem; over Vandsladen flyver et Guldstær, nu stråler som et reent Krystal bag brune Vesuvmasser den fulde Maane. Men snart drager Vesuv sit Skyflor for dette Lys. Et Windstød sonderriver det, og atter staar den skionne blide Maane i sin fulde Glæds.

Under vore Gædder rullede gnistrende Lavamasser ned i den rødsomme Afgrund. Hvilket Chaos trindt om os! Stum, midnatlig Øde herskede giennem densne hele sonberrevne Natur, og opaf Biergklosterne syntes Underverdenens Rædster at stige. Hør! — I Biergets Indvolder en fiernt henrussende Torden! Derpaa dyb Stilhed, kun afbrudt af nedraslende Etene. Hvis det nu nedblinkte til os over Bierghøiens Rand! Hvis Underverdens Ild, pludseligt opgnistrende af den brusne Jord væltede os imøde — vi vare forlorne! Just jog Binden den flammende Røgsky hen over vore Hoveder; besteget var Bierget, og over smaa, Svovldunster ud-dampende Høje, icke vi hen hvor bændende Ildsæin og glødende Skymasser forkyndte Kraterets Nærhed. Nu — Henrykelse uden Lige! — nu troner det over os i flammende Herlighed. Fra sine Afgrunde hyler Vandenes og Stormenes Krig i gyselige Accorder. Røghvirvel dampe, Ildbølger udvoelde af Biergsvælget og semi Lavastrømme flyde som Purpuckapper om dens

Lænder. Hør, hvor det arbeider, larmet og raser!
 Mod Firmamentet hæver sig Elementernes Kamp i
 flammende Soiler. See, giennem Skybølger knittret
 en Ildstraale. Den deler sig i tusind Stierner, her-
 ligt blinke de paa Himlens Azur, og dale derpaa som
 en Guldregn i det de slukkes. Det er de af Afgrunden
 opkastede Stene, hvorfaf nogle tæved os slæae ned i
 Jorden. Derhos damper det af det andet Krater, og
 frugteligt hvislende Luer giennemblinke Rosgen. I Pas-
 væstrommen vilde vi dyppe vo're Stave. Over Gruus
 og Aße trænge vi frem, vo're Kapper og Kinder ere
 luersde; alt stode vi ved den langsomt henslydende Ild-
 bæk. Vo're Ledfagere øste noget deraf med Jernskovle,
 og lagde en neapolitanse Mynt deri, som sieblikkelis-
 gen smeltebede. Heden var saa uhype, at vo're Støvles-
 saaler truede at opbrænde og jeg kun een eneste Gang
 kunde komme Lavaen nær nok for at berøre den med
 min Stok. Nu tordnede Bierget og guldgule Ildmas-
 ser stege, omflydte af Purpurstyer, opaf Krateret.
 Snart var hele Høien besaaet med glødende Stene som
 med glindsende Stierner. Rødsel vendte vo're Fied.
 Ad den meest ubanede af alle Veie ilte vi tilbage, for
 at undvige de af Bierget udskyttende Stene. — O
 Natur! Hvor rødselsfuld skion viiste du dig for vor
 Blik i Vesuv's Flammebrand og Tordendron! Trint
 omkring os dampede Svovlen af Jordens Kloster, og
 hvor huult lob ikke hvert vort Fied. Hvo veed, hvor

ihnd den Jordskorpe var, der bar os, udspænde over
Jldhave og underjordiske Dyb. En underlig Hølelse
gjennemcævede mit Beyst. Stor og attet udsigelig
siden, forekommer man sig i saadanne Timer, som jeg
gab kalde Livets Søverblikke. Stor: thi ophoiede
over Hav og Stad, som Gubernaturens frie Sonner,
over os Himmelstestet, under og ved os Jordens Under-
værker, stode vi der, ahnende den evige Aand; Lidens:
thi frembrydende Biergluer kunde hvert Dieblik opslus-
ge os liig skælvende Blade.

(Edv. Gehe.)

Den mærkværdigste Knappaal.

Af en utrættelig Kunstners livlige Værksted var tilli-
gemed tusinde Søstre ogsaa den Knappaal udgaet,
hvis Hændelser jeg har foresat mig at beskrive; dog,
ingen af dem alle var en saa glintende Kob bestaaret,
og medens hine gik under i øreløst Merke, bragte et
lykkeligt Liifælde denne paa den sionne Ninon de
Lenclos's Pyntebord. Her naarde den det første
Tain af hin Lykkestige, der forte den til selve Thronen,
Til Glædens og Kærlighedens Helligdom, til hin
fortryllende Pais, vor Knappaals Eierinde, begav

ffg en Morgen Madame de Maintenon; hun kom fra Abbeden Gobbelin, der dengang pleiede at give de fromme Damer, hvis Samvittighedsraad han var, uskyldige Gaver. Denne hellige Mand havde just forsøret Madame de Maintenon en nydelig Maalepude, og ved sin Indvielse renset den fra al verdselig Synlighed. Men som Skiebnen ofte finder Behag i at lege med Menneskets Helligste, saaledes ogsaa her. Vor fromme Skionne tager sit Tørklede for hastigt frem, og ned ruller Silkepuden for Ninons Hodder. Hun tager den op; Madame de Maintenon rodmær, og ønsker den tilbage. Denne Rødmen, denne øngstelige Bekymring, vækker Ninons Nyssgierrighed og hun vil kun bytte Puden bort mod Hemmeligheden. At overlade saa skionne, men og saa profane Hænder denne kostelige Skat, er en Vanhelligelse. Madame de Maintenon bæver ved Tanken om: piinlig Fortlegenhed binder hendes Tunge. — „De tier?“ udraaber Ninon, „nu, saa har jeg Lov til, at troe Alt, hvad jeg finder for godt. En eller anden smøgtende Tilbeder har vel hyldet Dem ved denne Gave — maaßke Villarceaus — Chevreuse — eller vel endogsaa Kongen selv!“ — Ved dette høie Navn gløder Madame de Maintenons Kind stærkere, øngsteligere hører sig hendes Varm, og hendes lidende Skionne Uasyn viser hendes Hiertes Kamp, indtil hun endelig, besluttet, hellere at give sig til Priis for Ninons bibende Spot, end at vove

sin egen Ere, med bævende Læber tilstaaer, den hende saa dyrebare Gave kom fra hendes Skriftefader. „Nu,” svarte Ninon leende, „at Abbed Gobbelin kunde giøre mig saa nysgierrig, vilde jeg have forsvoret. For at giøre min Paatrøengenhed god igien, tilslade De mig at føste den første Maal i denne Pude-Her, denne i min Sloife, der minder mig om en nylig glad henrunden Aften, den voelger jeg, og jeg finder denne Forening traessende. Da jeg overalt holder Dem min Dyrebare, for from, mere af Grundsætning og Evang, end af Tilbutselighed, saa vil denne det Helliges Blanding med det Vanhellige, sikkert bringe Dem Lykke.” Med disse Ord fæstede hendes nydelige Haand vor Maal i Puden, og, hertelig glad ved at slippe ud af sin piinlige Stilling, forlod Madame de Maintenon Ninon saa Dieblikke efter.

Om Estermiddagen besøgte den verdenskloge Abbed sin fromme Skionne. Taknemmelig viiste hun ham hans Gave. Da bemærkede hans forstende Øie kunnen eneste Maal i Puden. Han kastede et spørgende Øil paa Madame de Maintenon, der rodmende skulste Sandheden for ham, og opbevarede en saa vigtig Tilstaaelse for alvorligere Timer. Dog, snart ville vi see vor Knappenaal spille en større Rolle.

Hyppigt gik Kongen paa hin Tid med Damerne Montespan og Maintenon i Versailles lovrige Gange. Her yttrede han allerede dengang sit høje Belbehag for

den fromme Maintenon, saa at den stakkels Montespan ofte herteligt fortrod, selv at have bragt denne farlige Medbeilerstke i Kongens Selskab. Paa en af disse Lystvandringer, paa en Sommerdag faldt den usædvanligt brændende Sol Madame de Montespan, der forgæves sogte at sammenhæfte et, stedse af Winsden oploftet Slør, meget besværlig. Forstørmt forlangte hun en Naal af Madame de Maintenon, som, efter forgæves at have sagt en, undstykke sig. (Nisons Naal tillod hendes strænge Sæder hindre ei at udslevere, thi den sammenhæftede hendes Halstørklæde). „Dog min Maadige, en har De jo — men, jeg maa si ge, forekommende et De just ikke i Dag!” raahte Madame Montespan vred, og iilsomt greb hun med disse Ord vor Knappenaal. Nu bortkandede den susende Zephyr det misundelige Flor fra den englesionne Barm. Glædedrukken stirrede Monarken, rodmende sogte den blusfærdige Maintenon forgæves at gribe det lette flagsrende Klæde, — da saae, hidtil sysselsat med sit Slør, Madame Montespan paa Kongen, og rast opslammede hendes Brede. Glemmende Naalen greb hun, neppes sig selv mægtig, sit Slør, ridsede sig tilblods og kastede den med de Ord: „Seer De Madame, hvor Des res høeglige Naal har saaret mig! Idag synes Alt, hvad der kommer fra Dem, at skulle volde mig Smerte!” til sin frygtede Medbeilerstke, den bly Madame

be Maintenon. — For at lade som han ikke hørte så
hestige Ord, tog Kongen Naalen op, og tilhvissede
Madame Montispan, for at give Sagen en artig Ven-
ding: „Ingen uden jeg skal eie denne Ulykkeenaal, da
Deres dyrebare Blod har farvet den.“ Den Saarede
laug; man vendte tilbage, og denne alt forladte El-
sterinde, martredes endnu af Tanken; Naalen vilde
minde Kongen mindre om hendes Saar, end om hen-
des Medbeilerkes Yndigheder. — Ved Kongens første
hemmelige Sammenkomst med Madame de Maintenon,
gav naturligvis det nys Forefaldne Underholdningsstof;
med Begeistring kalte Kongen om den ham saa dyrebare
Naal, men ret vel saae han, at hans Elskedes Mine
blev mørkere, jo fyrigere han talte; for at overbevise
den yndige, skinsyge Kone om hendes Uret, bød han
hende frivilligen Naalen tilbage, med den smigrende
Betingelse, at den aldrig mere skulle lukke højt Tors-
Klæde, der havde rovet ham hans Rolighed.

Men Himlen syntes nu engang ikke at unde Ma-
dame de Maintenon denne Naal. En Dag traadte
Ludvig XIV uventet ind i hendes Gemak,— i Hast og
Audspreelse sammenhæftede hun, glemmende sit Løfte,
sit Halstørklæde med denne Naal, og først senere fik
man Visshed om, at Kongen ved Enden af dette Kicer-
ligehedsstævne for stedse fik den hjelperige Mæglerske i
sit Værge og opbevarede den som et lykkeligt Pant på
sin Triumph.

Saabaa fandtes denne Fortelling i en anseet Da-
mes Papirer saa hine Dage, og endnu for faa Aarier
siden besad man i Paris dette kostelige Minde om en
flionnere Tid, indtil ogsaa i den gruelige Invælts-
ningsstorm en rasende Sansculot tilintetgjorde det.

(Touy.)

Sands sidste Brev for Fuldbyrden sen af hans blodige Daad.

(Eigesom Sand har fæstet hele Europa's Opmærksomhed
paa sig, idet han sukte et Lys, hvil Straaler nagede langt
over dets Grænser, og er vorden en Gienstand for levende
Samtaler, heftige Stridigheder, i det Nogle hæve ham til
lige Rang med de øbleste Frihedsforsøgtere, Andre uebdrage
ham blandt almindelige Snigmordere, Saaledes kan vel føl-
gende, efter Originalen tro affrevne Brev giøre Fordring
paa en særegen Interesse, da det indeholder den eneste Und-
skyldning, der fornuftigvis lader sig anbringe for hans i
og for sig selv stedie fordommelige Bloddaad, den nemlig,
at han i sin ellers øble Siels Forviildeise onsaae dette Maad
for nødvendigt, retmæssigt og fortienstligt.)

(10*)

„Eil Fader, Moder, Østre, Svoger,
Svigerinde, Lærere og alle Venner.

Trofaste, evigdyrebare Siele!

Hvi forsøge Eders Smerte? tænkte jeg, og var tvivls-
taadig i mit Sind, om jeg skulde skrive eller ei. — Vel
var det muligt, at den bittere Sorg, naar I paa een
Gang erfore det Skeete, lettere og hurtigere vilde ta-
be sig; dog det var jo at friste Eder, og tilmed ere
vi jo bedst væbnede mod Smerten, naar vi tsmme dens
Maluribæger til den sidste Draabe, og derhos i vore
Hierters Fromhed holde os til vor trofaste, himmelske
Fader. — Frem altsaa af mit piinte, angstfulde Bryst
de sidste qualsulde Ord!

Sonnens, Broderens Afskedshilsen bringer Eder
dette Blad. — Stedse har jeg sagt og ønsket Meget;
det er paa Liden, jeg holder op at drømme, Fædre-
landets Nød byder mig at handle. — Det er ustridis-
gen den høieste Jammer i dette Jordeliv, naar Guds
Sag ved vor Brøde standses i sin Gang; det er for os
den dybeste Skændsel, naar alt det Skionne, Tusind-
ders dristige Forlængsel stod til, alt det Herlige, Tu-
sinder gladelig offrede Livet for, betragtes som et
Drømmebilled, naar Gienfødelsen af det gamle Liv
vilde blive staende paa Halvveien. Vore Børnebørn
begyndte at gienfødes i de tvende sidste Kar-

tier, især i den hellige Tid 1813; det faderlige Huus
er rystet i sin Grundvold. Fremad! Lader os giens-
reise det, nyt og herligt, et ret Guds Tempel! Ikun-
taa stilte sig som en Dømning mod Germanersolkets
Udviklingsstrem. Hvi bøie hele Skarer sig igien under
disse Ondes Aag? Skal vort nyfødte Held atter til-
integiores? Uhindrede drive hine Ryggesløse deres
Spil med os til hele Folkets Fordærvelse. Blandt
dem er Kotzebue den Vørste, det sande Taleredskab
for alt, hvad ondt er i vores Dage; ret veed han, at
betage os Lydsek al Trods og Bitterhed mod de urets-
færdigste Anmasselser, og bøsse os i den gamle feige
Slummer. Daglig viser han sig som en ond Førreder
mod vort Fædreland, og staar der, bag sin Hykleratas-
les og sine Smigreriers Skjold, hyllet i Digterørens
Kaabe, trods sin Ondskab, som en Afgrund for halve
Lydsland, som, blændet af ham, gierne inddrikker
Gisten, han, lønnet af Rusland, byder det i sine
Tidsskrifter. Skal ei den høieste Jammer komme over
os; skal ei evig Skændsel hvile paa vores Dages Krø-
nike, saa maa han føldes! — Jeg siger altid:
Skal Held os vorde, da lader os ikke frygte Kamp og
Møie; Germanersolkets rette Frihed og Begeistring
høver sig først da, naar den brave Borger voer og
redder, naar Fædrelandets Søn, i Kamp for Ret og
for de største Goder, tilslæsætter Alt hvad ham kører
er, favnende Døden. Da det nu engang maa være,

hvo skal da sonderstræde denne usle Dren, hvo følde dens
 ne underkubte Forræder? — I Angst og bittere Daab
 har jeg vendt mig til den himmelske Fader; Længe
 har jeg ventet paa En, der kunde forekomme mig, og
 afsløse mig, der ikke stahes til Morder, rive mig af
 min uendelige Smerte, og føre mig tilbage paa den
 stille, venlige Bane, jeg valgte mig. Trods al min
 Bon kommer der Ingen, og Enhver har jo, saavel-
 som jeg, Met til, at vente paa en Anden. Længere
 Drøben gør kun vor Jammer stort, og hvo skal bort-
 vælte vor Skindbæl, naar Hobebue uslæsset forlader
 det tydste Rige og i Rusland fortærer de Skatte, han
 vands ved at forraade os? Hvo skal frælse os af den
 Nod, ngar ei Enhver, og i min Kreds nærmest Jeg,
 søger Kald til, at haandhæve Retfærd og Frihed? —
 Til Værket qtsaa med fridigt Mod! Trostig i Gud
 vil jeg angribe ham, vores Broders Forfører, voit Fæ-
 drelands Forræder; nedstode ham, at han ophører, at
 vende os fra Gud og overantvorde os til de underfun-
 dige Fiender. Dertil driver mig den helligste Pligt.
 Siden jeg lærte det høje Maal at kiende, voit Folk
 i dette Tidscum har at stræbe til, siden jeg lærte at
 kiende ham, den seige Midting, er det for mig, som
 for enhver Lydster, her veier det Heles Wel, bleven
 en alvorlig, usvigelig Pligt. — Skrift og Tale virke
 ikke her: kun Daab kan vække Folket af dets Træghed,
 oplyse dets Folelse, nære den skionne Straaben for-

Guds Sag i Menneskeheden. Dersor er jeg, skøndt
 vakt af alle skionne Drømme for et fremtidigt Liv, dog
 ogsaa freidig og i Lillid til min Gud, ja salig, siden
 jeg veed, at Nat og Død foretegne mig min Bane,
 beredt, at betale min Gield til Fædrelandet. — Sag
 lever vel da, S trofaste Sicle! Tung falder den pluds-
 selige Skilsisse, og Eders Forventninger ere vel skus-
 fede alle. Under Eders Varetægt lærte jeg at elses Liv
 og Fædreland. G ledte mig ind i Videnskabernes
 Helligdom; jeg var skuet i Historiens Speil, og er
 atter vendt tilbage til mig selv, opslstende mit Sind
 ved Kroens Pilker til den evige Guddom. Jeg har
 overstuet menneskelig Vidstabs Rige, har gennemreist
 mit Fædreland, lært Menneskene og deres Handler at
 kende. Livets Evangelium vilde jeg prædike, og naar
 vores gamle Livesformer omstyrtedes, skulde Gud ogsaa
 hælpe mig, at jeg, tro mit hellige Kald, ikke svigtede
 mig selv. — Men skulde alt dette afholde mig fra,
 at aflede det, mit Fædreland truende Lyn? Maa ikke
 Eders usigelige Kjærlighed selv opmunstre mig til, at
 give Livet for det Heles Wel, for det Høieste, vi har
 at hige efter? Tusinder iblandt os ere berebte til, at
 offre Liv og Blod for Fædrelandets Frelse, — og jeg
 skulde ikke ville døe! Kroer ikke, jeg er kold mod
 Eders Kjærlighed! Hvad skulde udruste mig til Dø-
 den, hvis jeg ei luede af Kjærlighed til Eder og til
 Fædrelandet?

Moder! Du vil sige: Hvi opdrog jeg en Son,
 som jeg havde kør, og som elskede mig, som voldte
 mig tuffende morke Dieblikke, og af hvem jeg i mine sid-
 ste Dage ventede barnlig Kærlighed? Hvi fortader han
 mig nu? — Min høiteste Moder! Maatte ikke en
 anden ædel Kvinde klage ligesaa, naar hendes Son
 opoffrede sig for Fædrelandet, og naar Ingen vilde
 giøre det, hvad blev Fædrelandet da? Men jeg veed,
 Du kender slige Klager ei, min ædle Moder! Jeg
 veed, Du vilde, naar det gialdt, selv udsende mig i
 saadan Strid og Kamp. To Brødre og to Søstre las-
 der jeg tilbage; — min Pligt folger jeg! Fortadt paa
 den eensomme Wei, jeg skal vandre, har jeg Ingen at
 haabe paa, uden min Fader i Himlen! Men i ham
 fatter jeg ogsaa Mod og Styrke til, at overvinde den
 sidste Angst, og fuldbyrde min alvorlige Daad. Hans
 Trost og Bestermelse anbefaler jeg Eder. Han giøre
 Eders Glæde større end den Kummer, jeg volder Eder!
 Agter ikke saameget paa min Taarehilsen, som paa
 den Kærlighed, der evigt skal forene vore Siele. Hols-
 ber nu videre med Fædrelandet, og fører ret snart
 Eders Smaae ud paa vore mægtige Bierge, og lader
 dem der paa det ophsiede Altar i Fædrelandets Midte
 hellige sig dets Grelse og sværge, ei at ville hvile eller
 slippe Sværdet, før deres Brødre alle ere frie, før alle
 Tydße stande forenede som eet Folk, stort for Gud og
 mægtigt mod truenbe Fiender!

E. L. Sand.

Mirakelkonen i Holsteen.

(Af breve fra det Holsteenske, dat. Maii 1819.)

Du ønsker, at høre noget nærmere om den nyligen hertil i Lænker indbragte gamle Kone; jeg vil opfylde Dit Ønske:

At hun maatte være en farlig Forbryderinde, viste Maaden, man hidslæbte hende paa; dog er hun hverken Mordbrænderinde eller Morderinde, men en her i Landet hemmelig practiserende Quaksalverinde og Spaaquinde, ved Navn Stutterheim. Paa Anmeldelse fra det mediciniske Fakultet i Kiel, lod Øvrigheden hende gribe. Imidlertid finder hun her flere tilhængere end nogensteds og er kommen, ei i noget Rettsforhørs, men kun i større Virksomhed. Man har astaget hende Lænkerne og indrommet hende et eget Værelse, efterat hun havde fremviist en Mængde Attestater for sin Dueighed fra mangfoldige tildeels karakteriserede Personer. Vigtige Mænd tale for Arrestantinden, man taler om hende som om et Under; hun skal have helbredet mange Mennesker, blot ved Sympathie, Urter og deslige. Ei allene Borgere, Bonder og Liggere besøge hende, men selv de fornemste Folk. — Konen er født i en sachsiske Landsbye, hvor hendes Farer skal have været Stabslæge; 1813 kom hun ind i Landet med de sorte Husarer, ved hvilke hendes Mand havde tient som Kur-

smed, men var følden i Slaget ved Sehestedt. Lægerne
 ne het klage forgivernes over Overtroe, Draksalverie og
 den Skade hun aabenbart stifter, ved de Salver, Star-
 pe Vand og Pulvere, hun giver sine Patienter. — Sy-
 gen Time paa Dagen har den Gamle Kø, man van-
 dret, man hinker, man lader sig bære hen til hende i
 Slutterens Huus. Nogle af hendes lykkelige Kurer
 fortalte jeg Dig gjerne, hvis jeg vidste noget bestemt
 derom. Ubehagelig er den vedholdende Blæst og Regn,
 thi i den kan hun ikke virke. De Syge maa da vente
 til de stille og klare Nætter komme. Den Syge maa
 da afklæde sig under fri Lust og vende de syge Dele
 imod Stiernerne. En Skomager klagede over, at hans
 Koe ingen Melk vilde give om Dagen, saa at hans Kø-
 ne maatte staage op og malke den om Natten. Doctor-
 sten raader ham at udspeide hvem hans onde Fiende
 var; denne havde tregange stroget Koen imod Haarene,
 vilde han gjøre det tilbage igien, skulde Koen komme
 sig. Manden gaaer hjem, hierteglad over sin Opdagelse,
 fortæller, at Mirakeldoctorsten havde sagt ham
 Alt, og at han nok skulde faa sat paa den lumpne
 Karl, der var Skyld i dette Mattemalsterie. Den fred-
 elsende Kone bliver bange, troer i hans Tale at høre
 Hentydninger paa en hende velbekendt Underofficer,
 der ret venstabeligt havde holdt Lygten for hende mens
 hun malkede, og gjort hende videre Selskab; — fra
 denne Time af giver Koen Melk om Dagen, alle Munc-

de tale om Mirakelkonen og Manden er nu fri for Matteuroe. —

Den kloge Kone er af Overretten domt til Tugthuset paa nogle Aar og derpaa til Landesforvæssning; dog virker hun ligefuldigt. Man har tilbudt en betydelig Kausjon for hende, man har appelleret til Kongen, og hun har indlogeret sig hos en Borger. Hele Vognefulde af aandelige og legemlige Kroblinger hidkomme, ja selv Skibe med fulde Ladninger af slige Subjecter komme hidseilende. Det vrimler her, som fordum ved Bramstedterhonden, eller ved et katolsk Maadebillede, af Piligrime til den almøgtige Hjelperinde. Selv fra Ulandet hidbringes Syge, der dog hørvises: den gamle Her skal i Tugthuset istedekor at quallsalve længere her, den Bested giver Politiet dem. — Hun sidder nu i fast Forvaring, utilgengelig for Enhver, ventende paa Kongens Dom eller Kongens Maade,

(Fra Loh's Originalien.)

Chinesisk Dramatik.

Chineseren er en saa libenskabelig Skuespiller, at der i de feste gode Huse holdes en egen Sal, indrettet

til sceniske Fremstillinger; at Giøsterne i ethvert Gels-
stab bevæstes med saadanne, at ingen offentlig Fest kan
finde Sted uden dem, og at hertil alle fremmede Ge-
sandtere uden Unntagelse, ere blevne opvartede med
Prøver af scenisk Skuespilkunst. Intet offentligt Skue-
spilhuus gives der i hele China. Et par Timer byg-
ger en chinesisk Skuespilstrup sit Theater, af Bambus-
stænger og nogle Stykker malet Bomuldstøj. Ingen
scenisk Illusions Midler, som de paa europæiske Skue-
pildse bruges, gisr Konstneren her Brug af, og for at
give et Begreb om de underlige Hjelpe midler hvortil
man der i Kunstens Barndom gribet, maa det være
nok, her som Prove at anføre, at i et vist Stykke
en General, der er udkommanderet til en fraliggende
Provinds, usortøvet tager en Stok imellem Benene,
svinger Pidsten og, under Trommernes og Trompetere-
nes frygtelige Musik, med Bidsel i Haanden traver
Scenen tre, fire Gange rundt, derpaa sidder af, og
med komisk Ulovlighed beretter Tilskuerne, han er nu
kommen til sit Bestemmelsessted. Man veed imidler-
tid, at Indbildningskraften er riig nok til, at afhjel-
pe alle lignende Mangler, og at det i forrige Tider ikke
stod stort bedre med Kunsten i Europa.

Det historiske Tribunal.

I China har fra gammel Tid været og er endnu et historisk Tribunal, som det ved en Grundlov er paa-
lagt, at opagne de regierende Monarkers Dyder og La-
ster i Rigets Karbøger. Keiser Tai-t-song hav-
dette Tribunal forevise sig sin Regieringskronike. „Du
veed, — sagde dets Formand til ham — at vi noie op-
tegne vore Overherrers Dyder og Laster; vi maa altsaa
frygte at vorde Friheden børsvede, hvis Du forlangte
at læse, hvad vi krev.“ — „Hvad — svarte Keiseren
— Du vil overantvorde Efterverbenen mit Levnet og
mine Svagheder, mine Feil vil Du ogsaa forevige?“
— „Det sommer sig — svarte Præsidenten — hverken
for min Karacter eller for min Værdighed, at dølge
eller forvandste hvad sandt er; Alt vil jeg opagne.
Naar Du gior Uret vil Du bedrøve mig; men jeg kan
Intet fortie. Ja, den Kosiagtighed og Strenghed mit
Kald paalægger mig, byder mig endogssaa at opstrive
den Samtale vi nu har havt.“ Tai-t-song havde en
høi og ødel Siel. „Saa vedbliv da — svarte han —
at skrive og tale Sandhed uden Skye, naar mine Dys-
ber og mine Feil kunne gavne mine Eftermønd. Tri-
bunalet er frit; jeg beskytter det og tillader det, upars-
tist at opagne mit Levnet.“

Hollandsk Sielelære.

En rig hollandsk Købmands smukke Datter havde til gesaamange Beilere som forдум Penelope. Valget falot hende, saavelsom hendes Fader tungt. Han besluttede endelig at indbyde dem Alle til et Giæstebud, og paa denne Dag skulde Tilhældet dømme. Efter Vor-det fusse paa hollandsk Vis dygtig smøges: paa et Svovsfad laaer nette smage Svovlstikker at tænde Vibrene ved. Mæsten alle Giæsterne fastede deres Svovlstikker bort, efter at have brugt dem, kun en frugtsom Begynder, en ung Købmand, der hemmelig brændte af heftig Kærlighed til den flønne Vertinde, udslukte sin, og lagde den anden Halvdeel tilbage paa Fader. Faderen havde bemærket hans Sparsomhed, gav den lytsalige sin Datters Haand, og han blev en rig Mand, der opsvingedede sig til de høieste merkantilste Grespsster, men de fleste af dem der havde bortfasset deres Svovlstikker, fallerede ellers git tilbage.

Den bedste Trost.

Den flønne Grevinde Agnes's Mand var falden på Grens Mark, hans Død bragte den unge Enke For-

tvivlelsen nær; hun var utrustelig. En Dag besøgtes hun af Professor Born, hendes fordums Hovmester; han fandt hende i Sorg og Tårer. Samme Mand var en mægtig Philosoph og prædikede altid og allevegne om Sindsfasthed og Sieleroe. Han dadlede strax Krystalperlerne i den sorgende Enkes skønne Øje, og bevisste ved store historiske Exempler, at Klage ikke lægger nogen blodende Wunde, at Tåren ikke vækker nogen slumrende Døb, og at Fortvivlelsen ikke standser Skiebnens rullende Hjul.

„Har jeg ikke billig Grund til at sørge?“ spurgte Agnes. „Er ikke mit Tab uopretteligt?“ — „Dg om jeg endogsaa vilde indrømme dette — svarte Taleren — saa hielper det dog intet at græmme sig; det nedbryder kun Ens Helsen. Den Vise betragter alle Ulykker som forbivaaende, og bører dem uden at knurre.“ — „Men hvormed har jeg da fortient denne Ulykke“ — klagede Agnes græbende. „Var ikke stedse min Vandvel dadløs, min Willie god, min Siel uplettet?“ — „Hm!“ talte den Vise, „af Skiebnen, den lunefuldeste Dommer, fordrer De Retfærdighed. Stedse have Zufinder lidt uden Brøde. Fortiente Evas Ablebib, den haarde Straf, Forviisning af Paradiset? Fortiente Loths Hustrue, for en qvindelig Skiodeshands Skyld, saa haard en Straf? Hvad forbrod Hekuba, hvad Niobe? Hvad Skyld styrtede den heltemodige Piege fra Orleans i Slammedøden? Hvad forbrod Mat-

ria Stuart? S al Uskyldighed elskede hun en behagelig Venkunstner; det tog hendes Gemal, der ikke var musikalsk, saa ilde op, at han for hendes Dine drælte Virtuosen; hvorpaa hendes Frænde, Dronning Elisabeth, efter længe at have holdt hende fængslet, lod hende halshugge." — „Det var umenneskeligt!" raabte Agnes hukkende. — „Mindes fremdeles, den sidste Tids høje Martyriader. Hvormange mistede ikke deres Kroner, hvormange deres elskede Mænd. Selv de sidste Duvæltningers meest ophiede Offer saae jeg for fort Tid siden paa en Reise. Skilt fra sin Gemal, sit Hiertes Kierlighed, sin Siels Beundring, saae jeg hende med sin Son paa Skiodet, forlade det Land, hvis Krone hun nys havde baaret, forlade den Mand, der, ssiondt levende, for evigt vel er død for hende som for Verden. Hun havde vel Aarsag til at græde dy klage, mere end nogen Enke." — „Men hvorfor maa da jeg ikke ogsaa klage?" — „Fordi Rummer i Almindelighed er ligesaa unyttig som uhensigtsmaessig, fordi Tungfindighed og Fortvivlelse ikke anstaer en fornuftig Kone, fordi hun allene maa soge og finde Trost i en klar philosophisk Anskuelse." — Den skionne Enke rykkede tvivlende med Hovedet, og græd endnu, da Trosttheoretikeren gik bort.

Six Maaneder efter døde Borus' egeneste Son, en haabefuld Ungling. Philosophen var utrosstelig, han

var halv vanvittig af Sorg. Agnes besøgte ham nu, og trøstede alt hvad hun funde. Horgiceves, hans Smerte kændte intet Maal. Som han tilforn, saaledes opregnede hun nu for ham alle historiske Exempler paa Mænd der havde mistet deres Sonner, ligefra Adams Yngling Abel af, til Ludvig den Syttende. Den beklagelsesværdige Fader fandt alle disse Gierningssager rigtige, Trostegrundene sande og stisonne — men han græd alligevel.

Et Aar var henrundet, da Born og Agnes efter saae hinanden og Begge undrede sig over, at finde hinanden saa vel tilmode. „Hvor kommer det —“ spurgte Agnes — at De ikke sorger mere, kære Born?“ — „Jeg veed ikke — svarte han ørligt — men jeg tænker roligere paa mit Dab; jeg har forglemt.“ — „Seg ogsaa,“ svarte Enken. „D, lad os bygge Tiden et Tempel. Den forlener den bedste Trost, idet den med mild Haand rækker os Lethebøgeret og henaander duftige Daager over Gravhøje og rygende Ruiner.

(R. Stein.)

Om Ahneler.

Da man efter Waterlooslaget begrov de Faldne, fandt man hos en Østerriger, en katholik Bonnebog og en Brevtasse. I denne fandtes tre Breve fra et Fruens Zimmer i Wien, ved Navn Minka Bobruiska. De aandede trofast Kærlighed, men ogsaa fromme Islelser. Endnu et fierde laae hos, skrevet af ham selv, Morgenen før Slaget, og færdig til at assendes med næste Hestpost. Dets Indhold var bogstavelig følgende:

Kiereste Minka!

Stedse rykke vi videre frem, stedse længere rives vore Hierter fra hinanden, og ak, kiere Minka, jeg drager Døden imøde. Mit Hierter bløder som af en ulægelig Bunde, naar jeg seer de mange blaa Bierge der ligge imellem os, hvergang tænker jeg: Døden har væltet dem imellem os. Hvordan lever Du med den kiere gode Moder? I Dag er jeg meget bedrøvet, kiere Minka. Friß er jeg, lider heller ingen Mangel, men jeg er dog saa øengstelig. Pas paa! det er Døden. Jeg er saa vemodig, jeg seer Dig vist aldrig mere. Bed Guds Moder for mig og min Siels Frælse. Hellige Guds Moder, giv mig en hastig Død. Levvel Minka. Mindes mig i Eders Hierter. Hils Alle. I Blod og Død Din Brudgom

Schloban.

Var det ikke Ahnelse? Ikke Forudsætelse af den nære Blodsdød, der quælende omspændte den unge Krigers Siel, da han tilstreden sin Elskete disse Linier, som en Hilsen fra en anden Verden?

Da Dagen efter den østrigiske Feldherre drog igennem Landsbyen hvori jeg boer, lod jeg ham indhændigede hitt Brev. Strax sendte han det bort, tilstørende nærmere Efterretning om den Faldbnes Død og Jordfærd.

(G. Steurval.)

Levende, i Stene fundne Skruptudser.

(Et Produkt fra Urverden.)

Et mærkværdigt Phænomen er det, at man undertiden i nys klovede Stene finder levende Skruptudser. Her et Par Exemplar, der sætte Sagen udenfor al Twivl:

I Newark ved Floden Trent i Engeland har man i en stor Steen funden en levende Skruptudse. Den var hvid af Farve og $3\frac{1}{2}$ Tomme lang, men syntes ikke mere at kunde taale Dagslyset. Den døde efter en Times Torløb, hvori flere hundrede Personer havde set den.

(IX*)

Et Steenbrud ved Cassel fant Arbeidsføle
lene, i en svær Steen, i det de klovede den, tre ved
Siden af hinanden liggende Skruptudser. Kun med
Møie lode de sig bringe fra deres Pladse, og saa snart
man drog dem ud, sprang de ind igien. Et Græsset
viste de sig i Begyndelsen meget muntre, men døde
inden en halv Times Tidsløb.

Den tænklede Læser, der endnu intet har hørt
om dette Phænomen, vil det forekomme meget mørks-
værdigt, ja vel endog saa uforklarligt. Hvorledes en
Skabning saalænge kan være indsluttet i en Steen,
uden at qveles eller hungre ihiel, synes vistnok ubes-
gribeligt, skønt Naturforstørerne have søgt at forklare
Muligheden derafs; dog har, saavidt mig vitterligt er,
endnu Ingen viist, naar og hvorledes disse Dyr ere
komne ind i Stenene.

Før at løse den første Opgave figer man: Stenen,
hvor i hine Dyr levede, var rimeligiis en poreus
Sandsteen, der ved Regnen trak en Fugtighed til sig,
som Dyret giennem sine Svedehuller kunde indsue.
Dhi, man kan i lang Tid holde disse Skabninger ilive
paa Trækpapir, som man fra Tid til anden besugter.
Beklindt er det tilmeld, at Friser og Skruptudser ere
meget seilivede og kunne faste i langsomelig Tid.
Men denne Forklaring er mig dog ikke ret indlysende.
En Tidlang gaaer det vel an, men mange tusinde Aar?
Hvor er det muligt? Dhi, i et ringere Tidsrum kan

man bog ikke antage, at vores Stene, selv Kalk- og Sandsteen, have kunnet dannet sig i. Lettere er det at forklare hvorledes et saabant Dyr kunde opholde Livet i et Træ, thi man har i Marven af et Træ, der efter sine Aar-Ringe at domme, maatte være mere end firsindstyve Aar gammelt, ligeledes fundet en levende Skraptudse. Thi her kunde den lettere opholde Livet end i haarde Stene, men det følgende vil vise, at disse Dyr's Opholdelse ikke bevirkes ved Nøring, men bes roer på en anden Omstændighed og andre Aarsager. Jeg kommer altsaa til det andet Spørgsmaal, hvorledes hine Skraptudser kommer i Stene og Klipper, og naar dette er stedt. Her maa vi mindes, at en anden Verden, der ogsaa havde sine Lands- og Vanddyr, er forudgaaet den nærværende. Ja, der var en Tid, da det faste Land var et umaaleligt Ocean. Efter en os ubekjendt stor Katastrofe, som vor Fod er undergaaet, forsvandt endelig Havet, og af dette opstod en Lands verden. Der, hvor nu Ploven gaaer, hvor uoverskuelige Kornmarker prange med deres gyldne Sæd, hvor uhyre Skove udbrede deres Skygger og utallige vilde Dyr bevæge sig, hvor Hiordene græsse, hvor Bierge og Høie hæve sig, hvor Bække og Floder flynge sig giennem Dalene, hvor Stæder og Byer have reist sig; der bruske fordum Havets Bolger, der vrimlede det af allehaande Esdyr, der hvinte Stormen, oprørende det vilde Hav. Naturens Herrs vinkelde, og med Vandet forsvandt den

hele dalevende Verden af Vanddyr og Dyrter, der sattes paa det Ørre. Kun deres Levninger, hvad der modstod Jordraadneisen, eller lod sig forvandle til Steen, opbevartes os i Jordens Skjød. Og af Havbunden blev Fastland, og Havdyndet blev til Steen.

Men foruden hin Vandverden, maa der endnu have eksisteret en Landverden for vor blev til. Det ses vi af de Levninger af Landdyr og Jordprodukter som vi saa hyppigt opgrave, og som ikke kunne henføres til denne Jordperiode. Der gives under Jordens ligesaamange og store Skovstrækninger som over den. I Aartusindhvers Løb ere de forvandlede til Steen og Kul. Der har forдум været lige saa mange og maaske endnu flere Dyrslægter paa Jordens end nu. Man maa altsaa antage, at Hav og Land stedse have afvelet paa vor Kloede, og at der ved hver Revolution er opstaet en nye Slægt af Dyr og Planter, paa den nye Jordoverflade. Deraf kommer det, at i den samme Jord, og tæt ved hinanden ofte findes forkullet Træ og Been af firefødede Dyr; ja, at der under Havbunden igien findes Muslingssaller. Ved en nye Omvæltning af vor Jord vilde nye Sammenblandinger opstaae; vores Jordprodukter vilde forene sig med hine Jordverdeners; i den fredelige Grav vilde de hvile sammen og giøre Plads for en nye og bedre Verden.

Umuligt er det nu vel at bestemme Tiden for den sidste Jordomvæltning. Men Enhver, der veed, hvor

megen Tid der maa hengaae, før en nye Slægt af Planster og Dyr, ved Naturens Kræfter kunne fremgaae af Jordens Skiod, vil let indsee, at en Række af Aarhundreder maa være henrundne, før hiin store Katastrofe forefaldt. Ved denne maa nu hine levende Dyr være blevne indsluttede i deres Steensfængsler. Thi da vor nuværende Jordperiode indtraadte, og ved Øversvømmelsen Urverdens Produkter begroves i Dynd og Jord, da forvandledes, ved en os ubekjendt chemiske Massutproces, Urverdens Overflade til Steen, og af Havets Sandbanke og Korallif, blevne Kalk- og Sandsteensbierge. Urverdens Skraptudser træf altsaa samme Skiebne som dens Landdyr og Fiske; de blevne begravne i Dyndet. Deri ville de nu, ligesom deres Brødre, være omkomne, hvis ikke en besynderlig Omstændighed havde holdt dem i Live. Disse Dyr have nemlig den særegne Natur, at de om Vinteren sove og saaledes ingen Næring behøve. Man finder ofte Friser i Æsen om Vinteren, og naar man optoer hiin, leve de op igien. Da nu ved hiin Omvæltning hele Skabningen begroves i Dynd og Jord, kom disse Dyr i deres Steensfængsler, indtil et Tilfælde aabnede det for dem. Deri maatte de Kartusinder pausere og taalmodigen hensove deres Silværtelse.

Bel kan man sige, at de maastee senere ere komne i Stenene, da de gierne krybe i Huller under Jordens og deri holde deres Vintersovn. Selv hiint, som

man fandt levenbe i et Træ, maa jo være froben betind giennem en Kabning, der med Tiden er tilvoren. Man veed desuden, at det paa Stenene med Tiden sætte sig nye Lag, og paa denne Maade kunde jo Dyrne være blevne indsluttede. Men kunne Insekter opholde sig i Bernsteen og Mammouthyr med deves fulde Kios i Jern fra Urverden; saa kunde vel ogsaa en Skraptudse fra Forverden levende vedligeholde sig i Stene og gaae over i den nye Verden, da den er meget seilivet og kan tilbringe lang Tid uden Nøring i tivløs Tillstand. Man har jo Exempel paa at Fluor, druknede i Capsuin og saaledes bragte til Europa fra en arden Verdensdeel, igien ere bragte til Live.

Er det for det tænkende Menneske yderst interessant, med Forstandens Hje at giennemgåe den fierne Fremtid og udspilde Verdens og dens Borgeres tilkommende Skiebne: saa er det ikke mindre behageligt for ham, at kaste et Forsterblik ind i det hensvundne Old, og i Levninger fra Forverden at løse vor Jordes fordums Skiebne. Her endnu nogle Data til en saadan Undersøgelse:

Jeg staaer i et Steenbruds underjordiske Gruber, beundrende de store Steenmasser, de forskellige Lag af Jordarter. Ved nærmere Undersøgelse finder jeg, at hine Steenmasser bestaae af Millioner Skaldyr og andre Levninger fra en Forverden, der alt maa have opbort at være til for Kartusinder siden; ja, at jeg

staer der, hvor der engang var Habbund, og vanker
 omkring paa Sodyr og Produkter fra en foregaaende
 Verden. Øste finder jeg paa mine Forskervandninger
 Skabninger, der, skøndt lig vore, dog ere anderledes
 konstruerede end de. Jeg finder endog saa stundom en
 Tand, der maas have tilhørt et ubeklædt Dyr fra Ur-
 verden. Jeg henrives af det Onske, nærmere at lære
 at kende hin for evigt forgangne Dyr- og Plantevers-
 den. Men ligesaalidet som en fremtidig Verdens Bor-
 ger vil funde giøre sig noget tydeligt Begreb om den
 nuværende, ligesaalidet kunne vi dømme om Urverden.
 Dog, lad mig ikke slutte for rast! Jeg finder et Styk-
 ke Bernsteen, og opdager deri et Insekt fra en ældre
 Verden, i dets naturlige Skionhed og Skikkelse. Si-
 den clover jeg en Steen, for at undersøge, om den
 ikke indeholder Esprodukter. Og seer! Hjint mit
 Onske, at kunne flue Urverdens Dyr levende og i deres
 naturlige Skikkelse, gaaer endnu fuldkommere i Opfyl-
 delse. En levende Skabning fra en ældre Verdensperi-
 ode, en Skruptudse, der alt i Kartusinder har budt
 Forskyrrelsen Trods, springer ud af sit trygge Buur,
 Det nye Verdenslys vækker den af dens Dvale; den
 vaagner for at overtyde mig om Virkeligheden af en
 foregaaende Verden, og derpaa for evigt at indsove.

Dog, hvor sorgelige Holesser vækker alt dette paa
 den anden Side i min Siel. Seer jeg ikke i denne
 Skabnings Skiebne min egen og min Medverdens?

Intet prædiker os saa levende denne Verdens tilkommende Undergang, som Urverdens Levninger. Alting er engang udgaet af Jordens Skiod, og synker atter derved, for igien at vise sig under nye former. Hele Naturen henrives af et evigt Kredesloeb, der engang vil føre til Alverdens Maal, Guldkommenhed.

Men, hvad vorde da en fremtidig Verdens fornuftige Borger? Han vil studse ved en undergaet Verdens Ruiner. Han vil fryde sig ved sit nye, bedre Liv, og sin nye bedre Verden. Vel vil han beklage en heel og herlig Verdens Undergang, beklage, at han maa se sin Lykke bygt derpaa; men grant vil han i selve Omvæltningen skue den vise, store og gode Gudsdom. Den vordende Jordborger vil, som vi, sole bety Ufuldkomne i sin Tilstand, haabe og ahne en bedre Skiebne. Han vil fra Urverdens Undergang, slutte til en kommende, nye og bedre Verden, og mod denne vil han rette sit Haab og sine Længster.

(J. G. J. Ballenstedt.)

Det tabte Halssmykket.

For førstegang gaves Müllners Brøde. Emilie's Onkel ventede den unge Kone ved Stykkets Slutning i Skuespilhusets Forsal for at ledsage hende hjem. Hun

var saa mørk, saa stille, og svarte paa hans Spørgsmaal med Bemodstconer: „Jeg er ret ulykkelig, kiere Onkel! Da jeg gik herind, blev det kostbare ostindiske Shawl i Trængselen reven mig af Armen. Min gode Mand havde købt det for sine i et halvt Aar sammen sparede Penge, for ret at glæde mig efter min første Barselseng. Tilmeld er Edvard nu saa sygetig og saa heftig. Hvad vil han sige!” Onkelen svarte dybtsukkende: „Alt, gid jeg dog var hundrede Gylden rigere end den fattige Mand i Bibelen! Bedst er det vel at fortie Tabet, for ei at volde ham Smerte. Hvor Deres Shawl er købt, ligge endnu flere af samme Præg, og Kistmanden vil være vettisfreds med en Afbetaaling efter Deres Lejlighed.” — „Aldrig i Evighed!” afsbrod Emilie ham. Frygtelige Erexpler af andre Koners Liv bestemme mig til, ei at dolge det mindste for min Mand, der har mig saa inderlig kier; thi ofte vorde den ringeste Ding en Klippe, paa hvilken, tidligt eller sildigt, vor Lykkebaad strandet. Fristelsen, at dolge noget for sin Mand, er en af de farligste Snarer, som den onde Fiende lægger for vort Kion, og hvori alt saa mangen livsklog Kvinde fandt sin Freds, vel endog sin Verdigheds Undergang. En af mine Veninder havde Hr. Thelouw, den rige Bexelerer, trods hendes Armod, giftet sig med. Hun fandt ham sparsom og knap, ja den Forudsætning, at Huuslighed og Sparsumhed sikrest findes hos den Fattige, syntes henbe ofte ude-

lufkende at have ledt Beilerens Valg. Denne havde paa
 Forlovelsesdagen foræret Gertrud et med Diamanter
 besat Guld Halsbaand, der havde kostet ham tohun-
 drede Dukater. Med Forsærdelse savnede den unge
 Kone det ved Hiemkomsten fra en Veninde paa Landet,
 hvor der var blevet dandset til Morgenværingen, og
 den hellige Morgen havde opmuntret Selskabet til at
 spabfere hiem. Her fandt Thelouw Breve, der meldte
 ham et short Huses rimelige Hals, og nødte ham til,
 ufortøvet at afreise, for personligen at drive paa sin
 Skyldner. Forsyret traadte han ind i Konens Væ-
 relse, gørde hende bekjent med det truenbe Uheld,
 sagde hende Farvel, og skrev sikkert hendes Bleghed og
 synlige Bekymring paa hans Hiobpostis og ben giennem-
 sværmede Mars Regning. Han reiste uden at Gertrud
 i disse Diebliske vovebe ataabne sit Herte for ham.
 Ufortøvet ilste hun med en Veninde til Beien hun var
 hiempandret paa; forgivæs sagte, forgivæs speidebe
 de; frugteslost var Øfset om rigelig Løn for den ørlige
 Finder, som Gertrud, naat det gik allerheldigst, ikke
 kunde tilfredsstille uden Thelouws Vors, da hendes
 Maalepenge kun strakte sig til det Nodvenligste. Hun
 gios nu for Mandens Hiemkomst, for den Time hvori
 hun skulle meddele ham Tabet af det Klenodie, der lis-
 gesom syntes at give hende et høit Værd i hans Nine.
 Men Bægeret maatte kommes. Hun vilde giøre Dvina-
 delighedens og sine Baarers Magt gielbende; for hans

Fødder vilde hun formilde det Indtryk, Tilstaaelsen maatte giøre paa ham, ved at skildre de Qualer den kostede hende. Da kom Thelouw tilbage, mørk som Natten, thi han kom en betydelig Kapital fattigere. Døe kunde Gertrud, men forkynde ham sit Uheld det formaaebe hun ikke. Kort efter traf ham et andet Tab, der kastede ham tilbage i den fortige Sieledob, og alles rede to Gange havde Thelouw ved Leiligheder, hiint Smykke ikke torde feile ved, med Forundring savnet det. Men nu nærmede sig ret en høitidelig Fest, Gertrud saae sig bragt til det yderste. Da fører et Tilsælde hende forbi den Juveleers Boutik, Haalsbaandet var købt hos. Hun seer giennem Ruderne, blande meget andet, Et, der ligner det Tabte gandsæ, tager Mod til sig, meddeler ham sin piinlige Forsatning, og lover ørligt at betale ham dette inden Aarets Udgang. Kunstneren er den rige Verelerers Kone, hele Byen kiender som et Mønster paa Huuslighed, en velkommen Skylnerinde. Handelen sluttet, Beviset undertegnes og Gertrud vender, i lang Tid for førstegang, med roligt Sind og Smykken om Halsen, tilbage til sit huuslige Altar. Uger og Maaneder forgaae og endnu stedse var det hende umuligt at afberale det mindste paa den store Cicld. Nu doer Juveleren; Arvingerne, kun sikrede ved hendes for Retten ugyldige Haandskrift, fordrer at hun skal sisse en Borgen, eller betale ufortøvet; den arme Kone aabenbarer nogle rige

Veninder sin Nod, men den En er juſt ſelv i Fortle-
genhed, den Unden ikke raadig over ſine Penge, den
Tredie for ſlabefroe til at ville hielpe. Arvingerne true;
efters lang Kamp beder den Ulykkelige den Fortroligste
af ſin Mands Venner ſcritligt om et Laan, og er viſ
paa at faae det, da han ſedſe har udmaerket hende med
den ommeſte Optaarkſomheden. Ei heller ſkuffet Haabet
hende, thi neppé er Thelouw gaaet paa Borsen, for
Vennen kommer med Pengene i Haanden men tillige
med den indſtaendige Bon, at hun i Fremtid'en vil
være ham mere end hidtil. Hun ſtudſer og rodnier —
blegner ſtrax derpaa, da den Ryggesloſe yttret ſig videre,
forlader Bærelſet, da han ei vil gaae, og ſender
ham ſtrax de efterlaadte Penge. Nu voxer hendes Angſt,
hendes Mod forsvinder aldeles. Forgiæves antaaber
hun grædende de himmelfæ Magter; Thelouw er foldere,
umobtageligere end nogensinde, og hun aabner endelis-
gen ſit Hierte for en af ſine Piger, der omgaacs med
nogle rige Jodinder. En faaban kommer, Forbandelsen med
hende! For en uhyre Pris ſit Gertrud de nødvendige
Penge, ſaee i denne Ulykke Himlens hielpende Haand,
giensfandt Sovnen, Munterheden, ſit Hiertes Fred;
men den rikkisbte ſex Maaneders Frist fioi hen meb
Falkeſnarhed; Jodinden kom for i al Venſkabelighed
at bemærke, at Betalingſdagen var forhaanden. Hün
Pige kaffede endelig Raab paa ny, under endnu haars-
dere Vetingelſer. Ogsaa denne giorde Tiden ſnart giel-

bende — Gertrud fortvivlede. Pludselig traadte hin hortvisse Forfører paay for den Ulykkelige, og hun valgte, glemmende sig selv, det farækkeligste af de tvænde Under, hun vallede imellem — hun valgte Broden! Kort efter kom hendes Mand tilbage fra Badet. Liig en Dommens Engel traadte han for Synderinden, der med bærende Herte havde smykket sig til hans Komme; efter en kold Hilsen holdt han hende huint tabte Halsbaand for Vinene, og spurgte med Tordens rost, hvorledes dette var kommet fra, og hvorledes huint var kommet til hende? God og ei sin Rolle vojen, stammede hun blegnende usforstaelige Ord og sank tils intetgiort for hans Fodder. Ved Badet havde en Jøde falbuds ham Halsbaendet, som Thelouw strax kiedte paa Gertruds Navnetræk. Hans Forundring blev til Mistanke; thi han mindededes den Lid, hvori han havde savnet det, og paa sine Spørgsmaal derefter, faaet komme Undstykningerne. Thelouw klopte det og brugte den usalige Gave til Provesteen for sin Kones Trostlab. Da man bar den Bedøvede tilsengs, drev hans Hierkes Oprør ham, til Gertruds Skriverbord, hvis Indhold gav Manden et Lys, der syntes at blusse op fra Helvedes Afsgrund. — Saa Dage efter udbar man den arme Gertruds Liig. Ingen vidste, om hun falbt for Hævnens, for Smertens, eller for sin egen Haand. — Derfor — saa sluttede Emilie — bevare Gud mig fra, at vælge Noget for min Edvard!"

Onkelen gav hende Ret, rosse hendes Grundsætninger, og tog det paa sig at meddele Manden Alt. Og da Emilie Morgen'en efter foer op af den urolige Stummer, da nærmede Manden sig hendes Leie, trykte hende til si Hjerte og sagde med vaade Øyne: „Min gode Emilie! Du er mere værd end alle Shawler! Du er Dit eget, skinneste Smykke!”

(G. Schilling.)

Klingebytte.

(En Kneldote fra Syvaarskrigen.)

Morgen'en før Slaget ved Hochkirchen, da allerede Kanonernes Orden havde kaldt de preussiske Krigere under Vaaben, holdt et Kyrassørregiment, kampfærdigt og kamplystigt, for Fronten af sin Leir, uden at dets brave Kommandeur, i den tykke Taage, og forvirrende Skyden og Skrigen fra alle Kanter, ret vidste, hvorhen han kunde og skulle føre sine tapre Ryttere. „I det mindste maa vi vide hvem vi have for os” sagde han, og befalte en ung Lieutenant at galoppere frem, at udspide om hist stode Fiender og hvilke. Jublende jager denne ind i Taagen, men Gud maa vide, hvordan det er tilgaet, vildt skyter Hesten afsted med den

ellers saa flinke Rytter. Han troer sig forloren paa sin mørke stormfuaare Fart; Gaudste allene farer han paa Hesten, hvis Bidsel han ikke kunde faa ret sat i, formodentlig fordi det i Hesten var lagt slet paa den, ligemod Fienden. Da var just, vel i lige Hensigt, en Officer af ligeoverfor staetide ungarske Grenadeter, reden langt forud sin Bataillon, og som nu pludseligt den preussiske Kyrasseeer galoppiret ham imøde, i strakt Løb, den blanke Pallast i Haanden, kan han ikke troe undet, end at han i det mindste har en Skare efter sig. Han seer sig altsaa overmandet, tilbyder Rytteren sin Sabelhede og raaber: „Pardon, Kammerat!“ Det uskyrlige Øye standser studende, Preusseren tager Sabelen og rækker derimod Ungaren sin Pallast, sigende: „Tag den igien, Hr. Kammerat! De er min Fange, men jeg ogsaa Dere.“ Og dermed vender han Hesten, hvis Bidsel han nu havde faaet Net paa, jager tilbage til Regimentet, og sigter, visende sin Kommandeur den ungarske Sabel: „Dem har vi for os, Hr. Oberst!“ Uforstået angreb man, og med saa lykkeligt Udfald, at Slagdagen ved Hochkirchen, hvis man havde faaet nogen Undsætning, mansee vilde blevet regnet blandt de preussiske Seiersdage. Det samme Kyrasseeerregiment har ogsaa i de sidste Krigs hævdet sin gamle Ere. Det har sidst Ravnet von Quizow.

(de la Motte Fouqué.)

Hvad der forudgik Kongen af Sverrigs,
Gustav III Død.

Det var den 16de Majt, da Kongen med nogle Hofs-
mænd reiste til Haga at spise til Middag. Da han var
staaet op fra Taflet, overrakte en Page ham et Brev,
han havde fået af et Mennest, af den lavere Folke-
klasse. Gustav læste det; den deri herstende tan og
dierge Stil giorde, ligesaalidet som det's Indhold, in-
det synderligt Indtryk paa Kongen. Brevet var meget
langt og affekteerte en egen Tone, der iblandt yttrede
sig i følgende Ord: „Jeg er ingen af Dere's Hofmænd.
Jeg elsker Dem ikke, hverken Dere's Physiske eller Mo-
raliske. Jeg har aldrig billigt Dere's Affærd. Min
Gamvittighed tillader mig imidlertid ikke at fortæ-
lle Dem den Plan man har, at myrde Dem på Baller i
Aften. De undgaaer Dere's Gliedne ved at tilbagekala
de Dere's givne Ord. Adskillige andre Lejligheder ere
alt forseilede. De kan troe mig, At hvad jeg het
siget Dem. Mit Navn udforster De ikke, jeg forlanger
Gjæt af Dem.“ — Den Ubekendte addvarede ham
seembeles, ikke at opholde sig i nederste Etage af sic
Haus i Haga. Da de Haar der omgave Kongen, lavede
sig til at reise til Stockholm, meddelede Kongen sin før-
ste Staldbmester, den ham meget hengivne Baron von
Eesen, Brevets Indhold. Denne anvendte Alt for at

bevæge Kongen til, ikke at udsatte sig for en saa vieså
fønlig Fare. Det var forgivæs. Gustav svarte gimens
tagne Gange: „Men man kan jo myrde mig i Slottet,
i Kirken, paa Baden.“ Han vendte tilbage til Stock-
holm og bivaante ret imunter den franske Komedie.
Derpå begav han sig i sit Germak, hvor han endnu
engang gienemstætte hændt anonyme Brev. Baron von
Essen bad ham paa ny blive fra Ballet; men Gustav
svarte ham smilende, han havde allerede til forskellige
Tider facit mere end tohundrede Breve af samme Ind-
hold, hvorför skulde han da frygte dette mere end hine.
Uden Forsigtighedsforholdsregler, da Ingen, Staldb-
mesteren undtagen, ahuede noget Anslag paa hans Liv;
tog Kongen efter Aftentaslet en Domino og en Mask
paa, og betrædte, ledsgaget af Baron von Essen; det
ligelædes var mesteret, Løgen med den første Roligbed.
Længere end et Quarter stod han stille for at betragte
de indtrædende Master, og sagde svøgenbe til Baron v.
Essen: „Wil man mig nu noget; saa er jeg her!“

(d' Aguila.)

(xx*)

Gøngiængersten.

En ung engelsk Kjøbmand gjorde en Reise fra London til den vestlige Deel af Engeland. Det traf sig just, at Grænden, han der vilde besøge, ved hans Ankomst gjorde en Piges Bryllup, der var ham nær beslægtet; Hele Huset var altsaa besat, paa et eneste Værelse nær, hvori det, som Hætteren sagde, ikke havde været rigtigt i det sidste Aar. „Deko bedre“ svarte den unge Mand: „Jeg har ofte onsket, at see slike Urigtigheder, giv mig kun Værelset.“ — Man lagde altsaa Ild i Kaminen, thi det var Winterstid, og gjorde Værelset tilrette.

Bor Kjøbmand gif tilsengs, ei uden en Smule Angst; en Tidlang holdt han Dønene oppe, da imidlertid Alting blev stille, sov han ind. Klokkens kunde vel være Lee, da Kammerdøren aabnedes: han vaagtede, og saae en Kvindeskikkelse træde ind i den letteste Mathabit. Ved det svage Skin af Kaminilden saae han den nærme sig Kaminen, tage Ildtangen, og lægge Brænderet tilrette; tydeligt saae nu den unge Mand ved den klare Flamme, at det var et ungt og vakkert Fruentimmer, som aflagde ham dette Besøg. Det elstværdige Spogelse lod som det varmede sig ved Ilsben, gif nogle Gange op og ned i Stuen, trandte derpaa hen til Sengen, løftede Dynen op, lagde sig

derunder, og forholde sig ganske roligt. Den unge Mand syntes ikke altfor vel om denne ubekendte Genfælle, men rykkede sig saa langt ind mod Væggen som muligt var, uvis om han skulle staae op eller blive liggende. Da han imidlertid hørte den Ubekendte aande, rykkede han nærmere, greb sagte hendes Haand, følte en Ring derpaa, og tog den forsigtigt af. Da det smukke Spøgelse blev ved at sove trygt, forstyrres be han det ei heller mere. Omsider slog det igien Dynen tilside, stod op, og gik som det var kommet. Nu begreb den unge Mand let, af hvad Art Spøgeriet i hans Stue var, og sov atter roligt ind.

Morgenen efter besøgte Verten ham, og spurgte om han Intet havde seet. Han svarte, at han rigtignok havde haft et underligt Syn, men vilde spare sin Fortælling derom, til hele Bryllupsselskabet samles ved Grokosten. — Alle Giefferne bleve saa sorpikke de derpaa, at Damerne inden Kl. 9 være færdige med deres Toilette. — Som de nu Alle var samlede, bad Kjøbmanden forelæbigen alle Damerne sige sig, om Ingen af dem havde mistet en Ring? Den unge Miss som han havde taget den af Haanden paa, havde savnet den strax om Morgenen, og da hun ikke kunde begribe, hvor den var blevet af, tilstod hun nu ret glad, at hun havnede en Ring. Han rakte hende sin; hun kiedte den at være hendes og takkebe ham. „Nu,” sagde han derpaa, vendende sig til Manden i Huset, hvil

Datter hun var: „saa kan jeg ba sige Dig, at Din Datter er det allerkierreste Spøgelse, der gaaer igien i Stuen, hvori jeg i Nat har sovet,” og nu fortalte han Eventyret.

Det er umuligt at udtrykke den unge Piges Forvirring og Skamfuldhed. Hun forsikrede, intet Ord at vide af Alt hvad han havde fortalt, men at hun vel maatte troe det, da Ringen vidnede derom. Selstabets løe hætteligt, men for at giøre Spøgen til Albør, etc klærede Faderen den rødmende Mij, at da hun nu en gang havde sovet hos sin Fætter, var det vel bedst hun vedblev hermed for Eftertiden, Forbindelsen skulde være mellem ham hier. Virkelig fulgte denne efter kort Tidh Fortsættelse.

(W. Lorentz.)

De ellevetusinde Tomfruer.

(En Legende.)

I den christne Kirkes tredie Hårhundrede herskede i Brittanien en christen Konge ved Navn Deognodus. Samme havde en from Datter ved Navn Ursula, som en fremmed hedensk Prinds, Holofernes, ønskede at

formede sig med. En himmelfærdt Engel raaede Kongen at give sit Minde til denne Høcning. Men før Prinsessen aabenbaredes den samme Engel, befaelende hende, at ubbede sig elleverusinde Tomfruer, og i dette Selstab berede sig til Formalingen, i et Tidrum af tre Aar. Alt skedte som Engelen havde befalet; Tomfruerne samledes i en Hast, inddeltes i elleve Regimenter og gik endelig, ledsgaede af mange Konger og Fyrster, til Sæs fra Brittanien. — Imidlertid raaede Gud Holofernes i et Syn ligeledes at begive sig paa Reisen. Han adlyber, og allerede tredie Dagen efter, mødes han med Tomfruehæren i Cölln, hvor alter en Engel besaler dem, at begive sig til Rom. Paa Reisen derhen havde de samme Held som Israels Barn i Ørken: hverken mædedes deres Klæder, ej heller sledes deres Skoe; de blev hverken trætte eller hungrige. Efter at de fire Dage havde holdt deres Andagt i Rom, reiste de tilbage, og selv Pave Syriacus ledsgaede dem til Basel, hvor Selstabet igien stodt sammen med Heilofernes, der af Paven modtog den hellige Daab. Herfra ille Toget til Cölln, hvilken Stad denyang blev beslaret af Hunnerne. Af disse blev alle Tomfruerne, samt deres Ledsgere ihjelslagte og helstannedes med Martyrkronen.

Hvad ere Vers gode for?

Intetsteds hersker en saa sprig Kierlighed til Digt-kunsten som i Persien. Udkedes det ikke selv en dristig Eventyrer ved Hjelp af en Folkesang, nogle Tonekunstnere og Sangere, at samle en Hær og i kort Tid holde sig fast paa Miges Throne. Den ringeste Haande-værksmand er fortrolig med de upperste Digtverker. Vistnok er da ogsaa Versemagernes Antal utroligt stort. Da Malcolm i Aaret 1800 for forstegong kom til Persien som kriedit Gesandt, havde en Lejlighedsdigter gjort en Reise paa ti Mil, for at hilse ham. For at blive ham kvit sagde man, Gesandten forstod ikke hans Digt, og havde ingen Smag for Vers. Derpaa forstalte Poeten følgende Historie:

Da Afghanerne hersede i Persien, regerede en af deres raa Høldinger i Shiraz. En Digter skrev en Lovtale over Magthaverens Bisdom, Tapperhed og Øyder. Som han vilde bringe ham den, mødte han i Slotsporten en af sine Venner, der spørger ham, hvor han vil han? Digteren meddelede ham sit Forsæt. Vennen spurgte, om han var gal, at han vilde overrække en Barbar, der ikke forstod et Ord Persisk, et Digt. „Du kan have Ret,” svarte hin, „men jeg dør af Hunger, og maa leve af mine Vers. Jeg maa aftsaa videre.” Han gik, og stod nu for Herskeren, med sit

Digt i Haanden. „Hvad er det for en Karl?“ spurgte Afgghanen. „Hvad vil han med det Papir i Haanden?“ — „Jeg er en Digter,“ svarte Manden, og paa Bladet staaer Verd.“ — „Hvad ere Dets gode for?“ — „De giorte store Mand som Dig udbedelige.“ — „Saa lad os høre noget deraf.“ — Digteren begyndte at læse. „Det er nok“ afbrød Herren hant, „jeg forstaaer Alt. Giv den stakkels Mand nogle Penge, det er det han vil.“ — Da nu Digteren git hjem, mædte han sin Ven igien. „Naa, forstod han Dig“ spurgte denne spottende. „Albrig i mit Liv“ svarte Poeten, „har jeg fundet en Mand, der saa hurtigt har fasset en Digers Mening.“

D y k k e r e n.

Interessant er det, at kunde den første Foranlebning til hellige Digte. Sædvanligt har man da den Nydelse, at see, hvor overraskende Digterens Hand, berørt af en ringe Gienstand, udfolder os sin Phantasies festligste Billede. Saaledes vil det vel ei heller være Læseren ubehageligt, her at høre Historien, vi have an talte for Schillers fortræffelige Ballade: Dykeren;

Under Friederich af Siciliens Regierung levede en
wæbnuskundig Svømmer, ved Navn Nicolaus, dog mere
beklædt blandt Folket under Navnet: Pescecoola, eller
Gissen Nicolaus. Sin store Svømmesærdighed, fore-
net med en udmarket Styrke i at dukle under, vare de
Midler, hvorved han tiente sit sparsomme Udkomme, i
het han solgte Muslingkaller, Koraller, og andre fra
Havbybet hentede Produkter. Han befandt sig saa vel
i Vandet, at han ofte blev fire til fem Dage i Ssen,
uden andet Næringsmiddel, end daa fiste han unders-
veis kunde fange. I Almindelighed pleiede han at
bringe Budskab fra Sicilien til Calabrien, og man fors-
æller, at han mere end engang var trængt frem ligetil
he lipariske Øer. Geregange traf til Calabrien sejlen-
de Fartoier ham midt i den stormende Øse, til Mag-
erosernes store Forunbring, der holdt ham for et Søs-
uhyre, indtil han, kiendt af Mogle, blev tagen ombord
paa deres Skib. Maas man spurgt ham, hvor han
vilde hen i sligt et Uveir, svarte han gierne, han havde
Breve at bringe til den eller den Bye. Disse Breve
pleiede han at bære i en med megen Kunst tillukket Læ-
derpung. Efter at have giort sig lidt tilgode, sagde han
Matroserne Farvel, og styrrede sig achter ud i Dybet.
Han skal af sit bestandige Ophold i Vandet, have saaet
en amphibiaartig Natur, saa at der var voxet en Svøm-
mekud paa hans Hænder og Fodder, og hans Lunge
skal have funner indeholde saameget Lust, som behøves

pes for at leve en heel Dag under Vandet. Da Kongen af Neapel var i Messina, og hørte tale om denne Dykkers Underværker, blev han nysgierrig og forlangte at see ham, hvilket ogsaa, efterat man længe havde søgt ham paa Hav og Land, omstider fædte. Da Kongen havde hørt meget om den nærliggende Havværvel Charybdis, troede han ikke at finde nogen bedre Leilighed til at undersøge dets Dyb. Han bad Nicolaus at nedstige heri, og da han mærkede, at denne ikke var meget for at efterkomme hans Willie, under Maasud af den store Fare derved, som han allene foregav at hiede, hød han, for at indgyde ham Mod, deri at nedkaste et Guldbæger, der skulde være hans, hvis han vilde hente det. Nicolaus styrte sig i de hvirvende Bolger. Tre Quartier blev han under Vandet, mens Kongen og hans Følge stode ved Strandbredden i engstelig Forventning. Endelig blev han med voldsom Hestighed baaren op af Bolgerne, og holdt Guldbægeret triumpherende i sin Haand. Øverst måt bragtes han i Kongens Pallads, men viste sig, styrket ved et godt Maaltid og en fort Sovn, igien for denne, som han, paa Spørgsmaalet, hvad han havde fundet i Hvirveldybet, svarte følgende:

„Mægtigste Tyrste! Jeg har fuldbyrdet Dere's Willie; dog aldrig vilde jeg have udført den, selv ikke om De havde budt mig Dere's hele Kongerige til Len, hvis jeg havde viist, hvad jeg fandt i Afsunden. Jeg

begyld der ved en større ubesvindighed, end om jeg havde efterladt at giøre, hvad min Hyrste hed." Da Kongen spurgte ham om Varsagen, svarte han: „Deres Majestæt maa vide, at fire Varsager giøre dette skæckelige Svælg utilgivengeligt, ikke allene for Dykkere som mig, men ogsaa for de fleste Fiske. Forst de af den dybeste Ufgrund med en saadan Magt opbrusende Bolger, at selv den stærkeste Mand ikke kan giennembryde dem, hvilket nødte mig til, at uedstige i sicke Kredse. For det Andet, de mange Klipper jeg overalt maaatte, og som jeg ikke torde nærme mig, uden at vove mit Liv. For det Tredie, den Hvirvel af underjordiske Vand, som, med gruelig Magt udstrømmende fra Klipernes underste Huler, ere i stand til at berove et Menneske alle sine Sandser. For det Fierde, den Mængde uhyre Polyber, der klæbede ved Klippesserne med deres vigtudstrakte Arme, og voldte mig megen Skæk. En saae jeg, hvis Legem var stærkere end en Mands, dens Arme var ti Fod lange, og var jeg kommen mellem dem, var jeg alerede død af Frygt for den fulde klemme til. De giubskeste Fiske have Deres Ophold i Klippehulerne. Deres Gab er væbnet med en tredobbelst Rad Tænder, og hvad der kommer mellem dem er fortoren."

Efter dette hans Udsagn spurgte man, hvorledes han saa hastigt havde fundet finde Guldbægeret. Han svarte, at det, formedelst det Skælt fra og til furem-

menne Vand, ikke var kommet til Bunds; han havde fundet det i en Klippehule. Han erklarede det for alle, at finde Bægeret, hvis det nagede Drabet, i dette brusende Svælg. Man spurgte ham dernæst paa, om han vel havde Mod til, at flige i Gatydts andengang. Først vægredede han sig, men opmuntret ved et andet Bæger af større Værd, som man havde syldt med Guld, og nedkastede paa samme Sted, styrte han sig efter ud i Hvirvelsvælget; men aldrig mere kom han op, hvad enten nu Strommens Magt havde ført ham bort mellem disse forborgne Klippers Labyrinter, eller opslugt af Fiskene, han var saa bange for.

Sophie Brahe.

Den berømte Tycho Brahe havde en lerd Søster, der ved hans Studier gik ham tilhaande. Sophie Brahe, ti Aar yngre end sin Broder, hører til de læreste Kvinder Danmark har frembragt, og besynderligt er det, at Historien værdiger hendes Estermøle saa lidt Opmærksomhed. Hun havde, under sin Bröders Beledning, bragt det meget vidt i Astronomien, fysselsatte sig heligt med Chemien, besad udbrede Rands-

Fader i Historien, især sit Fædreslands, og glimrede
 særdeles ved sine Digtninger i det latinske Sprog, hvori
 hun noje var indviet. Vi have endnu adskillige af disse
 se Poesser som hun har skrevet til sin mængedanne Gots
 lovede Erik Lange i Udlændet, og vist er det, at Kjens-
 dere ikke kan nægte dem sit Bisald. I sit toogtyvende
 Åar blev hun gift med Otto Thott, en ståans Adels-
 mand, der faa Åar efter døde, efterladende hende en
 Son, Thage Thott. Fra denne Tid af til Vicho Bras-
 hes Død levede hun i dennes Huus, medens Erik
 Lange, med hvem hun, mod sin Families Willie var
 forlovet i tolv Åar, for Cicelds Skyld måtte skyde den
 danske Konges Riger og Lande. Endelig sluttebe de
 lange Forlovede efter Bras' Død og Langes Tilbage-
 komst til Danmark; den lange ønskede Forening, der
 i Begyndelsen for Begge var høist sorgelig, thi ingen
 af dem havde Noget, og det Lidt de funde opdrive satte
 de til ved Guldmageriet, her dengang var en almindelig
 Sygdom i Danmark. Endelig tog Sonnen Moderen
 til sig paa sit Slot Eriksholm i Skaane, hvor hun blev
 til sit Endeligt, levende for Videnskaberne. Hendes
 efterladte Skrifter ere alle tabte, dog give samtidige
 Skribenter hendes Lærbom de meest smigrende Vidnes-
 hys.

Sæl somme Belanstændigheds-Skifte.

På nogle af Verne i den mexikanske Havnbygts maaß
Bert og Bertinde, før de modtage de indbudne Giester,
sminke sig, hin med sorte denne med røde Farver.
Ere de færdige med deces Pynt, taget Bertens
stue Baaden, tre til sine Pile i Haanden, og gaae
fine Giester nogle hundrede Skridt imode. Saasnar
han seer disse komme, kaster han sig paa Jordens og dæ
dar liggende som død. Giesterne løste ham op, og
gaae med ham til hans Hytte, udenfor hvilken ogsaa de
falde til Jordens, som forhen Verken, der da reised
dem en efter en anden.

Naaat Gallerneb, at habyssinist Folkestags Konge,
hobtager Fremmede, sidder han, omgiven af sine Elga
der og Hofmænd, det i Haenderne holbe Stokke, som
ere desto længere jo fornemmere Giesteren er. Saasnar
en Fremmed nærmier sig, gribe de ham an, og prægle
ham dygtigt af, for at bevise ham, at Gallerne ere de
zapreste Folk i Alverden.

I Habyssinien holdes man det for ahsændigt og
fornemt, at spise meget, og mens man spiser, at git-

og al den Jordn tred Tænderne man kan. Kun Thve-
figer Habysmierne — spise sagte, kun Tiggere lidet.

Maar Kongen af Sofala høster, skriger Ulting af
fuld Hals.

Maar Perserne skrive Breve, ere de meget vænster-
lige, at de ikke omhyggelige nok skulle sagte Rangs-
forskiellen. De har otte Slags Papir af alle Slags
Gaver, ligesom ogsaa forsolver og forgylt. Hvem
vær vil bevise den dybeste Werbsdighed, maa vælge hvilket
bemalet med gyldne Blomster. Modtagerens Navn
males med farvede eller gyldne Bogstaver. Seglet, der
staar istedet for Underskrift, maa komme nsie paa det
rette Sted. Skriver man til sin Ligemand, sæt-
ter man det nede i det høire Hørne, der er Østers-
kendene det venstre. Hornemme, der skrive til deres
Undermand, sætte det foroven; Men naat Ringere
skrive til Hsiere, da paa Ryggen af Brevet, nede i den
nderste Vinkel, og det saa, at kun en Deel af Seglet
vorber astrykt, for at vise, at den Skrivende ei er
værdig, at komme den Hornemme for Die. Ligesaaz
viktig er Omslaget, og vil man bevise dyb Werbodig-
hed, slikket man Brevet i en strikket Pung, der er
tilbundet med Guldtraade, smykket med Guldryndser,
og forseglet.

Amerika's Opdagelse.

Skuespil af August Klingemann.

(Slutning af Forspillet.)

Indledning.

(Scenen fremstiller Admiralsskibet Santa Maria's Dæk. Det er Nat. Columbus har af sit oprørrede Skibsfolk betinget sig endnu tre Dages Lydighed til Fortsættelsen af sin Opdagelsesreise. Dette er Midnatten før den sidste afgjørende Morgen. Forst viser sig enkelte Matroser, derpas Glere af Oprørerne. De ere omme efter, at Columbus fuldt har angivet hem Esbets Længde, og fastsætte fortvivlende hans Død til næste Morgen. Ogsaa Columbus's farven Benner, der ere beredte, at vove Alt for ham, tvivle dog om hans Esbets endelige Opfyldelse; just har den Sidste af dem, Don Diego d' Arreaba, forladt ham med en dybsindig Bemærkning, og Columbus staaer nu ene paa Dækket, seende efter ham)

Columbus.

Han frigør ogsaa! — Ene staaer jeg da,
Af mørke Uveirørliger trinct omstormet!
Mit Løb bestemmer Solens første Straale;
Dog, som Fortvivlelsen mig vilbt omraser,
Dg Venstab Nielver for min haarde Skiebne,
Staaer Haabet smilende dog ved min Side,
Dg lader, tæt ved Livets mørke Grænde,
Livstræet syde eviggronne Blade!

(Seende ud i Matten.)

I natligt Mørke end er Østen hyllet,
 Mulmækt jeg seer det vide Ocean,
 Og venligt funkle kan de klare Stierne,
 Som, paa den høje Himmelsglugt, mod Ørken
 Nebsende Lys og Haab i mørken Nat.
 Naar I kun ikke Eders Glæds mig dolge,
 Da maa selv Jordens Poser røkkes; thi
 Af Jorden Intet jeg at frygte har,
 Naar Himmelens histoppe mig ei svigter!

(Kort Pause.)

I dag I vige for et bedre Lys,
 Som mig opklare kan en anden Scene!
 Du ubekendte Land, som sig min Aand
 I dette fierne Ocean har støbt,
 End Kiuler Midnatsmulm mig Dine Ryster;
 Dog maa Du hæve Dig i Vesten hif,
 Thi ei Naturen, jeg har bygget paa,
 I sine evige Domme feile kan! —
 O, kunde Nattens Sior jeg sonderrive,
 Og stue Sandhedslyset uomtaaget;
 Thi Det maa Stand mig holde, eller selv
 Jeg er en Løgn i min Li'lværelse!

(begejstret.)

Paa Firmamentet op, I Solenslammer,
 See, hisset hæve sig de grønne Strande,
 Sig skummende mod Bredden Havet bryder
 Høit trodse Virgene mod Skjens Rand,

Ud sine Grenne brede Træerne,
Og frødigt Alting blomstrer, smiler, spicer
I denne ubekendte Himmelzone.

(Pause.)

En Drom! — Dog ogsaa Dagen slumret end,
Og drømmer næste Morgens Virklighed!
(Efter en kort Pause, hvori han rof er gaaet op og ned,
taaer han op til Mastkuren :)

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme ovenfra, (giennem et Talerør.)

I Østen Himlen gråner!

Columbus.

Skue hen mod Vesten!

Stemme, (som fort.)

Det det mørkt og fort er!

Columbus.

Naturen selv indhyllet sig i Mørke,
Maar Myt med skulde Kræfter den vil stabel
Hvert Liv maa giennemvandre Mattens Mulin,
Maar det mod Lyset sig vil fremarbeide; —
Saa være mig den og et venligt Varsel,
At Verden, som jeg ahner, aabenbare
Sig vil i Morgenrodens Purpurlue!

(Roldan og Vorras træde op.)

Vorras.

Det dømres alt.

(13*)

Columbus, (øst trædende bort imodt.)
 Hvad har I her at sige?
 Porræs, (trodsig.)

Hvorfor?

Roldan.

Det er han,

Columbus.

Hvem har kalbet Jes?

Roldan.

Vi selv!

Columbus, (med hestighed til Porræs.)

Hvorfor har Roeret Du forladt?

Porræs.

Fordi jeg gjorde det! — Vi flyte nu
 En anden Courb!

Columbus.

Du frygter Loven ej?

Porræs.

Hvo er mig true?

Columbus, (stik og værdig.)

Jeg, Din Admiral!

Roldan.

Nu er vi, troer jeg, vores egne Herrer!

Porræs.

Jes Christ er ubet! Morg'n'en børret alt —
 Her har I været Admiral!

Columbus.

Hold inde!

Til Morgenfolens Frembrud mine Bud

I høste Fal!

Porræs.

Bel, her jeg den vil venne!

Columbus.

Ned paa Din Plads fluk!

Porræs.

Seer I, om jeg git?

Columbus.

Meb Loug jeg lader Dig til Noeret binde!

Porræs, (haanligt.)

Hoho! Jeg trodser Eders Majestæt,

Herr Vicekonge i en Maaneverden!

Columbus,

(skyter imod ham, og lægger ham til Jorden.)

I Stovet ned for mine Gædder, Nibing!

Porræs, (reiser sig rasende.)

Ha, Øsb og Hævn! Roldan, giv Degnet nu!

(Roldan affyter en Pistol. Fra alle Sider skyter
Glihsfolket frem paa Dækket; deriblandt Margareta,
Diego d' Arcabe og Martin.)

Porræs.

Nu gielber det! Slaer ham til Jorden, Bennet!

Roldan.

I havet med ham! Kast ham over Bord

Martin,

(angriber Vorcas rasende, og kaster ham under sig.)
Tal blot endnu et Ord, og Du har levet!

Diego, (sigtende paa Nolban.)

Dit næste Skridt Dig styrter i Dit Blod!

(Pause.)

Columbus,

(træber med rolig Gasthed blandt Skibsfolket.)
Hvad vil J., Venner?

Margarita.

Landet, Du forjætted!

Skibsfolket, (vildtraabende.)

Land eller Død!

Columbus.

Nu stille her paa Dækket!

Troer J., at skremme mig med blanks Sværd?
Jeg har i Elementers vilde Storm
Kigget suet Døden i det hule Øje,
Naar Eders Hjertet hæved for dens Kædster.
Naturens Herre, ej jeg Kælver for
Dens Trælle, Kælver ej for deres Waaben!

Allene staaer jeg her blandt Eder, bygger
Gast paa mit eget Ord, det knuse skal
Den Oprørsholige, som sig mod mig vælter! —
J. har betroet mig Eders Liv, jeg Borgen
Blev for halvfemsindstige Siele, da
Jeg Edet ud i Verdenshavet farts.

Den næste Time maa mit Ørd opfylde,
 Hvis denne Jord ei er Liisældets Værk,
 Hvis ei Naturen Skaberens fornægter:
 Var dette muligt, da mit Liv jeg gav
 Den Sletteste blandt Eder, da det var
 For slet mig, længere at støbe frem
 Igennem regellose Kræsters Chaos.
 Dog dette er ei saa, det kan ei være,
 Saasandt han lever, han, som Flammekuglen
 Dens Løb betegner høit paa Firmamentet!

Derfor I vente Morg'nens første Straale,
 Og sluttet Eder tæt om mig i Krebs!
 Maar Lyset I paa Østens Himmel skue,
 Sig Aft'nens Verden speiler i dets Lue!
 (Dyb, høitidelig Stilhed.)

Diego, (efter en Pause.)
 I Østen fiernt sig krusfe Bolgerne,
 Og Oceanet kaster røde Flammer,
 I Seglene alt Morgenvinden suser,
 Columbus.

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme, (ovenfra.)

Zeg seer kun Hav og Himmel!

(Kort Pause.)

Diego.

Nu gylden Morgenen i Bolgen flyber,
 Et Flammespeil er Østerhavets Glade,

Brat Lyset splitter Taagens lette Glas,
Dg purpursfarvet Dagen stiger frem!

Columbus.

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme, (avenfø.)

Jeg seer lun Hav og Himmel
(Ny fort Pause.)

Diego.

Dg gicrende Habbolgerne sig rose,
Dg stedse nye Straaler lyne frem,
Den hele Ether stær i roben Rue,
Dg Alting svømmer i et Flammehav! —
Ha! See! Sit Bliv Naturen helligholder!
Der svæver blankt det frem, det evige Lys;
Med Glæbesblikke Skabersiet fluer
Den vide Skabning: alle Skygger svinbes;
Sit Skiss oplukker det Umaaleligst,
Opfangende hver Straale i sin Barm!

(Solen oplyser klart den hele Scene.)

Columbus, (i heftig Bevægelse.)

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme, (som før.)

Jeg seer lun Hav og Himmel

(dyb, Prækelig Stilhed.)

Diego, (skyter hen mod Columbus.)

Columbus! Ne, Du blegner!

Columbus.

Stille kun!

(Efter en lang Pause med dæmpt Røst.)
 Det er ei muligt — nei! — Et Zaagebilled
 Min Land ei kunne gribet! — Eller — hvad
 Et denne store, vide Verdensbygning,
 Hjint Fiermament med sine tusind Sole.
 Et blindt Tilfældes Værk? Og Flammekuglen,
 Som hisset løfter sig af Bolgens Skid.
 Et Foster kun af blinde Kræfters Luner?
 Og Ulnaturen en uhyre Legn?

(Hestigt udtrykende.)

Nei, nei, det er ei saa! Ved Himlen eii!

Diego.

O, Ulyksalige, hvad har Du gjort!

Columbus, (uden at agte paa ham.)
 End har mig selv jeg! velan, lab mig see,
 Om ei min Land i Nødens Stund mig svigter!

(Staaer i en sybt Grublenbes Stilling. Man hører
 det fremrasende Elbsolks vilde Raab.)

Martin.

Han er forloren! Kan vi redde ham!

Diego, (stryter de Fremstormende imade.)
 Zaalmob og Zaushed, Venner! Hør mig, Brædre!
 Vi Alle har deest lige Lob, o lab
 Os ikke folge Vieblikkets Luner!
 Fortvivelsen kan ikke redde os;

Hist Manden staer, som ene hælpe kan,
 I vilden Storm han os beskyttet har —
 Kun han allene —

Porras, (rafende.)

Frem! Stop Munden paa ham!

Nolban.

Han i Fordærvelsen os styrtet har!

Porras.

Dg leiet for os har han Løbets Længde,
 Ud i det vide Verdenshav os ført,
 Saa Himmel selv os meer ei hælpe kan —
 Det fordrer Hævn!

Skihsfolket, (i vilbt Oprør.

Død og Fordærvelse!

Columbus, (som opbaagnende.)

Hvad vil J? — Ha, J her? Mit Liv J fordre?
 J Masende! — Hvad kan J vinde ved
 Mit Falde? Hvi gaae med Skiebnen J i Rette?
 Min Døb bebudet Eders Undergang.
 Dog, har jeg tabt i dette Spil, det gielder
 Gi om et Pusslag mers eller mindre,
 Det gielder Gud, Tilværelse og Himmel!

(Klaet fremtrædende og Fluende ud i Hovet.)

Zeg kan ei feile — ved den Evige ei!
 Hün Verden maatte, var den end ei fæb,
 Eig løste nu af Bolgens Moderfied!

Porras, (fremtrængende.)

Han raser! Vanner! Styrter ham i Havet!

Noldan.

Styrt ham dørned!

Skihsfolket, (rasende.)

Ræst! Ræst ham over Bord!

(Martin og Diego kastte sig imod dem.)

Diego.

Saa blive Dækket til en Valplads da!

Martin.

Velan! Velan! Nu Liv mod Liv det gielder!

(I det Dieblik, Rampen begynder, lyder et stærkt Kas nonstud over fra det foranseilende Pinta. — Alle styrte bedstebe fra hverandre. Ræst følger et Andet, og man seer Mange heftigt skælvende opløste Hænderne. Med lidt Blit fremtræder Columbus. I dette Moment hører man ned fra Mastkurven igennem et Taleror det høje Raab: Land! Land! Land! — De forskelligste Grupper danne sig. Mange opløste bebende beres Hænder, Andre kastte sig for Columbus's Fodder. Oprørshæddingerne vakte mellem Skræk og Glæde. Martin omfavner sin Herres Knæ, Diego udbreder sine Arme mod ham, og Columbus selv staaer fast og stolt iblandt dem, kastende et brændende Blit mod Himlen. — Dækket falder.)

U r v e r d e n.

Fragmenter af Bullenskeb.

(Jevnfor hermed de af samme Forfatter i II. Bindes II. og V. Bindes II. Heste meddelede Brudstykker.)

Et de store Fremstriebe, Bibenshaberne i dette Oplysningens Sekel have gjort, og hvorved menneskelig Vidslab har oversprunget de trange Grændser, der før indsluttede den, hører ogsaa Opdagelsen af en Urverden, der gik under for Kartusinder siden, og eiede i sit Skind Skabninger, forskellige fra Nuverdens. Som et stort Lys vilde denne Opdagelse været oprundet paa Oplysningens Himmel, hvis ei vort Aarhundred var saa rigt paa vigtige Begivenheder, at stedse den ene Opfindelse formørker den anden. Meget er det altsinde, at den har fængslet Opmærksomheden; endnu mere, at vore Samtidige, under Krigens Næbelscenen ikke ganske have tabt Lysten til, fra deres Verden at kaste Blikket tilbage paa deres første Fædres. Usenhbart er dette et Beviis for, at Sagen maa have Interesse for den grænsende Land og tale sterket til Tornusten. Dersor finder den ogsaa saa megen Indgang i forbomsfriz Siele. — Hele Skabningen, saavel Dyre, som Planteriget, har alt flere Gange viist sig paa Verdens Skueplads, er otter forsvunden, efter gienfødt traadt frem. At hvad paa Jorden er, nærs

etter sig gradevis Fuldkommenheben. Hvad Mennesket er nu, var vel neppe dets første Faber. Ligesom de nuværende bedre og flisnere Dyrarter opstode af Urs verdens Mamouthdyr og andre Uhyret, saaledes nedstammer maaske denne Jordes Borger fra monstreiske Kæmpestabninger i en foregaaende Verden. —

Hvad der nu har øvelagt hin, fra denne saa forgyellige Verden, er vel ubekjendt og vi maa her følge Kraaben Gisninger byde os. — Den navnkundige Naauforster Cuvier antager, at den sidste Omvæltning af vor Jordklode, som vi pleie at kalde Verdens Skabelse, og som menes at være foregaaet for sex Kartusinsider siden, ei kan tænkes eller forklares anderledes, end som en Virkning af en Comets Nærmelse til Jorden. Sandsynlig er denne Hypothes, og støtter sig, efter Astronomernes Udsagn, ikke paa en Umulighed. Sammenstulde da ikke have berort Jorden, men kun ved sin Trykning have bevirket en Oversvømmelse, der har forstyrret den hele dalevende Skabning og bedækket Jordoverslagten med Gruus og Dynb. Vel have Cometerne, der ere endnu ubannebe Verdenslegemer som just ere i Begreb med at fobes, deres bestemte anviste Rørbane. Hvorledes kunne man ellers beregne deres Gang? Men kommer en af dem vor Jord for nærlig, hvilket, efter Olbers Beregning, i Millioner næppe er muligt een eneste Gang, da er alt hvad vi kunne sige berom, dette, at en saadan Usvigelse maas-

ligge i Forsynets Plan, og bibrage til vor Planets Ud-
dannelses. — Vor Jord maa have oplevet en stor Kata-
strofe, der har udslettet Alt hvad den sluttede i sit rige
Skid. De utallig mange Knokler man har fundet af
Urverdens Dyr, vise, at kun en pludselig og mægtig
Naturbegivenhed har kundet udrydde dem. En saadan
var vel hin Katastrofe man paa sine Steder finder
saan mange Spor af, og som har udslettet hin Mennes-
keslægt, der allene havde kuanet overlevere os Buds-
skabet om Jordens Undergang. Man har fundet en for-
stenedt Skovfisk, der endnu havde i sit Svælg det Bytte
den vilde nedslugt. Hvor lynsnart maa den da være
bleven forvandlet! — Jordens Skid er os det sikre-
ste Bewiis for, at der alt har været mere end een Ver-
den til: Dens Indre eier rige Gruber, hvori Forsteren
vil finde Levninger af en ældre Jord, og jo mere vi
speide i dens mørke Miner, desto fastere vorde vi over-
bevisse om, at vi vandre paa lutter Forverdens Rui-
ner, og at vor Jord er opstegnen af en Tidligeres Grav.
Findes ville vi, at under Solen steer intet Myt, at Alt
hvad vi ske, alt ofte har været til, skjondt under an-
dre former, at Naturen er uudtsommelig, dens Skues
plads evig foranderlig, at den sørberslæger de gamle
former og støber sine sidste Værker i nye, bedre. —

Hvorlunde mon det da saae ud i Urverden? — ville
Mange spørge. Vi kunne kun svare med Gisninger;
men af Phænomenerne under Jorden kunne vi med

høieste Bisched slutte, at vi leve paa en gandske ny Overflade, at det under den henvælte sig ældre, det bære ubedragelige Spor af fordums Kultur; alt har Cuvier opdaget siorten, maaſſee vil han med Eiden opdage endnu flere. Levningerne vi i Jordens Skiod finde af hine Verdenet, overbevise os om, at den har indeholdt Mineralier, Planter og Dyr, tørt Land og Vand som denne, siondt dens Produkter vare gandske forskellige fra vor Jordes. — Hvad nu Urverdens Jordoverflade angaaer, da ligger den lige under den Jordskorpe vi træde paa. Under denne ligge Urverdens Dyr og Planter begravne. I Nyssbiriien og ved Nordpolen er den kun faa Tommer dyb, i andre Lande derimod flere Fod og paa mange Steder hæve sig Høje og Bierge, i hvis dybe Skiod Urverdens Produkter hvile. De mange Jordoverflader ere Vibner om lige saamange Jordomvæltninger; men en anstuelig Kundskab om den første Verdens Overflade er uopnaaelig, thi ei kunne vi aftage det ene Lag efter det andet og speide efter Jordzuglens Kierne. — Urverdens Klima og Temperatur var langt varmere og frugtbare end hos os. Det slute vi med Bisched, saavel af de Planter vi treffe i Jordens, som af de Dyr der levede i Forverden; thi begge have Lighed med dem vi endnu finde ved Bendekredsen og under Eqvator, men som ikke trives i et tempereret end sige i et koldt Klima. Urverdens Vexter ligne vor Mais, Tropiske Palme, og Daddeltræerne, og deres

Frugter og Rierner Dablerne selv. Blandt dem Dyr findes vel ogsaa saadanne som hos os: Hater, Hiorte, Heste, Saar, o. s. v., men mange Andre hører til et varmere Klima og udbrede sig ind til en vis Brede grad, saasom Elefanter, Nashorn, Tigre, Löver, o. s. v. Alle disse Dyr maa have levet sammen i eet Land, da deres Been hvile fædreligt ved og under hvert andre. De maa tillige her have levet i deres oprindels lige Fædreland, og kunde ikke være hidkomne ved en voldsom Oversvømmelse, thi ved hvilket Under skulde vel en heel Hiord af Nashorn, uden at skilles ad, været kommen fra Indiens Hierte til Harzbiergets God, femtenhundrede Mile? — Alt har ogsaa i Urverden Præg af en kolossal Storhed. I det sachsiske Harzbierg har man for kort siden fundet en forstenet Græs vært af uhyre Størrelse, halvanden God bred. Forverdens Ammonshorn varer saa store som et Vognhul; man har i Nysibirien og i Klipperne ved Gibraltat fundet fuglebeen og tærene af saa uhyre Størrelse, at Dyrene de tilhørte, maa have været tre, fire Gange saa store som de største af vores Rovfugle. Hornet af en af Forverdens Estdyr veier 300 Pund, og nu veier Hornet af disse Dyr kun 60 Pund. Benene af et ved Ohio i Amerika fundet Dyr veie, calcinerede, 1000 Pund. Et Skelet af den Forverdens Elephant, som man kalder Mammouth, og som Russerne have fundet ved Ishavet, er fire Arschiner højt, og syv langt,

begge Hugtenderne fraregnede, hvoraf enhver er halvs anden Favn lang og som begge veie 400 Pund; Hovedet allene veier over 500 Pund; Heraf kan man da giore sig et Begreb om Naturens Kæmpekraft i Urverden. Underledes er derimod Forholdet mellem vor og Urverdens Havdyr. Vor Hvalfisk er ulige større end nogen af Forverdens Fischarter, det kunne vi slutte af Forverdens Fischarter og andre forstenede Levninger af dens Fiske. De kunne langtfra ikke sammenlignes med vores Hayfisks Tænder. Som Hvalfisken nu er det største Dyr, saa var Mammouthsdyret det forrum. Hvad Jorden altsaa har tabt i Frægtbarhed, det har Naturen lagt til Havet.

Nyeste Opdagelser i det Indre af Afrika.

Gaa mange Forsøg man end hittil har gjort paa at giennemspeide Afrikas indre Lande, er dog denne, i mange Henseender høist interessante Verdensdeel, os hartad endnu ubekendtere, end den sidst ophagede semite. Kigerkomment er da vel den dannede Læser følgende Udtog af en nylig i London udkommen Beskrivelse over Kongeriget Aşanty, af Lowdich, Esqr., der som

Gesandt var assendt til hūnt Land's mægtige og farlige Konge:

Den 5te Maii 1817 — forteller han — næede vi Rigets første Grændsestab. Forbi den flyder en klar Strom, der siges at have den Underkraft, at give den som drikker deraf, veltalende. Det for os liggende Land var rigt paa Floder, stærkt befolket og fuldt af Stæder. Veien er regelmæssig og bred. Jen dybere inde liggende Bye, giorde vi Holst, paa en gammel ærverdig Månds Anmodning. Han bevarerde os med Frugter og Pålmeviin, og det smerte os ret at høre, at han måtte bringe sit Liv som Offer for en overtroist Øbefvants, og at han kun havde ansøgt Kongen om den Naade, at maasset vorde henrettet i sin Hødebøye. Glad talte han med os, og frydede sig over, endnu før sin Død at have seet hvide Mænd. Dagen efter vor Ankomst til Hovedstaden, kom ogsaa Oldingens Hoved bid. — Da vi vare denne paa en Mil nær, meldtes vort Komme Kongen, der lod os sige, vi skulle die lidt til han havde vadset sig, da vilde han lade os hente ved nogle af sine Hovedsmænd. Nogle Timer efter holdt vi vort Indtog i Hovedstaden under en Festish, der bestod af et i rødt Silke indssvæbt Gaar, der var ophængt paa to krydsvis bundne Stænger. Over femtusinde Mennesker mobtoge os med en Krigsmusik, der ikke lader sig beskrive; de bearbeidede deres Horn, Trommer og Gongongs, som om de vare gale, sagten

meente de, der ved at forbisse os. Dorpaa opstorte Hovedsmændene indenfor en af deres Krigere dannede Krebs, en Dands, der bestod deri, at en Mængde Personer, der bare engelste, hollandske og danske Flag, sprang omkring paa kryds og tvers, med en Anstrengelse, der kun lader sig sammenligne med den Umage Hovedsmændene gjorde sig for at springe ind bag ved dem og affyre deres Bosser under Flagene, hvilke underciden kom i Brand og kastede et svagt Lys paa de, som Vanvittige i Krudtdampen omspringende Mænd. Hele Folget straalte imidlertid uophørligt. Hovedsmændene bare en Krigshue med forgylte Bullehorn forpaa, smykket med svære Dræsler; deres Kjortles varer af rødt Klæde, og behængt med Fetishier, indfattede i Guld og Sølv; om Livet bare de en Mængde i forskellige Farver broderede Skeber, der ved hver Bevægelse daskede dem om Laarene; iblandt dem hang smaae Messingbielder, Horn og Haler af allehaande Dyr; nedad Ryggen hang lange Leoparbehaler, sluslende en lille Bue; deres Beenklæder varer af Bomuldstoi og meget viide; deres Stovler, der varer af røde Læder, og usommelig store, naaede til midt paa Laarene, og fæstedes til Weltet med lange Kæder: ogsaa de varer udstafferede med Bielder, Hesterrumper, Amuletsbaand og Læderremme i utrolig Mængde. I den Haire bare de et lidet Røgget med Giftspile, i den Venstre ø

Lidet Spyd, og i Lænderne holdt he en lang Ternkiæde,
 ved hvilken igien en Amulet var befæstet. Dertil tænke
 man sig de sorte Hæser, og det behøver vist ingen
 Forsikring, at des i dem var vanskelig at gienkiende
 menneskelige Væsener. — Vi fortsatte derpaa Toget,
 omgiven af Krigere og en utallig Folkemængde. Alle
 Husene bare fulde af Kvinder og Born, der sittede ud,
 for førestgang i deres Liv ot stue hvide Mand. De-
 res Forundringsudraab tabte sig rigtignok i Musikkar-
 men, men deres Geberder stemte godt med den hele
 Scene. Da vi havde næret Palladset, maatte vi gisre
 Holdt, medens vores medbragte Gaver og Effecter ble-
 ve nedlagde i en dertil anviist Bygning. Derpaa dro-
 ge vi videre og kom til en, foran gandstæ naben Byg-
 ning, hvør Kongens Gesandt bad os tove, til det bes-
 hagede hans Herre at inddbyde os. — Her fæstedes vor
 Opmærksomhed paa et græsselfigt Skuespil. Man bрев
 en Mand forbi, der skulle hentettes, men forinden
 maatte taale Qualer, ingen Europæer har noget Be-
 greb om. Hans Hænder var bagbundne, en Kniv
 var stukken giennem hans Kinder, og hans optrukne
 Læber var fastsnorte til denne; et af hans Ører var
 afhugget og bares formi Toget, det andet var ligeledes
 afflaaret, paa Lidet nær, i Nakken havde han mange
 Saar, og under hvert Skulderblad stak ligeledes en
 Kniv. Ved en, giennem hans Næse dragen Snor,
 trak man halsen frem, og foran ham tronimede man. —

Efter et kort Ophold fik vi tillæbelse til at fremtræde for Kongen. Vi droge giennem en meget bred og næsten en Fierdingvei lang Gade, hen til et Torv, hvor vi havde Udsigt til en aaben Plads af en heel Miile Øm-
kreds, fuld af Pragtgienstande, os aldeles fremmede. Majestæten var kendetegnet paa den Glands der omstraalte ham; næsten blændedes vore Hine ved Skinnet af de mange massive Guldprydelses, der fra alle Sider blin-
kede os imøde. Ved vor Ankomst modtoges vi af me-
re end hundrede Musikkøre. Et synderligt, dog ret behageligt Indtryk gjorde det paa os, naar stundom Hornenes, Trompeternes og Bækkenernes larmende Musik, pludseligt forstummedes, og de lange Fløjters blide harmoniske Toner udfyldte Pauserne. I det mindste hundrede Skierme eller Balbachiner, saa store, at sikkert tredive Personer havde Plads under hver, holdtes ved idelig Op- og Nedhæbsen i rask Bevægelse, hvilket gjorde en herlig Effect, da de vare gjordte af Stoffer og Silketøjer, af røb, guul og andre levende Farver, kunstigt formede og rigt smykede med Grynd-
ser, Elefantænder, udstoppede Dyr, Leopardhuder, gyldne Halvmaaner og saavidere. En uoversuelig Mængde Småskierme af mangefarvede Striber u-
fylde de endnu frie Uabninger i Udsigten.

Tydsk Barberensnak.

(Brudstykke af den brunsvigste Feldtssær Strohmairs
Eventyr i Felttoget 1815.)

— — Som jeg vil gribe efter Hesten, styrte tre franske Kryasserer frem og stikke efter mig, men til lykke træfingen af dem, ellers havde jeg været om en Hals. En af dem greb mig i Kjolekravlen, en Anden raaabte: tuez le canaille allemand! „Det var mod al Folkeret,” svarte jeg, da jeg mørkede hvad de havde ifindende, „jeg er Doctor og kan kurere Jeres saarede Landsmænd, men det forstager sig, skal jeg skydes saa gior Pinen fort, min Lid er knap.” — „Kamerat” svarte En der kunde lidt tydse, „Du har Ret, Du skal med os.” Men nu havde jeg sat mig bet i Hovedet, Det var bedre at blive skudt, jeg vilde ikke med; imidlertid zwang man mig frem med Sabelen, og satte mig op paa en ledig Hest. En af Kryasseren tog min Medicinkasse foran sig paa sin, og saaledes maatte jeg grave aften midt imellem dem. Jeg maatte stille mig lyftig an, og hørte at det var til Marskal Ney man sætte mig. Han sad inde i et lille Huus ved Chausseen med en Mængde Landkort foran sig, underholdende sig med nogle Officerer. Nogle af dem vare let blesserede; Marskalken var ganske venskabelig og det havde heller ikke været ham raadeligt andet! Jeg maatte forbinde

Officererne, og da jeg saa, at jeg var saa temmelig
fudfri, gik jeg ganske kicke tilverks, og tog værre paa
mine Patientere end Fanden paa Hollænderen. Jeg
tergrede mig ret over, at maatte sde mine skinnne
Specerier paa de franske Hundsvotter. Kort at for-
taelle, jeg slængede paa kryds og paa tvers i deres Skul-
dre og Lænder, som billigt var, for mig som en tydse
Chirurgus. Dog dette i Forbigaaende. Jeg var nu
færdig med mine anatomiske Operationer. Men (havde
han bare havt en Blessur, poftaufend sapperment! Jeg
skulde have forhuttet ham at han ikke skulde have ons-
festet østere at mæstraktere mit Fædreland) betakkede sig
hos mig og spurgte meget venligt, om han torde opvarte
mig med Viin eller Røffe. Jeg takkede og bad om
Thevand; man bragte en Kop efter en anden, jeg stop-
pede min Pike ret fidelt og da jeg syntes det var nok
(jeg havde vel drukket en ti elleve Kopper, thi disse vare
smaa) og bad om naadigst Dimission. „Tilgiv“ svarte
Marskalken meget hofligt, (han mærkede nok jeg havde
en fast Karacter,) „Vi har bestemt Ordre fra Keiseren
at samle saa mange Chirurger som muligt. Jeg skal
strax lade Dem melde hos Keiseren selv.“ — Generalen
lod min Hest føre frein, og gav to Gardelanciers Ordre
til at transportere mig videre.

— — Jeg saa underveis mangfoldige Franskmænd,
som døde af Matbed laae paa Jordens saa lange som de
vare, og saa usgne som de vare komne hertil Verden;

jeg kan tænke, Bonderne havde været dem behjælpelige med at faa dem af Klæderne. Ikke langt fra Landsbyen Soleilmest lade et reputeerligt Huus, som her var en uhyre Trængsel udenfor. Med Møie næede vi Doren. Jeg steg af, mine Ledsgagere klædede mig Plads. En Mængde Officerer spurgte dem hvem jeg var, thi min Sabel havde jeg endnu ved Siden og min Vibe dampede bygtigt. Ingen svarte dem. Man forte mig op ovenpaa, der lod man mig staae, mens den ene Lancier gik ind at melde mig. Han kom tilbage og vinkede mig ind. Jeg tog min Kasse under Armen, stak min Vibe i Lommen, lod min Sabel klirre og traadte saaledes ind i Stuen. Det kunde vel være en ti, elleve Stykker Generaler tilstæde. Et par Minutter blev jeg staanende med min Kasse, ikke som en hertugelig Chirurgus, men som en Jodedrenge der hidtil havde vendt mig Ryggen og var en lille ubersættig Person, gik hen imod mig. Og hvem var det — Kaiseren! Jeg kende ham strax ved første Dækast, hvem kender ikke ham? „Er De Doctor?“ spurgte han, stirrende paa mig med sine smaae tindrende Øine. „Kompagniefeltskær Strohmair i hertugelig brunsvigst Dieneste, Deres Majestæt“ svarte jeg resloveret, og saas til mit Geltapotheek, for jeg troede ganske vist han var blesseret. Nej, havde jeg faaet Hs. Majestæt under Kniven, jeg skulde have sonderet hans Hierteror.

Jeg saae ham derhos bristig og ret skarpt i Huet. Dog
 forekom det mig, stiondt jeg gjorde mig al mulig Glid
 for at maintenere mig, som hans Blik endnu var lidt
 skarpere. „Deres Hertug er falden i Gaar. Det er
 Stade for den brave Herrr!“ blev han ved. Jeg satte
 i at græde, Officererne loe. Jeg kunde have flætet de
 Karle mellem Vinene, trods deres uhyre Skæg, hvis
 jeg havde haft dem paa et andet Sted, og Hs. Majest.
 Keiseren ikke havde været tilstæde. Napoleon merkede
 nok, jeg tog deres Mæsvished ilde op; han klappede
 mig paa Skulderen og sagde: „Græd kun Lille, hans
 Første var det værd.“ Gierne vilde jeg have sagt ham
 endeels dræie Sandheder, da der maatte aldrig mere
 frembed sig en saadan Leilighed for mig dertil; men
 Faarden ved hvorledes det gik til, alt mit Hab for-
 svandt da Napoleon talte saa venligt til mig, dog svarte
 jeg ham ikke i alle Maader, ei heller kan jeg sige ans-
 bet, end at han visste mig overmaade Agtelse, ja langt
 mere overmaade end selve Generalerne. Paa et lille
 Bord bag ved Doren stode nogle Glasker Vin og en
 uhyre Skink. Napoleon løb sig række et Glas, og en
 Skive Flæss paa en Sølvgaffel; en stor stærk Karl —
 Gud maa vide hvad Landsmand han var, for han havde
 rede Buxer paa, der vare saa vide, at jeg kunde have
 faaet tre Munderinger deraf; derimod havde han intet
 Haar paa Hovedet, men et Skæg der naaede ham lige
 til Beltet — han maatte flænke mig et Glas af den

selvsamme Flaske. „Deres Sundhed, Hr. Chirurgus, gis det maa gaae os alle vel!“ sagde Keiseren og klinede med mig. Jeg ubbad mig af den underlige Oprører, en Skive Skinke. „Bie lidt, De kan faa med mig, jeg skal kun have en Bid,“ sagde Keiseren huldsaligt, og rakte mig Gaffelen. Jeg tog pro forma en Mundfuld og stak hemmeligt Resten i min Bestelomme, hvor jeg endnu opbevarer denne dyrebare Reliqvie af Napoleons Fordums Magt, der dog virkelig var en liberal og nedslabende Mand. Jeg glemmer aldrig hvor misundelig de Herrer Generaler skattede til mig; nu var Døuren til mig at læs. —

Endnu modigere end før vilde jeg inblede en fortroelig, og, som jeg troede, for Monarken som studeert Mand, behagelig Samtale; den maa vel have fundet hans Bisald, thi han lod mig længe føre Ordet allene, og bukbede sig om sider for mig, jeg kan ikke sige andet end med megen Höflichkeit, med et Vink mod Øren. Jeg retirerede tilbage med Ansigtet mod Monarken, et temmeligt Stykke, uvidende om, at Øren, jeg skulde ud af, imidlertid var lukket op, hvorved det hændte sig, at jeg, i mine Komplimenters Kob, kom saa at sige hovedkulds nedaf den øverste Trappe, og Keiseren, der saae mig saa pludseligt forsvinde, stoggerloe af gandske Hjerte.

Det var den mærkværdigste Dag i mit Liv! Hvilke Herrer havde jeg ikke opereret, hvormeget havde

jeg ikke rebet p^g talt, hvilket Beklendts^{ab} havde jeg ikke
giort! Mine trætte Dine faldt sammen, jeg kunde ikke
ørke længer. Jeg faldt i Sovn paa det nederste Trin
af Trappen, for at oppebie nærmere Ordre. — —

Asmund Thyrstlingsøn.

En Fortælling fra det syttende Aarhundredes sidste Decennier.

Skibet, som bar den danske Stiftamtmand Tordenskiold paa hans første Kaldreise til Island, naaede Hoiden af Den, og Styrmændens, en indfodt Islænsders, Fryderaab vakte Dina, den nye Minos's skionne Niece, af Sovnen, Kiedsomheden havde vugget hende i. Hun sprang ned af Hængemaatten, op paa Dækket. Et øde Land, omgjordet af steile, glatte, mørke Klipper, omkaernet af vildt og underligt formebe, sneebeklæde Steenmasser, stod for hendes Øje. I dyben Bæggrund tronte i rædselfuld Majestæt et højt Bierg, hvorfra en fortgraa Røgsøile opbslæbte mod Skyen. Hærligt bestraalte Aftensolen det græsselig-skionne Lanstabsmalerie. „Skal vi indtage Vand paa den hærlige Øe?“ spurgte bævenbe det skionne Barn sin Onkel, der gennem Kikkerten alvorligt betraktede sit vaade Nige. „Det er Island, vor Reises Maal og vort fremtidige

Opholdsted," svarte denne, uben at foranbre sin Stilling; og med et Forfærdelsesstrig holdt Pigen Hænderne for Dinene, og klagebe derpaa, milbt græbende: „J har bedraget mig." — „Lil Dit eget Bedste, Niece!" svarte den Gamle koldt.

„Derfor altsaa var der i Europaskortet, jeg læste Geographien af, det store Hul oppe ved Nordpolen, derfor doceerte den gamle Pastor mig af sine egne Hefster! Derfor maatte jeg ikke komme ind til København, før jeg gik ombord, at ingen ærlig Sjæl skulde advare mig!" — „Menop dersor," sagde Stiftamtmanden med uforanderlig Mølighed. „Havde Du kienbt Den, som den nu viser sig for Dig, vilde Du have vægret Dig ved at reise med. Og med maatte Du, thi Din Fader lavede jeg paa hans Dødsleie, at foruge for Dig som mit eget Barn, og maa altsaa føre Dig, hvorhen min Embedspligt falder mig. At jeg altsaa ikke har behovet at tvinge Dig, kan jeg talke haint Hul i Europaskortet for. Nu ere vi her, og Du vil finde Dig deri, fordi Du maa. Forresten vorder Du nok fortrolig med gammel Island. Det har mange og store Skianheder, og overs alt bærer Jorden Gubdommens Præg." — „Men min Herr Fætter skal saamæn faae det betalt!" udbrød den Lille hidsig. „Saa lange jeg sukker i Island, skal han ikke faae noget misbere Ansigt af mig, end det, hvormed jeg har hilset det gruelige Klippehoved hist. Har ikke det falske Menneske snakket mig saameget fore om Dens

klassiske Jordbund, om dens Museæder, ja endog om
 Almuens poetiske Dannelse, men om disse Sneeklipper
 og takkede Fielde har han ikke sagt mig et Ord! —
 „Gordi Phantasten har bekymret sig mere om Dens længst
 forelbede Sagn, end om dens Jordbeskrivelse,” und-
 skylde den Gamle. „Jeg vedder, han veed ikke mere
 om den, end hans uvidende Frønke.” — Og just treen
 den omtalte Phantast, Kammerjunker Gyldenring, paa
 Dækket. Alt vilde Dina storme løs paa ham med sine
 Behriedelser, men veeg tilbage for det Forfærdelsens
 Blik, hvormed Føtteren betragtede Fjotlandet, der stedse
 steilers og mørkere udfoldede sig for dem, og med to
 sorte Kæmpearme syntes at ville sammentrykke Skibet.
 „Er det — ?” spurgte Kammerjunkerden Stiftamtman-
 den, sin Onkel, og Mavnet bøde paa hans Tunge.
 „Island!” lagde denne smilende til. „Nu,” vedblev
 hin, foldende sine Hænder med kummerfuld Mine,
 „nu, vist og sandt er det dog, Den er saare majestæ-
 tisk, jeg gab næsten sige, execrabel seion. Men for Him-
 lens Skyld,” afbrød han modfalben sig selv, „jeg seer
 jo slet intet Gront, og det er dog Midsummers Tide.”
 „Og ingen Huse,” jamrede Dina. „Saa gid da de
 fordomte Fielde laae i Havets Asgrund, de betage jo
 En hele Udsigten,” stormede Neveuen, og Niecen ful-
 ledes: „men Eræer maatte Man jo dog kunne see, og
 jeg kan ingen sine.” Græbende gik hun hen til Bag-

stavenen, hvor den gamle Thyrsklingur syrede Roeret,
glad og freidig nynnende en islandsk Bise.

„Hvi græde Í?“ trøstede Gubben. „Vær nu fro
og trostig, der ligger jo min elste Fædre! Seer Í
hjist i Norden den lange Halvøe, det er Sneefieldenes-
set, og der det hole rygende Fisbierg.“ — „Gode Gud!
det er vist Hekla,“ raahte Gyldenring, der var fulgt
ester den sionne Fetterste. „S mene Heklufiall?“ res-
tebe den Gamle. „Nei, det ligger hjist i Sydvest.
Dette her er Sneefiallshøkul, ogsaa en stem Patron.“
— „O Himmel, vi seile jo stedse nærmere mod Hekla!“
sukkede Dina. — „Det maae vi vel,“ svarte Thyrsk-
lingur. „Eders Herr Fabers Residents ligger jo i
samme Fierding.“ — Dina blegnedez da pladsede det
ved Siden af Skibet, — det var en Baad med island-
sk Lodser, der skulde føre det ind i Holmshavnens giens-
nem de talløse Klipper. Kastellets Feltslanger hilste med
deres Torden den kongelige Magthaver, der med hoi-
tidelig Aavor steg iland, at tage sit Rige i Besiddelse.
Med tungt Hjerte fulgte ham Dina og Gyldenring.
Beg Stranden modtoges de af en Skare alvorlige, blege,
stieggende Mænd. En ørværdig Olding med et langt
Sølverstiøg traadte ud af Hoben, og melbte sig for Tors-
benskiold som Guldbrights Sysselmanden. „S Bessa-
steben, Eders Residents,“ talte han ørvædig, „vente
Eder Amtmændene, Lagmændene, Landdrosten og Sys-
selmændens, for at bevidne Eder deres Erefrygt. Her

Eders Didreise er sørget, og da Holmshavn ikke er
Stedet, hvorpaa I kunne udhvile Eder efter Reisens
Msie, behager det Eder maaſſee, at bestige Hestene." Med mild Værdighed takkede Tordenskiold, og gik hen til en Hjord smaae islandſte Heste, som, forſynebe med
Ride- og Pakkesadler, ventede paa ham og hans Folge.
„Tillad, at jeg først følger Eder tilvogns, hulde Gouſſne!" sagde Kammerjunkeren galant til Dina, men Syſſelmanben forklarede ham, at ingen Vogn kunde komme frem paa Dens farlige Veie; og, førende en
ſtien, füintbyg, ſølvergraa Pasganger, sprang en Yngling frem, som ſelv Kammerjunkeren havde maattet
kalde ſtien, hvis ikke det ødeltſormede Anſigts Alvor
og Bleghed og den underlige Dragt for tydeligt havde
robet den indſøgte Følſender. Denne holdt Stigbølten
for den nolende Dina, og inbbød hende med høſſige
Ord til at ſtige op. „Vær uden Frygt for Frøkenen;
jeg har givet hende en ſikker Lebsager," sagde Syſſelmanben til Tordenskiold, der betenkligſt ſaæ sig om
efters den uſvede Rytterſte. „Det er ung Aſmund,
Thyrſklingurs, Eders Styrmands, Son. Han bins
der an med alle Elementer. Den kickeſte Fuglefænger,
den bedfte Harpuneter, den mobigſte Biørnejæger paa
hele Island. Alt ſom en tiaars Knøs besteg han Hekluſtall
gandſte allene, for at ſee, hvorledes det gik til med
dens Ildſpruden. „Wed Gud, en Nyſgierrighed, jeg
ſøler mig gandſte fri for," raahte Gyldenring, ſættende

sig tilrette i den ubegvemme Gadel. Dina svang sig paa sin Gang, medens et langt og ei uskoerligt Blaek faldt paa hendes Ledfager, og Toget begyndte giennem den sorgelige Egn.

Enkelte Gaarde, omgivne af lave Buske, afbroede nu med deres rode Mure og grønne Græstag Egensfor-migheden ret behageligt, og Gyldenring forsikrede just Dina, at Landet dog virkelig ogsaa havde sin poetiske Side, da Asmund, pegende paa et staseligt Steenhuus, raabte: „der er Bessasteder, vi ere ved Maaleet.” Snart holdt Caravanen for Slottet, ud af hvis Port Dens Embedsmænd traadte. Med blottede Hoveder omringede de Stiftamtmanden, bringende ham deres Hilsen og Hyldest. „J maa være saare modig,” sagde Asmund blyk, „behager det Eder, vil jeg, medens Herren taler med Embedsmændene, folge Eder til min Moder Anna, der er bestemt til Eders Pleie.” Ræske loftede han hende paa hendes Vink af Hesten, og fulgte hende til Lovindegemokket i Slottet, hvori hun fandt en mild Matrone, hvis Dragt gav et saa forunderligt prægtigt Syn, som Den selv. „Gud velsigne Ebers Indgang i dette Huus, min hulde Frøken!” begyndte den fromme Kone, men afbrodes af Latteren, den indtrædende Kammerjunker slog op ved Synet af hende „Fætter!” raabte Dina bebreidende. „Lad dog den gode Herr Kammerjunker lee!” sagde den Gamle satyrist. „Hvoraf veed J min Mang, gamle Spille?”

spurgte Gyldenting. — „En af vore Skialde,” svarts Anna Thyrsklingur, „der har været i det nye Babylon, det store, skionne og ryggesløse Paris, sildrer os Kammerjunkerne der som zirligt og tosset pyntede, leende uden fornuftig Grund, og foragteligt behandlende Folk af ringere Stand. Jeg kienchte Jer paa Familieligheden.” — „Nu har jeg en saadan Prøve af islandse Poesie, at jeg ikke er lysten efter flere,” raahte Gyldenting, og godmodig vedblev han, rækkende Matronen sin Haand: „men lad os slutte Fred, Gamle. Jeg begyndte Feiden, jeg maa tilbyde Forlig.” — „Jer en vacker ung Herre,” svarte Anna, givende ham Haanden, „af Eder kan, hvis J bliver her længe, med Tiden blive noget, thi J tager imod Lærdom.”

Den syvende Juli treen Stiftamtmanden ind i Dina's Gemak, sigende: „imorgen skal jeg til Thing Walla. Ei vil jeg lade Dig blive her, ei heller forlanger jeg, at Du skal blive i Thing-Walla saalænge som jeg. Jeg har derfor besluttet, at lade Dig og Din Tochter giøre en Reise sammen til det største Naturunder paa Ven, maastee paa Jordens, Kilden Geyser. For Sikkerheds Skyld har jeg løbet Din Lebsager fra Holms-havn, den unge Thyrsklingur, bebe om, at være Din Eicerone. Han kiencher Landet noie, og fører Dig, saa-

snart Du vil, til Xhing Walla, hvor jeg venter Dig.
Imorgen gandste tidlig holder Du Dig reisefærdig." —
Tordenskiold gik, og Dina sank, støttende Englehovedet
paa den lille Haand, i vaagne, yndige Dromme.

Næste Morgendæmring var Dina alt paa Veien
med en islandse Pige, Kammerjunkeren, den skonne
blege Asmund og en gammel Islænder, Biarne. Da
Morgensolen med sit Rosénpurpur overgjed de fiernes
Jæbierge, naaede de Søen Laugarwota, der gav hem et
pragtfuldt Skuespil. Wetheren var reen og klar, intet
Windpust rørte sig. Liig et krystalblankt Speil laa
den store Vandslade for dem. Rundt om Søen opsteg
paa otte forskellige Steder Dampen fra de varme Kil-
der, og tækte sig i højen Luft. Overalt opstegte blin-
kende Vandstraaler, og henrykt af det fortynnende Skues-
spil holdt Dina og Gyldenting stille. „Ikke sandt,
Froken! mit Fædreland er dog skint?" spurgte As-
mund, og et huldrigt Blik bekræftede hvad han spurgte
om. — „Hvilket af alle disse Vandspring er nu den
store Geyser?" spurgte Kammerjunkeren. Smilende
forsikkrede Asmund ham, at denne tog sig gandste ans-
berledes ud. Ved den næste Kilde, hvori nogle Laz-
foreller i faa Diebliske logtes til Frokost for de Reisende,
forlod Asmund Selskabet, for, som han sagde, forud
at berede det Nodvendige til Middagshvilen; eensfors-
migtstille gik Reisen videre, indtil Asmund paa en
grøn Eng kom dem imøde ved Middagstid, og bad dem

stige af. „Medens vi berede Middagsmaaltidet“ sagde han til dem med en Fortegnethed, han kun maadelige vidste at seule, og en brænende Skamisdmæ paa sine Kinder, „beder jeg Eder, at betiene Eder af det varme Bad, jeg for Eder har beredt i Dalens forborgneste Kloft: det vil vederqvæge Eder efter Reisens Moie og Hede. Gierne havde jeg smykket den lykkelige Plet med Landets skønneste Krandse, men Naturen, der af sit rige Overflodighedshorn har udgybt saa mangfoldige Skønheder over denne Øe, nægtede den Blomsternes Pragt: de vilde da ogsaa kun forbunkles her.“ — „Gi, ei,“ sagde den gamle Biarne med truende Finger, „Asmund Thyrsklingursøn! Det bog lidt for kæk. Her paa Øen pleier ellers kun Elskeren at berede sin Elske et saadant Bad.“ — „Maas sat er,“ raabte Gyldenring hidsig, „kan I ikke vel være beklaadt, at betiene Det af dette Bad, Cousine!“ — „Et haanligt Aflag var vel en skammelig Bon for den gode Menning, der her udfaler sig saa klart,“ svarte Dina alvorligt, og lod Asmund vise sig Babet, hvori hun, ledsgaget af Pigen, steg ned. Huldt spillede de lunkne Solverbolger om de skønne former, og et hidtil ukjendt Welbehag, blandet med Længsel og Banghed, giennehævdede det rafébankende Hierle.

Og videre gik det paa Islands hurtigfodebe Gangere, til Solen dalte i Vesten, og en Susen, en Brus-

sen, som af en sca Klippetinden nedstyrrende Strom,
 slog mod de Reisendes Dren. „Hvad er det?” spurgte
 Dina studsende. „Det er Geyzers Brusen!” svarte
 Biarne. Grebne af inderlig Vaaben rede de videre, ind-
 til Reisens Maal i sit hele frygtelig-skønne Tryllerie
 aabenbarede sig for deres Blikke. I Nord tronede høje
 Tisbierge, hvis Hoveder skulte sig ved Skernes Barm,
 i Syd udstrakte det mægtige Hekla sine tre iisbælte Horn
 mod høien Himmel, og Rogen, der uden Ophør vœl-
 rede derfra, dannede høit over de lavere Skyer en ny
 Skymasse. I Midten fremragede et høit Klippebierg,
 ved hvis Fod der i korte Mellemrum frembruste fogende
 Vand, og foran dette udstrakte sig en Sump med fyr-
 rekye fogende Kildevæld, der udkastede deels klart,
 deels melkehvidt, deels blodrødt Vand. Midt blandt
 disse Kilde fremragede den store Geyzers uhyre Steens-
 bækken. En Vandstraale saae Man ikke her, men i
 Bækkenet bruste og dampede det, og Jordben skialv under
 Dina's Gødder, og underjordisk Jordben bragede fiernt
 og nær. „Ængere tot vi ikke vove os,” sagde Asmund.
 „Ængere henne truer os den fogende Vandstraale, der,
 efter alle Tegn at slutte, snart vil springe frem igien.”
 Med stille forventningsfuld Gru stode de der Alle, da
 bragede Jordbenen under Geyser med raskere og stærkere
 Slag, og Kæmpestraalen foer op! Hoit mob Skyen
 kastede den arrige Jordbaand den uhyre fogende Bolge,
 som, oprivende med sig tunge Stene, svømmende i Luf-

ten som et fraabende Hav, heelte sig deroppe i tusind Straaler, som nedfaldende dannede talloze Vandfald, og i Aftensolens Glands blinkede som Millioner blodrøde Funker. Endelig sank Vandmassen tilbage i sit Bækken, og den skælvende Jordes Krampe syntes at opøre. — „Efter dette Udbrud kan Man giøre Regning paa lang Hvile,” sagde Asmund til den dybtaandende Dina. „Behager det Eder nu, at betragte Bækkenet nærmere?” Skælvende af Frygt og Nygjerrighed lod Pigen sig lede af ham over de hist og her i Sumpen lagte Stene, medens Gyldenting, støttende sig paa Biarne, vaktelede efter; Da Dina havde naaet Bækkenet, hvis Speil nu stod klart og roligt, saae hun om Skyggen, hendes Hoved kastede paa den blanke Glade, en herlig Regnburglorie, hvorom en endnu klarere Lysring kastede sine Straaler. „Hvad betyder den hellige Glands om mit jordiske Hoved?” — Da hvilkebe Asmund til hende: „Geyser viser Eder Eders Billed, som det, fra førstegang jeg saae Tær, straaler i mit Hierte.” — Et strængt Blik skulle just straffe ham for hans Kiækhed, da Gyldenting leende raabte: „Om Eders Hoved, Kousine, seer jeg ingen Glorie, men om mit straaler den i sit klareste Lys. „Geyser“ sagde Biarne „har den underlige Egenstab, at dens Vandspeil viser Enhver kun hans egen Skygge i Straaleglands, saaledes, at den Enne ikke seer den Andens Lysring.” — Biarne spyttede efter en gammel overtroist Skit i Bæk-

Tenet, ellers, som han udtrykte sig, Diøbelen i Munnen, og Selskabet reiste videre. I næste Bondegaard overnattede de; voebnet med sit Jagtsppd bevogtede Asmund Dinas Slummer.

Thinget var tilende, da Dina med sit Folge nærdes Thingvalla. Hun fandt Tordenstiold usædvanlig mørk og alvorlig. „Ei kan jeg nu reise tilbage med Dig til Bessastæder,” sagde han, „mig kalder Pligten mod Norden. Drivisen fra Gronland holder i Aar usædvanlig længe ved, forøger Kulden frygteligt, og fordærver Engene, Flændernes største Rigdom. Ude er det med den ulykkelige Egn, hvis den ei hastigt hielpes. Ei vil jeg bede Dig ledsgage mig paa den besværlige Reise.” — „Hølger Asmund med?” raabte Dina rast, „da vil jeg vove det. Naturen har paa denne sorte Reise viist mig for mange Skionheber til, at jeg ei skulde længes efter flere.” — „Jeg tænkte nok,” sagde Tordenstiold smilende, „at Nyssgierigheden, Kvindernes Paradiis, vilde lokke Dig, og da jeg ikke frygter, at Slan-gen lurer bag det,” vedblev han, „med et advarende Blik paa Asmund, „vil jeg intet erindre derimod. Hvad Eder angaaer, Neven,” sagde han ironisk til Kammerjunkerens, „da vil det vel blive Far for kolde hist oppe; I gør da bedst i, at reise tilbage til Bessastæder.” — „Neil!” raabte Gyldenring, „da jeg nu engang har vovet mit Liv, saa lad mig blive i Haven.”

Mod Norden gik det nu ab ublide Være. Tykt
faldt Sneen, omhvirvlet af Storm syntes den en fly-
gende Ild. Frygteligt vortte Kulden, Drkaner brusste.
Men Dina, fra hvil Side Asmund intet Vieblik veeg,
forsagede ikke. Og stedse ødere blev Landet, snart tras-
Toget ingen Gårde mere ved. Væren og kunde kun overs-
natte i de enkelte smaa Huse, der ere opbygte for Rejs-
sende. Et saadant havde Dina en Aften lagt sig, da
Asmund sagte hankebe paa hendes Ør og tilraabte
hende: „Behager det Eder Frøken, at see det prægtig-
ste Skuespil, Himlen stætte i denne Egn, da kom. Et
usædvanligt stærkt Nordlys begynder at oprinde.“ Rast
kastede hun Pelzen om sig, vækkede Gyldening, og traads-
te med ham udensor Hytten, hvor Asmund viste hen-
de et sælsomt rødligt Skær paa Horisontens Rand,
der hvert Vieblik blev klarere og større. Da blinkede
røde og gule Straaler herfra over hele Himlen, fra den
anden Side modte dem lignende Flammespyd, og alle
disse Straaler vare i stedsevarende glimtende og skæls-
vende Bevægelse, og syntes indbyrdes at kæmpe. Hele
Etherens Halvkugle var oplyst med frygtelig Pragt,
med Rødsel syntes Naturen at opvaagne af sin Mattes-
hvile, og de gamle Islændere spaaede gysende, store
Ulykker for Den af det skækkelige Phænomen. Kun
Asmund stuede roligt i de lynde Flammer, der kun
forklarede hans øde Hasyn med en Rødme. Snart
saae Dina ikke mere paa den brændende Himmel, men

paa ham, hun grebes saa mægtigt ved Synet af. Da blev hun pludseligt Onklen vaer, der stod ved hendes Side, og med alvorlig Hovedrysten betragede ikke Himlen, men hende og de Blikke hvormed hun fixerede den skionne Islænder. Hendes Instinkt sagde hende hvad denne Hovedrysten vilde sige; rystante indhyllede hun sig i Peltsen, sagde det var saa koldt, og løb ind. Med endnu alvorligere Hovedrysten saae Onklen efter hende, vendte sig til Asmund, for at holde ham en Forelæsning over det kritiske Thema, men lukkede, efter fort Overlæg, den alt aabnede Mund, og gik bænkelig bort, at indhente den afbrudte Mattehvile.

Bildere bruste Orkanen næste Morgen, dens mægtige Aande styrtede Gangeren der bar Dinas Seng, i en Afgrund: rast sprang Asmund af Hesten og vilde ned efter ben. Men da styrtede den gamle Biarne til, greb Unglingen kraftigt og kastede ham tilbage. „Holdt Asmund, i Doben skal Eders Forvovenhed ikke styre Tær. Jeg kiender denne Afgrund, den er bundlos.“ — „Holdt Asmund!“ raabte Dina, „jeg befaler Eder det.“ — „J befaler mig Noget, min Frøken,“ jubles de Asmund, „o, hvor uendelig lykkelig gjor J mig ei. Frøe adlyder jeg Eder, J skal dog komme til at hvile varmt og blødt alligevel.“ — Han koldte Biarne og noek en Islænder til sig og gallopperede med dem mod Vesten til Havet.

Dg stedse videre gik Toget mod Nørh. Frygteligt
 konte i det Hierne Fjordbiergenes Larm, snart viste sig de
 sorgeligste Syn af Hilmens Vredesriis, oversvømmede
 Enge, bruknet Øvæg, huulsoede Menneskespøgelser, der
 jamrende udstrakte de torre Hænder mod Rengens Magt-
 havet, strigende om Hjelp og Brød. Denne afhialp
 for det første den meest trykkende Ned, men formaa-
 de ikke længere at udholde Synet af disse rødselfulde
 Sammerbilleder. Han besluttede, at gaae til næste
 Havn, der bestige en Hvalfisselfarer og paa den vende
 tilbage til Bessasteder. Til Isafjords Havn gik Reis-
 sen nu. Da Dina næste Aften stod udenfor Nattehers-
 berget, og, tænkende paa Asmund, skuede ud i den
 sorte Kolde Nat, saae hun tre Skikkeler nærme sig til-
 hest, omblinkede af klare Flammer, heit siungende is-
 landiske Viser. — „Det er Asmunds Rost!” raabs-
 hon, og flii de Kommande imøde. Ned sprang As-
 mund af den brændende Hest, og styrtebe, omkuet af
 klaren Ild, imod Dina. „I brænde, Asmund!” raabs-
 te hun øengstligt, og traabte ham dog nærmere. —
 „Udvendig — kun af en kold Ild,” svarte han
 med Betydning. „Det er blot Hrævac Eldur, lette
 antændte Dunster, der het i Egnen ofte hænge sig ved
 Mennesker og Creaturer, uben at skade dem.” Og af
 sig rystede han de underlige Flammer, sagende: „Jeg
 bringer Eder friske Edderduun til Ebers Leie. Med
 mine Reisefællers Hjelp har jeg hentet dem i Havets

Klipper." „Dg været færdig, at brække Halsen berved,"
fnurrede Biarne. „S er et meget godt Menneske,"
sagde Dina, „jeg er stolt af Eders Vensteb." Dg med
disse Ord rakte hun Ynglingen den lille hvide Haand:
voldsomt pressede han den mod sine Læber, og forsvandt
i det natlige Malm.

Næste Dag næaede de Isafjordshavn, hvor Hvalsefæreren sejlfærdig laae for Anker. Her aafledigede
Tordenskiold det ham ledsgagende Folge. Kun Asmund
fulgte ham, da han med Gyldenring og Dina besteg
Skibet. De stak i Soen, med Maie forte Styrman-
den Snekken giennem de kolossaliske svømmende Gisbiers-
ge. Da gav den foran roende Baad Signal, at den
første Hval lod sig see. Den til Gangsten udrustede
Schaluppe, paa hvis Forstavn Asmund stod med hoits-
svungen Harpun, stodte fra Skibet, og foer Fienden kæk-
imede, ledsgaget af Dina's Angstblikke og Bonner. Med
kraftig Haand flyngede Asmund Spydet imod Dyret.
Dybt indtrængte det i den gigantiske Masse, trinct
omkring farvedes Havet med Blod, og et Slag af Uhy-
rets Hale havde knust Schaluppen, hvis den ei hastig
havde vendt. Nu stied Hvalen ned i Dybet, og tog
Harpunen med sig. Snart dykkede den op igien og As-
mund borede et nyt Spyd i dens Indvolsde. Flere Har-
puner flyngedes nu mod Kæmpesissen. Torgioves raste
den med sin sidste Kraft, og pidskede med sin Hale Hav-
bologerne til Skum. Snart svømmede dens uhyre Lig

roligt paa Bolgen. Da sprang Asmund ud af Schas-
 luppen paa den betvungne Fiende, og lod sig bupere til
 Skibet med den. Glædende rodmede Dina, da hun
 saae ham komme hidsvommende i saa stolt en Stilling
 paa det føldede Udyr, lønende sig mod Dødsprydet.
 Nu sloi han op ad Strikkestigen, og neppe var han paa
 Skibet, før en Orkan bruste fra Nordens Pol. Skib-
 et gyngede, Jismasserne kom i frygteligt Øpør. Med
 Tordenbrag stodte de mod hverandre, Skibet slyngedes
 hid og dit. I Døbsangst holdt Dina sin Onkel, Kams-
 merjunkeren Fokmisten i Havn, og, ræsende af Frygt
 for den Elsktes Liv, tilraabte Asmund Styrmanden,
 hvad Bendinger Skibet skulde giøre, men denne hørte
 ham ej, og just vilde Asmund selv springe til Roeret,
 da to store Jishierge, frempidsede af Orkanen, toge
 Skibet imellem sig. Alle befolkede deres Siele Gud i
 Vold, men Asmund sprang, rask overstuende Faren,
 med Livsfare i Baaden, der just ubemandet fæsededes
 mod Skibet. „Nu herned ad Tougstigen, jeg redber
 Eder!” kreg han op til Tordenstiold og Dina. Drev-
 ne af Døbsangsten giorde de som han sagde, Gyldens-
 ring ogsaa. Med en Anstrængelse, der drev ham
 Blodet ud af Negletsøbberne, roede Asmund Baaden
 til den nærmeste Jismark, hvor de Frelste stege ud,
 takkende Gud i deres Hierter, medens det sammenknus-
 gede Skibs Bragen og Mandstabets Jammershyl konte
 i deres Hren. De faste Planker begyndte at brioste,

Skitssolkene sprang i Schaluppen, den sonberfloges mod Fisbiergene, og Habet opslugte Bragets sidste Ruiner. Da rakte Tordenstiold Asmund sin Haand, sigende: „Bort Lis har Du frelst, min Son, jeg skal giengielde Dig, saavidt jeg formaaer.“ Henrykt over det faberlige Du, bedækkede Asmund den Gamles Haand med glødende Kyss, og trækende paa Skuldrene bestragtede Gyldenring, med stille Henrykkelse Dina, denne Scene, der syntes hende et prophetisk Symbol paa den saligste Fremtid.

Orkanen havbe udraset, stolt og roligt floss Habet. Da seilede pludseligt bag et Fisbierg en anden Hvalfisstefarer frem, som, opmærksom ved Asmunds Skrig, hastigt vdsatte en Vaab, der bragte de Biergede til Skibet. Gierne opfyldte Kapitainen Stiftamtmandens Ønske, strap at føre Selskabet til Bessasteder. Gunstig Wind luftede i Seilene, og efter faa Dages Reise naaede Skibet Holmshavn.

En Mat kun havbe Dina i sit trygge Kloset i Bessasteder slumret paa Asmunds Duun, da treen Stiftamtmanden ind til hende, sigende: „Jeg seer et Skib nærme sig, der, efter hvad jeg kan seonne, er en Rover fra Barbariet. Ei er det første Gang, de Vandtroe have hiemsøgt denne H. Strap har jeg derfor givet Ordre til, at sætte Havnekastellet i Forsvarsstand

og ophyde Hens vaabendygte Mandssab. Dog freget jeg, at Bessastedr vil falde i Fiendens Haand. Gist Dig derfor reisefærdig. Du skal for det første til Skalholt, til min gamle Ven, Bislop Thor Thorlaksen." Da tordnede Skydset fra Holmshavn. „Soroverne ere landede!" skrege hundrede Stemmer, og aandeløs styrtede Asmund ind i Gemakket. „Soroverne ere landede!" raahte han med vild Angst. „Tee Fregattet er Fienden stærk, Modværg er ei at tænke paa, alt er Havnekastlet erobret, Død eller skændigt Fangenskab er Eders visse Lod, hvis I ei flygtestrar. Hestene staar færdige til Flugten, et Diebliks Nolen kan bringe Eder Døden." — „Saa vil jeg nok engang betroe Dig min Niece," sagde Tordenstiold, „hun reise med Din Morder til Skalholt." — „Til Skalholt ei, der er hun ikke sikker!" raahte Asmund. „Men et fiernt Tilflugtssted veed jeg, hvor Røverne ikke skulle finde Eder, kom, ædle Herre!" — „Hvad snakker Du om mig?" sagde Stiftamtmanden med Uwillie. „Kongen har betroet mig Ven, og som en god Hyrde vil jeg vogte min Hiord. Jeg bliver her, og værger og redber hvad jeg kan, og Dig byder jeg, slux at flyve med Kvinderne." Sukkende adlod han, og hulkende fulgte Dina og Anna dem til Hestene, der under Biarnes Væreægt ventede dem. Snart laae Bessastedr langt bag de Flygtende. Da raahte Dina: „det er ikke Veien til Skalholt, vi ride jo Nord paa mod Thingvalla." —

„Gud berare mig fra, at føre Eder til Skalholt,” sagde Asmund. „En Roverskare er paa Marschen dit.” — „Toner ikke Hestetrampen bag os?” spurgte Anna engstelig. „J hører ret,” svarte Biarne, og, seer jeg ret, er det Herr Kammerjunker. „Bessasteder er indtaget, og Alting forloren!” stønnede Gyldenring. „Hvor har J Onkel, Fætter?” spurgte Dina hastig. „Han er allerede fangen,” svarte han, torrende Sveden af sin Pande. „Dg J har ladet den gamle Mand i Stikken? Sam Fer, Junker!” sagde Biarne, medens Dina udbrød i høje Klager, og Asmund, voklende mellem to Beslutninger, standsede sin Hest. Da klang fra Norden en gammel islandsk Slagsang, og mod de frugtende travede en stærk Hob spydvæbnede Mænd, Bessasteder til Undsætning. „Eder sender Gud!” jublede Asmund, „nu kan Alt blive godt. Dig, Biarne, betroer jeg den ædle Tomfrau og min gode gamle Mor der. Du fører dem til Gotlandsjekul i Hraunhulen, og venter mig der.” „Hvad begynder J, Asmund?” raabte Dina, øngstligt gribende hans Haand. — „Doe vil jeg, eller redde Stiftamtmanden, og vase ham, at jeg fortinerer denne Haand, om han end evigt skulde nægte mig den!” raabte Ynglingen begeisteret, slyngende sit Spyd. — „Følger mig, Landsmænd og Vaabenbrødre! Fader Tordenskiold være vort Felttraab!” — „Fader Tordenskiold” ronte det kraftigt fra Krigernes Læber, og vort stormede Hoben mod Bessasteder.

Atter vare de Flygtende trævede fremad en Stund, da spurgte Dina, øengstligt pegende mod Sydost, hvad det var for en Rosg, der hist steg op. „Hellige Gud, det er Skalholt!“ jamrede Anna. „Sikkert rase Hedeningerne der.“ — „Saa har da Usmund anden Gang freist mit Liv!“ sagde Dina med Underlighed. „Hvors lunde skal jeg giengielde ham det!“ — „Nu, det kan vel ikke falde Jer saa vanskeligt,“ tog Biarne smaaalende Ordet, idet han bsiebe af til Høire mod Nordost, hvor i det Fierne Jiskolossen Gotlands Jokul strakte den blinkende Ruppel over Skyerne, hvorpaa den synes at soomme, som paa et Hav. — Raast gik det mod Biarner, ved hvis God en stor Hule aabnede sit Svælg. „Her kan ben ødle Frøken hvile trygt, til vort God er fastet,“ sagde Biarne, og de gik ind i den, maaskee alt for Kartusinder'siden af Lava dannede Hule. En Bæk fremrislede af dens Skid, og mosbegroede Bimpstene frembøde bequemme Sæder, hvorpaa det trætte Selskab leirerde sig.

Efter at have hvilet en Stund, ginge de Flygtende ud af Hulen, at speide. En Rytter jog dem imode med rasende Sil. „Det er Usmund!“ raabte Dina, udstrækende sine Sneearme imod ham. — Nærmere gallopperede den vilde Rytter, og foran Dina flyrteds Hesten død under ham. Med Msie stod han op, nærmede sig, glædende af det rasende Ridt, og en Mund i Panden, den Høitelske, og sank med het Udraab:

„Eders Onkel er reddet!“ for hendes Gødder. — Paa
eengang bestormet af Angst, Haab, Fryd og Smerte,
satte Dina sig ned, tog Asmunds sionne blege Hoved
paa sit Skoed, og torrede Blodet af hans Vandesaar.
Da slog han Dinene op. Og just vilde Dina, overvun-
den af sit eget Hjerte, trykke ham til sin Barm, da
nærmede sig Unna og Biarne med advarende, Gylden-
ting med spottende Mine, og bade Asmund fortælle,
Hvorledes det var gaaet i Bessasteder. „Slottet havde
Roverne alt forladt igien, da vi naaede det,“ begynd-
te Asmund: „Benners og Fienders Lig laae i Slots-
gaarden. Fiernt luede Skalholt mod Himlen, og lars-
mende Raab løbe fra Veien, der fører til Holmshavn.
Dig ilte vi, og saae Roverne skynde sig til Havnen
med deres Bytte. Alt langtsra gienkendte jeg Stifts-
amtmanden, der, ligesom de andre Fanger, lœnkebun-
den slæbtes afsted. Med Raabet „Fader Tordenstiold“
sporedes jeg min Hest. „Fader Tordenstiold!“ skreg
Skaren efter mig, og med føldede Spyd styrtebe vi mod
Horden. Overrasselsen hialp os til Seiren. Mange af
Barbarerne faldt. Resten flyede til Skibene; og
reddet var Eders Onkel, med alle mine Landsmænd, af
skjendigt Slaverie.“ — „Min Asmund!“ raabte Dis-
na henrykt. „Hvorledes skulle vi lønne Dig for hvad
Du har gjort mod os!“ — „Tal ei om det, Froken!“
svarte Asmund med et dæmpet Suk. „Ei har jeg
handlet for Len, og var det end den hoieste, jeg i

mine dristigste Drømme dovede at haabe. Lad os nu tænke paa Eders Nattehvile; thi alt helder Dagen og paa Tilbagereisen er ei at tænke før imorgen." — „Kun ei i den høslige Lavahule!" hav Dina vængstlig. — „Oftc fører os den høiere Haand giennem Mørke til Lyß," sagde Asmund. „Du, Biarne, maa med Herr Kammerjunkeren blive i Hulen, og vente paa vor Tilbagekomst. Vi ville overnatte i Naredal." Med Anna og Dina steg nu Asmund ned i Hulen og vandrede langsomt giennem mangen Drysteenshøvding, man- gen Lavahule, op og ned, indtil ved Enden af den mos- somme Vei Dagslyset glimtede de Vandrende imede. Nu stode de i det Frie, henrykte af det nye Naturun- der. Trindt omtaarnet af høje Klipper, udbredte sig for dem en yndig Dal. En mild Luftaande kyssede Dina's Kinder, tusinde Blomster smykkede den af den underjordiske Sild opvarmede Dal. Farvebe af det sidste Aftenguld, prængebe ødele Frugtkrøer i deres Blomsters og Frugters rige Pragt. Med usigelig Henrykelse fæ- stede Dina sig i Asmunds Havn. Men denne rev sig efter en kort, heftig Kamp, af hendes Arme og sagde: „Paradiset med sine Frugter er der, men langt være det fra mig, at spille Slangen, Eders Onkel engang advarede Her imod." Derpaa førte han hende til en venlig Grotte ved Enden af Dalen. „Dette er Eders og min Møbers Hvilested for denne Nat," sagde han,

„og tro skal jeg med Englene, Eders Brodre, bevogte
Eders Slummer.“ Endnu engang trækte han de bræn-
dende Løber paa den bløde Haand, og forsvandt under
Ærterne. Lønge saae Dina ester ham, og medens en
stolt Svane, langsomt svøvende over Dalen, nedflosites-
de sin yndige Sang, sank hun paa det svulmende Mos-
leie i Sovnens Arme.

„Asmund,“ sagde Dina næste Morgen, manlig
besluttet, „jeg har noget Vigtigt at tale med Dig om.
Du elsker mig, og at mit Hiertes Flammer luer Din
Kærlighed imøde, har Du vel mørket forlængst. Jeg
kiender min Onkel: han er vel inderlig god, men stolt
killinge. Albrig vil han give sit Minde til vor Forening,
og adskilte kunne vi jo ikke leve! Jeg har Mod til,
at vove Alt for Alt. For stedse bliver jeg med Dig og
Din Moder i dette Paradiis. For min Onkel og for
Verden vil jeg være død. Let kunne vi tilsporre Hus-
lens Nabning. Lønge vil man søge os forgivæves, der-
paa begreede, tilslidt forglemme os, og af denne Glem-
sels Affe skal først vor Lykkes Blomster spire frem.
Slaae til, Asmund, og lad os ile til Din Moder, at
bede om hendes Befsigelse.“ — „Ikke faaledes, ødla
Somfru,“ raabte Asmund: „det falder mig tungt her
at giøre hvad min Pligt er, men det synder mig, at
jeg i mit Hierte fæler Kraft herstil. Eders Onkel er

Ebers Fader. Han er vor høieste Landsærtighed, han har betroet mig Eder, Grund nok for mig, til ei at fortænde ham, til at frasige mig en Lykke, der desuden var for stor for dette dodelige Bryst. Endnu i Dag søger jeg Eder tilbage til Bessasteder, Gud styrte Resten. Han vil histoppe i sin Klarhed vel bedre vide hvad der tiner til vor Fred, end vi arme Jordens Børn, for blindede af vores Libenskabers Taage. Og skulde jeg ej mere torde stue i den Himmel, da styrke mig den Tanke, at jeg frasagde mig den, for at ablyde min Samvittigheds Stemme."

„Edle Menneske!“ raahte Tordenskiold, het var kommen for selv at afhente Dina. Gyldenring havde givet ham et Vink, han havde befalet Biarne at følge sig giennem Hulen til Dalen, havde staet bag dem og hørt hvert et Ord. „Edle Menneske, var jeg endog den skolte Mand, min Niece anseer mig for, hvad kunde jeg vel indvende mod Dig, hvis Ahner ere Dine Øyder, hvis Ordenssmykke Din Daad. Fader Tordenskiold! raahte Du ba Du frelse mig, jeg vil fortæne det hellige Fabernavn. Du elsker min Dina, tag henude med min Belsignelse!“ — Gyldenring beed sig i Læberne, Anna og Biarne aftørrede deres Glædestaaer, og henvynte omflyngte het elskende Par Oldingens Hals.

I tre Maaneber efter viebe Skalholts Bispe, Thor Thordaksson, Dina og Asmund Thyrsklingsurson, som Kredie Frederik, Danmarks første Enevoldskonge, paa Indberetningen af hans Daab, havde ubnevnt til Landsfoged paa Island og til Dannebrogsmænd. Medens Anna oploftede Hænderne til Takkebon, rakte Tordenstjold den ørlige Styrmand Thyrsklingsurson sin Haand: trohertigt rystede denne ben, frybende sig over, at han havde været den, der over vilben Hav havde styret Livets Glæds og Lykke over til sin eneste Søn, og da Vielsen var fuldbyrdet, tilhvistede han smilende den glade Brud: „Sagde jeg det ikke nok? Vor kun først at kende min Kionne Fædrene, J vil da aldrig mere berfragten.“ — „Hvad Underværk et Kærlighed umueligt,“ hvistede Dina, og trykte det hellige Brudekys paa den salige Asmunds Læber.

(van der Velde.)

Wiener Kongressen 1814. (Et Brudstykke af Brigsts travels in Hungary.)

G Selskab med en østligste Herre — siger Forfatteren — gik jeg til Redouten, og trædte Kl. 9 om Aftenen ind i Salen. Aldrig såde jeg nogensinde en

mindre ceremonieus Førsamling; Ingen, paa faa Engelskendere nær, søgte at glimte ved sit Udvortes. Rundt omkring Salen vare fern Rader Bænke, hvorpaa der for det meeste sad velklædte Fruentimmer. Alt Andet viste en Mennestemøngde, der bevægede sig hid og bid, og af hvilken Mange vare i Master eller i Domino. Min Ledbager tog mig ved Armen, og vi gik forbi en mager Figur med et indsalbet Ansigt, hvis Træk var milde; Halsen syntes lidt højet, Gangen var langsom.

„Det er vor Keiser.“ Jeg rystede paa Hovedet og smilte. Han befandt sig ganske allene og var klædt ligesom de Øvrige. „Undskyld, at jeg twivler noget, førstend jeg faae flere Beviser derom.“ — „Derhenne seer De en lille Mand med hvidt Haar, blegt Ansigt og en Ørneneße: det er Kongen af Danmark.“ Da han gik omkring Hiornet, blev han næsten stadt oversende. Åtter rystede jeg mistroiss paa Hovedet. „Her nærmer sig Keiseren af Rusland.“ Jeg slog Vinene op og faae en hoi rank Mand, udmarket ved sin smukke Morgenklædning. Snart gienkiendte jeg Kongen af Preussens høitidsmæssig alvorlige Ansigtstræk. „Denne tykke, sorte, gamle Herr er Storhertugen af Sachsen-Weimar; denne unge Mand nær ved ham Kronprinsen af Würtemberg; vend Deres Vine til denne Stol. Den føre, gammelagtige Mand med fuldt Ansigt, der seer ud som en Engellænder, er Kongen af Bayern.“ — Om Fortabelse! raaabte jeg, og traadte

hurtig til Side. „Det var Storhertugen af Baden,” sagde min Veileder, „som De traabte paa Tæerne.” Han talte just med Prinds Wilhelm af Preussen. „Bes hag at gaae lidt tilbage og lad disse Herrer passere forbi, de synes meget forlegne for at komme frem. En, to, tre, fire, fem; disse ere østerrigste Erkehertuger. Seer! tre mækkede Damer have indsluttet Kongen af Preussen. Han synes ikke ret at vide, hvad han skal begynde med dem. Nu tildrager endel Valsende sig Mængdens Opmærksomhed, og Kongen unddrager sig sine smukke Beleirende. Seer De hin store høie Mand, som betragter Dandsen? Det er Hertugen af Sachsen-Coburg; og ved Siden af ham, ikke saa stor som han selv, er hans Broder Prinds Leopold.” — Hvem er denne unge Mand tot ved os, mørket af Smaakopperne, og som brækker paa det Engelske? — „Det er Kronprinsen af Bayern, som man siger holder meget af Deres Nation.” Efter nogen Trykken igien, thi Værelset var bleven gandske fuldt, mobte vi en vakker mortkladen Mand af militair Udseende med store Knebels- og Bakkenbarter. Dette var Beauharnois, Italiens fordums Vicekonge. —

Følgende er en Scene i Praterhaugen: Medens Keiseren af Østerrige pag den ene Kant fører Keiserinden i en Phaeton med eet Par Heste og een eneste Beient, kommer hans Stalbmester, Grev Trautmannsdorf, fra en anden Kant i en Wogn med sep Heste. Foran

Kreiserparret seer man en lille Hyrevogn, lejet af en Krenner, der med Kone og Børn agter at tage sig en lille Lyktour. Bag efter dem ile en ung engelsk Lord med en Kudst i afslidt Livree og en lille Tobakspibe i Munden; denne Vogn er lejet af en ung polsk Greve. Kongen af Preussen sidder med Ege af sit diplomatiske Korps i en aaben Vogn med fire unseelige Heste. Han fører en rigtig Banquier, hest Tyrsten af Lichtenstein med tvende blanklædte Postillioner; og i hin smukke engelske Vogn er den engelske Gesandt. Paa Græspladsen galopperer den russiske Keiser i en blaa Riole og Sukkeskindsbuker paa en graa Hest, og ved Siden af ham kommer Hr. Eugen Beauharnois en fyrig sort Ganger. Indi holder en Vogn ved Forskningshusene, og Paa-schaen af Widdiu med sin Ledbager, begge iforte orientalsk Dragt, gaae ind for at roge deres Pipe ved en Kop Kaffe. De talige Bønke under Tropene ere besatte med forskellige Selskaber, der betrakte de Forbindelserne. Inde i Skoven sidde Skarer af de ringere Folkklasser ved Borde, roge Tobak og drikke Öl. Etor Trængsel er omkring Carouselbygningerne, mens i et Sideværelse Musiken indbyder Soldaten og hans Pige til at blande sig i den hurtige Vals. —

Den hellige Januars Føraarsfest i Neapel.

Den falber just i Aarets fulde Blomstertid; men Neapels lykkelige Beboere synes intet Blomsteroffer at ville bringe deres Skytshelgen. Vi saae jeg her, som ved lignende religiose Folkesester i Rom og Florenz, blomsterstræde, ei heller Tempelhallen smykket med Løv.

Medens Processionen drog igennem Byen, ille vi forud til Kirken. På det af enkelte Kierter kun svagt oplyste Hsialtar, stod den hellige Januars Støtte, glimrende af Edelstene, smykket med den straalende Bispehue og Stola. Processionen kred i Fakkelglands langsomt ind i Tempelhallen, fulgt af Folkestromme. Som en fiernt fusende Storm lød det gennem den uhyre Hvælving. Folkemassen gennemsøvede i bægende Bevægelse de vide Ssilegange, og i dirrende Samklang lode Tusinders Stemmer op mod det høie Kirkes loft. Alt, selv Undagten, bar her Præget af gjærende Lidenstab. Nu sattes det af Edelstene straalende Skrin, som indestutter det hellige Blod, tæt foran os, på høire Side af Alteret, ligeoverfor Helgenens Buste og Hiernestal. Mørke maa man, at Blodet aldrig vorber flydende, uden det stilles ligeoverfor denne sidste. Skrinet aabnedes, Erkebispen optog den lille Flaske, der indeholder Blodet. Vi saae klart deri en Masse liig storke Blod. Og nu begyndte Underværket. Jeg var

hosist opmærksom og saae alting klart og nært. Erkebispen dreiede Glæsken, gribende den let ved begge Enden, dog saaledes, at Hændernes Varme ikke kunde bringe Massen til at smelte. Underværket udeblev længe, vel en halv Time — Folket jamrede, hylte, streg; bad, græd, bandte og skældte endelig. Larmen gav i den dæmrende Kirke en gruelig Gienlyd. — Vist er det, at Blodet ikke altid vil flyde, at intet Bedragerie foregaaer her, og at Præsterne selv ere i den høieste Spænding. Skjondt Erkebispen gik tilværks med megen Værdighed og Stilhed, stod dog øengstelig Forventning tydelig malet i hans Ansyn. Men naar det, efter en eller to Timers Forløb ikke vil flyde, og den rafende Mængde ikke længere lader sig styre, da raaber man: „Det er fuldt bragt!“ Hsit oploftes Phiolen, og Den gab jeg seet, som, i en Afstand, ved det dæmrende Lys, kunde bemærke om Massen flyder eller ei. Saameget er vist, at i Hior var Ida, jeg og Hr. von Nöf Widner til, at det ikke flob. Vi stode lige saanør som i Dag, saae den arme Præst svede Angstens Sved og række os Phiolen at kyssse, skjondt ei en Draabe deri flob. Men i Dag stedte Underværket snarere. Man rakte først min Ida, saa mig og de øvrige Andægtige Phiolen at kyssse, og jeg saas deri tydeligt, omtrent to Thesleer fulde flydende Materie.

Denne gaadefulde Masse er for omtrent 400 Kar siden kommen fra Benevento til Neapel, men i Legens

der og Kroniker lever et ældgammelt Sagn: At der
for mange Aarhundreder siden i Pozzuoli opbevaredes
mirakelvirkende Blod af den hellige Januarius, der un-
der Diokletians Regierung blev halshugget, efter at man
forgivæs havde søgt at bringe ham af Dage, ved at
kaste ham for vilde Dyr og i gloende Øvne. — Naar
man ved Hølgenens Mægling vil bringe Jesuv til Stil-
hed, fører man Busten med Hjerneskallen i Procession
derhen, men Blodet flyder kun togange om Aaret, i
September og i Mai, at sige naar det vil flyde. I
Pozzuoli opbevares en Steen, hvorpaa endnu findes
Plætter af det hellige Blod; vorder Blodet i Neapel fly-
dende, vorder ogsaa disse fugtige. Ja endnu mere!
Kongen af Spanien eiede en Deel af det hellige Blod.
I samme Dieblik, Underværket stedte i Neapel, stedte
det ogsaa i Madrid, og omvendt.

Efter Underværket blev der først en stormende Glæde
berpaa almindelig Laushed. Hølgenens Buste løftedes
ned af Alteret og flettes paa en Piedestal. De fromme
Øvinder, der vare det nærmest og, som man sagde
mig, ved Dagens Trembrud havde indtaget denne vig-
tige Plads, begyndte nu en levende Underholdning med
den. Det var Espørgsmaal, Rærtregn, Bonner og
Pausen derimellem, som ventede de dog endelig et Svar.
Jeg satte mig hen paa en Bænk iblandt dem. Snart
begyndte de ret godmodigen at slædte med mig, og da
jeg spurgte den Ene, hvorsor hun da havde anraaet

Hælgenen saa inberligt, svarte hun: det var for en meget syg Tante. Men nu begyndte En, pegende paa Ida: „Den deilige Pige er vist Deres Datter! o, hvor hun er fløn! Haar som Guld! Vi ville bede til Gud og den hellige Januar for hende!”

(Friborikke Brun sed Münter.)

Brose og Bob.

Langt ud i den mulm sorte Nat løb Paukers og Troms-peters klingrende Klang og de af den glødende Syras-kusner begeistrede Bryllups-gæsters Jubelstrig fra Grev Montini's festligt oplyste Huus. „Leve den herlige Julia! Hosit leve hun!” — saa jublede hundrede Munde; men en stor Zaare perlede i den skinnne Bruds Øie, og blandede sig med Guld-pokalens duftende Viin, den yndige Purpurmund nippede til, for at giøre de lyk-onstende Gæster Besked. Alt aandede Liv og Glæde; kun Hun, som Festen gialdt, Marchese Spolaltre's deilige Datter Julia følte sig navnless ulykkelig ved sin Brudgoms, den rige Grev Montini's Side, og kun med Marie holdt hun sine frembrydende Zaarer tilbage.

Med Marchese Spolaltro's Bon var Luboviko, den yngste Son af Huset Farini, blevet opdragen. Tidligt sammenlyngte Kærlighedens Rosensaand Luboviko's og Julia's Hierter. Denne Kærlighed vakte med Karenne, billiget af Julia's Moder; Faderens Minde hagbede man med Tiden at erholde. Aldeles overlode da de unge Hierter sig til deres Følser, og det med en Lidenskab, der kun blusser saa varm under Italiens glødende Himmel. Især hang Julia med sit sprige Hiertes hele Underlighed ved Ynglingen.

Et Slagstod bortrev Julia's Moder. Nejpe begyndte Smerten over dette Tab at dulme i det barnlige Hierke, for et nyt roedsomt Slag traf det. Marchesen forkyndte hende med den ham egne Fasthed, at han havde lovet Grev Montini hendes Haand, og fordrobe barnlig Lydighed. For første Gang vovede hun, at modsige den strenge Fader, at aabenbare ham sit Hiertes Kærlighed. Marchesen loe, og truede med Drang.

Julia blegnede, da hun hørte, Luboviko havde paa hendes Faders Befaling maattet forlade Byen. Standhaftigen vægredte hun sig ved, at række Greven sin Haand; Marchesen truede og raste — Julia blev ved sin Bægring. Da traadte en Dag den ærværdige Pater Anselmo, hendes salig Moders Skriftestader, ind i hendes Gemak. Med milb Alvorlighed formane-

de Gubben hende til, at opfylde sin barnlige Pligt, og øgte Greven, der var den rigeste og mægtigste Mand i Parma, og endnu i sine bedste Aar. Han forestillede hende de værste Folger af hendes Ulydighed — hun valde ikke. Men da Pateren viiste hende et egenhændigt Brev fra Ludoviko, hvori denne fritog hende fra hendes Trostabsløfte og bad hende vige for Nødvendigheden, da var hun ikke den Gamle mere. Den Tanke, at han, hun var berebt at bringe ethvert Offer, saa let kunde frasige sig hende, oprørte hendes Hjerte, og i den første Hede lovede hun, at give Greven sin Haand.

Formælingen fuldbyrdedes med den største Pomp. Greven, en kold, stolt Mand, der kun tog en Kone, for at hans gamle Stamme ikke skulde uddøe med ham, behandlede vel Julia med al Artighed, men løb hende dog kun alt for tydeligt føle, at Kærlighed var fremmed for hans Hjerte. Saaledes blev den Ulykkelige, omgivet af Rigdom og Glimmer, fattigere-end en Tiggeriske, og fandt sin eneste Trost i de Zaarer, Mindet om den tabte Lykke af pressede hende. — Det første Aar tanbt hen; og Julia var endnu ikke Moder. Greven frygtede, at see sin Hensigt forseilet, og behandlede hende med paafaldende Kulde. Dette forægede Længsten efter den endnu stedse varmtelsskede Ludoviko, om hvem hun ikke hørte det Mindste; kun een Gang ønskede hun at see ham igjen, for at udgræde sin Siel ved hans Barm. — Forretninger nødte Greven til, at giøre en

Reise til Neapel. Julia skulde lebsage ham. Kort før Afreisen besøgtes hun af sin Broder, der just kom tilbage fra nysnævnte Stad. Af ham hørte hun, at man havde aftenunget Ludoviko hint Frasigelsesbrev ved en overdrevne Skildring af den Gare, der truede hende, hvis hun længere modsatte sig Faderens Willie; at han havde opoffret sin Lykke og sin Mølighed for hendes Frihed; at han endnu elskede hende lige inderligt, og i Neapel førte et sorgeligt Liv, hentet af Græmmelse og Længsel. Hvor maatte ikke alt dette hende! Mægtigere end nogensinde opblussede Lidenskaben for den ødle Miskenbte i hendes mættede Hjerte. Hendes Mand, som hun aldrig havde elsket, blev hende nu forhadt; kun paa ham, den Evigelsæte, kun paa Ludoviko tænkte hun — og hun skulde se ham igien, sånde een Lust med ham, hoe i een Øje med ham! — Hvo maler de Følelser, der afveplende bestormede hendes Bryst paa Reisen til Neapel! Intet følte hun ved Synet af det paradisiske Omegn, af Kongestadens glimrende Herlighed; ham, kun ham sagte hendes Blik, til at erkynđe sig om ham, havde hun ikke Mod.

En Aften sad hun med Greven i en Loge i det store Operahuus. Dov for den herlige Musik, blind for det prægtfulde Costum og de flisonne Decorationer, sovvede hendes Blik ustadigt fra Loge til Loge, for at finde den Eneste. Endelig saae hun i Parterret en Mand, som, hyldet i en Kappe, fra det Hjørne han syntes at

ville skjule sig i, stirrede op mod hende, og hastigt
 vendte sig, da hendes Øje træf hans. Det var Ludoviko's af Græmmelse — af Græmmelse over hendes Tab — hentærede Ansigt! Hun glemte hele Verden omkring
 sig i hans Beskuelse, og næppe var Operen endt, før
 hun sprang op, forlod Logen og ilte til Udgangen. Grev-
 ven bad hende bie, hun hørte ikke. Da hun kom til
 Trappen, saae hun Ludoviko staae nedenfor — hendes
 Hoved svimlede, hendes Fodder vakkede, hun styrte
 ned — i Ludoviko's Arme. Grevens havde seet hende
 Falde, og ilte hende til Hjælp; men hvad folte han ved
 at see hende i Ludoviko's Favn! Denne førte, uden at
 kabe sin Hatning, Julia til Grevens med disse Ord:
 „det fejder mig, at have været min Cousine til nogen
 Nytte!“ Han ledsgagede hende til Vognen, og afløg
 Grevens Indbydelse, at følge hien med, under det
 Vaaskud, at han endnu i denne Lime maatte forlade
 Neapel. Grevens mørke Asyn visle kun for tydeligt,
 hvor ubehageligt dette Mode var ham; thi tjenstfærdige
 Xander havde efter hans Formæling ei forsømt, at
 undervette ham om de Elskendes lidligere Forhold. —
 Dette Oprin bragte den heftigste Lidenskabs med Mois-
 dæmpede Glæd til at blusse op i Klaren Lue i Julias
 Siel. Hendes Stilling blev hende quælende. I Gres-
 ven saae hun fra hin Dag af en ond Demon, der
 fiendtlig stillede sig mellem hende og hendes Lykke; hans
 Stemmes Tone forsædvede hende, Synet af ham gien-

nembævde hende. En ubesindig Uttring af hendes egen Farer, efter hendes Tilbagekomst fra Parma, drev hende paa Fortvivlelsens Spidse. Begge Ludoviko's ældre Brodre døde kort efter hinanden; nu kunde han maale sig med Italiens rigeste Unglinge. Marchesen selv sagde sin Datter dette, og beklagebe, at have modsat sig hendes Tilbøjelighed. Julia raste; de første Billeder, de rødsomste Planer markrede fra nu af hendes sonderrevne Siel. Greven blev med hver Dag foldere imod hende: han stiklede stundom endogsaa paa hendes tidligere Forhold til Ludoviko, og nærede saaledes Hatet, som kogte i hendes Inderste. En smertelig Sygdom, Greven kort efter faldt i, forsøgte hans onde Lune; han forbrede af Julia den ømmeste Pleie, og lønnede hende med Bitterhed og Spot.

Julia's Møber var bleven begraven i en Bosket i Haven, der stodte til Marchesens Huus. Hvert Aar pleiede hun her, paa den alt for tidligt Vorrevnes Dødsdag, at tilbringe nogle Timer ved hendes Grav. Ogsaa idag vilde hun bringe den elste Dødes Minde dette Offer af barnlig Kærlighed. — Med blødende Hjerte betrædte hun de dyrebare Steder, hun som Barn havde leget paa med sin Ludoviko. — Hun nærede sig Boskatten, det bares hende for, som hun hørte Nogen sukke. Hun standsede, lyttede, og hørte tydeligt følgende Ord: „Hvi maatte Du blegne saa tidligt! Med Dig begroves min Fryd, mit Held. Havde

Du levet længere, da var hun nu min, den Ewigelste.
 — „O, Julia! Julia!” Det var Ludoviko's Stemme.
 Skælvende traadte hun nærmere. Der stod den Elste
 ke, henflydende i Zaarer, omfavnende den kolde Urne.
 Bevidstløs syrtede hun frem og — sank i hans Arme.
 „O, Julia!” raabte han, „hvilken Lykke have vi tabt!
 Dog, Gud er naadig, han vil forbarmie sig over vore
 Dvaler. — Og nu, Farvel! Saaledes maae vi ikke
 modes tiere, jeg troede mig stærkere end jeg er. Levvel!
 Haab en bedre Fremtid: kun som Enke seer Du mig
 igien!” Endnu engang trykte han den Hulkende til sig,
 og ilte bort. Som en Drømmende stod Julia der.
 „Haab en bedre Fremtid: kun som Enke seer Du mig
 igien!” disse Ord gienløde uden Øphør i hendes Øre.
 At faae Baandene løste, der fængslede hende til et
 jammerfuldt Liv, til den forhadte Montini, var hens
 des Siels eneste, brændende Ønske! Med et Hjerte
 fuldt af Bitterhed, gik hun hjem: her meldte man
 hende, det var i hendes Gravørelse blevet meget værre
 med Greven. Lægen bad hende komme ind til den Sp
 ge. „Naadige Frue,” sagde Hiin ved hendes Indtræs
 delse, „jeg maa i dette Sieblik til Cardinal Colonna.
 Det er sandsynligt, at Grevens Krampe vil vende til
 bage; i denne Phiole er et stærkt Spirit, hvorfaf han,
 ved hvert Unfall, maa tage Tredieparten. Jeg vover
 ikke, at betroer nogen Anderen den, end Dem, thi en

størkere Dosis kunde dræbe den Syge." Han trækte den Overraskede Phiolen i Haanden og gik hastig bort. — Med Greven var det imidlertid blevet bedre. „Aha!" raaabte han, da han saae Julia, „Gruen er vist kommen for at see, om hendes Forlosnings Time snart vil blaae? Triumphhe ikke for tidligt. Jeg haaber at leve ret længe endnu til Deres store Wegrelse." Julia oprortes ved disse Ord. Synet af Phiolen mindede hende om, at hendes Martters Liv var i hendes Haand. Da begyndte Grevens Krampe paa ny. Dette syntes den Fortvivlende et Vink af Skæbnen. Haab om Frihed og Gienforening med den Elste overdøvede Samvittighedens Røst. Henreven af Mørkets Magter gav hun den Syge — alt hvad der var i Phiolen paa een Gang! — Neppe var Gierningen fulddyret, neppe hørte hun den Doendes Rullen for Forbrydelsen i hele sin Kæmpestochedræb raaabte frem for hendes Siel. Angeren slog de Sharpe Kloer i hendes Hjerte, og Bevidstheden om den uhyre Bræde kastede hende til Jordens. Da hun igien kom til sig selv, laae hun paa sin Seng, omgiven af Domestiker: „Hvad gjør Greven? Lever han?" spurgte hun med vævende Stemme. De Tilstædesdevorendes forlegne Taushed gav hende den skækkelige Visshed, at Forbrydelsen var fulddyret! — En farlig Feber røvede hende Bevidstheden. Da hun sit den tilbage, grebe Samvittighedens Furier hendes piunte Hjerte. I et lyft Diblik saae hun en fremmed Læge

ved sin Seng. Skielvende spurgte hun efter den gamle Huusløge. „Han er syg,” svarte man. Da hun efter nogle Dages Forløb hørte, han var kommen sig, lod hun ham falde. To Gange vægrede han sig ved at komme, endelig gav han efter for hendes gientagne Bonner. „Hvad forlanger De af mig?” spurgte han med tynket Vand. Skielvende svarte Julia: „hun sollte sig syg, og bad om hans Hjælp.” „For en ond Samvittighed veed jeg ingen — svarte han med giennemsængende Blikke — sog De Trost og Hjælp hos Deres Skriftestader; Lægen formaaer Intet her.” Julia saae sig robet: bange greb den blege Synderinde Lægens Haand, og bad ham om Forbarmelse. „Frygt Intet af mig — sagde han — jeg skal ikke forraade Dem, thi Deres Families Ære og Deres herlige Moders Minde er mig helligt. Lev De, for ved Bod og Unger at redde Deres Siel fra evig Helvedqual.” Med disse Ord gik han bort og vilde aldrig se hende mere. — Fire skrækkelige Maaneder vare for den Ulykkelige henrundne under navnløse Siels og Legemslidelser. Da seirede endelig hendes Ungdoms usvækkede Kraft: hun kom sig igien, imod sit Ønske. Ludoviko tilskrev hende: „Tor jeg besøge Dig som Ven og Frænde?” Hun havde besluttet, at tilstaae ham sin Forbrydelse, og frasige sig ham for evigt, men hendes Hjerte taite for høit for den Eiske — hun tillod ham at komme. Han undredes

ved at seue den dybe Smerte, der talte af alle hendes Miner, og meente, hun maatte dog vel have elsket Greven. — Julia sagte, ved den strengeste Bod at affone sin Brude. Hun gav rigelig Atmisse, hundrede Messer læstes for den Myrdebes Sielroe, et kostbart Minde smykkebe hans Grav, og endelig vafartede hun endogsaa til Loretto. Saaledes sovndyssede hun sin Samvittighed: lettere og roligere vendte hun tilbage til Parma. — Ludoviko bestormede hende med Bonner, hun fulgte sit Hiertes Røst, og rakte ham for Altret sin Haand. En klarexe Soel syntes nu at ville oprinde paa hendes Himmel, hun elskede sin Mand med den syrigste Kærligheds Enthusiasme. Kun hos ham var hun rolig. — Hun blev Moder. De sode Sorger for hendes Kærligheds dyrebare Pant bidroge meget til af hendes Minde at udslette Fortids mørke Billed. Hun troede Himlen forsonet.

En Aften var hun med sin Mand indbudten til et Bal hos Hertugen. „Hør Deres Maade hørt,” sagde Kammerpigen, i det hun klædte hende paa, „at vor gamle Huuslæge, Doctor Marco, er død i Morges?” Frygteligt virkede dette Budskab paa Julia's Hierte. Knust var hets Fred, truende stod Fortiden for hendes Minde, Skælvende forlod hun Toilettet. En uhyre Angst greb hende, da hun vilde træde ind i Salen, hvor Ludoviko ventede paa hende. Dreven af en usforklarlig Følelse, vendte hun om, og ilte ind i Barnestuen.

Hendes Son laae alt i Sengen, beg vaagen endnu; smilende strakte han de smaae Arme imod hende. Haastigt greb hun ham, trykte ham med hebe Kyss til det stormende Bryst, og vaktebe med Drengen paa Armen ind i den svagt oplyste Sal. Nejpe havde hun aabnet Øren, for det bares hende fore, som den myrbede Greves biege Spogelse med truende Miner traadte mellem hende og Ludoviko. Høitstrigende sank hun til Jorden; Barnet styrtede ud af den Ufmægtiges Arme.

Da hun igien kom til sig selv, laae hun i sin Seng, hos hende stod Ludoviko med taaretunge Vine, men sin Son savnede hun. Angsteligt ahnende spurgte hun efter ham; forlegen stammede Ludoviko, han var blevet sovnig og bragt i Seng. „Nei!” raahte den Fortvivlende: „han er død, jeg veed det! Han styrtede jo ud af mine Arme paa det haarde Marmorgulv.” Hun soer op, udrev sig af Ludovikos Havn, og styrtede ind i Barnestuen. Der laae den blædende Dreng besvidtlos under Lægens Haand. „Teg er hans Morderste!” skreg den ulykkelige Moder: „Teg har fortient det! Ha — see I ham hist. Det er ham, det er Montini!” Man vilde bringe den Febersyge bort, men hun veeg ikke fra Drengens Leie. Da endelig Lægen erklarede, at han var død, sank hun livlos i Ludoviko’s Arme.

Fra denne Tid af vendte aldrig Greben tilbage i den Armes Herte. Græsselfigt var hendes Lod! Tapt

havde hun sit eneste Barn, og løb endogsaa Far, at
tage Ludoviko's Kærlighed. Thi kunde han andet me-
ne, end at hun virkelig havde elsket Montini, og føl-
te sig ulykkelig nu? Øfste vilde hun aabenbare ham Alt,
men Fingt for, at den Elske vilde flye og have hende
som et Uhyre, bestemte hende til, hellere at bære sin
haarde Byrde med stille Resignation, end at vove det
Eneste, der endnu havde noget Værd for hende hærne-
den. Men Drømme i hendes Barm hvilte ei; hendes
Syner vendte hyppigere tilbage, og dreve hende endelig
i en frygtelig Uveirsnat, da just Ludoviko var fravæ-
rende paa nogen Tid, til den smertelige Beslutning,
at frasige sig Verden og den Evigelske, og i et Kloster
søge Ro for Samvittighedens Skorpioner. Strax sendte
hun Bud efter Pater Anselmo. „Erværdige Fader,
— tiltalte Julia ham — en uhyre Forbrydelse betynger
min Siel. Kort vil jeg giøre Bekendelsens Marter.
Min første Mand har jeg myrdet, hans Skygge for-
folger mig evigt og allevegne!“ Hukende slog hun
Hænderne for Ansigtet og styrrede for den Erværdiges
Fodder. Bestyrket stod denne her; to store Daaredraa-
ber nedtrillede i det hvide Skæg: vendende det fromme
Blik mod Himlen, stammede han endelig, med foldede
Hænder: „Gud behøres!“ Det varede længe, inden
han fattede sig saavidt, at han kunde høre Synderin-
dens fuldstændige Bekendelse, høre hendes fattede
Beslutning. Han billigede denne, og foreslog Julia,

at vælge Klosteret St Maria ved Neapel til Tilflugtssted. Han tilbød endog saa at reise til Rom og hos den hellige Faber udvirke hendes Egtekabs Ophævelse. Sonderknust omfavnede hun Paterens Kne, og lovede blinb Lydighed.

Allerede næste Mat stod Julia rustet til Reisen; Anselmo ledsgade hende til de skumle Klostermure. Med moderlig Velvillie modtog Ubbedissen hende. Nonnerne opbøde Alt, for at milbne hendes Kummer. Men hvor ene sollte hun sig bog, da Pateren forlod hende, for at fortsætte sin Reise til Rom. Og da hav nu kom tilbage, medbringende pavelig Bevilling til Egtekabsskismissen, da var det, som der pludseligt var opreist en Skillevæg mellem Verden og hende. Dagen, hvorpaa hun skulle indvies i Ordenen, bestemtes. Den ørværdige Faber ledsgade hende selv til Altret. De sionne Lokker faldt under Nonnernes Sar, Himmelbrudens Smykke ombyttedes med Sløret, og — Verden var nu død for hende, som hun for den.

Endnu en haard Prævelse forestod den arme Korsdragerste. En Dag kaldtes hun ind i Talestuen, hendes Blod iisnede, da hun saa Ludoviko staar ved Talesgitteret. En hiertesonderrivende Scene fulgte nu. Med Taarer besvor Ludoviko hende, i det mindste at sige ham, hvorfor hun havde forladt en Mand, der elskede hende saa uendelig høit. Skielvene bad Julia ham, at have Medlidenhed med hende, og troe, at hun

med bløbende Hjerte havde løsrevet sig fra ham, men at hun ikke kunde andet. „Lev vel for evigt!“ raahte hun med bristende Hjerte og vakte tilbage til sin Gelle. Hun hørte Luboviko's Skrig, hans Hulken gienlyde i Korsgangen, og sank bevidstlos paa sit haarske Leie.

Det var det sidste Slag! Fra nu af saae hun Ingen af Sine, kun Pater Anselmo besøgte hende stundom, og beundrede den Bøndes exempellose Vandael. Ingen Poenitents var hende for tung, hun taalte det Haardeste med ubeskrivelig Resignation. Fjorten Aar bedede hun for sin Brøde; endelig tog den forsonede Himmel Byrden af den arme Korebragerskeds Skuldre.

(Ember e.)

Brøde og Forsoning.

Fløkkerne tonte fra den frie Rigsstad Augsburgs ærverdige Laarne; deres Klang forkyndte, at Dagen nu var tilende. Paa de gylbne Kors skælvede Aftensolens Purpurlys, da Bernhard i sit lille Kammer lavede Vadsoekken til, med Glæde og Beemod tænkende paa-

Reisen, han skulle tiltræde næste Morgen. Med Glæs-
be; thi han skulle see Verden, hvorom hans Phanta-
sie havde ståbt ham tusinde underfulde Billeder: med
Beemod; fordi han skulle skilles fra sit Livs Liv, den
yndige Clara. Greben af modsatte Følelser, saae
han ud i den klare Aftenhimmels svømmende Purpur,
og en Zaare blinkede i Unglingens Øie. Uvilkaarligt
foldede han Hænderne, og en stille Bon opsteg fra hans
Hjerte til det svindende Lyshavs Fader. Da gik Dr-
ren sagte op, og ind traadte Clara, med væklenbe-
fied. Bernhard saae den elste Piges forgrædte Vine
— i Skygger hyllede sig Fremtidens drømte Billeder,
thi han sluttede den skønneste Nutid i sine Arme, og
den skulle han nu skilles fra! „Græb ei, min Clara!”
sagde han trostende, og kyssede de biege Kinder: „et
Åar eller to ere snart forløbne, da kommer jeg is-
igien, og bliver hos Dig for stedse.” — „Du drager
ud i Verden” — flagede den elstende Pige, læggende sit
yndige Hoved, ligt en synkende Lilie, op mod Unglin-
gens Bryst — „Du vil faae meget Nyt og Smukt at
see, og maastee glemme Din Pige, der herhiemme ven-
ter Dig, hentøret af Længsel og Kærighed.” Men
fast trykte Bernhard hende til sig, og svor hende Tro-
stab til Døden, og grædende beseglede de Løftet med
hede Kyss.

Bernhard og Clara havde kændt hinanden som
Børn; thi Meister Wohlfried, Clara's Fader, Mes-

ster i kunstigt Gulb- og Solvarbeide, høede ved Siben af Bernhards Fader, en brav men fattig Maler, der gjorde mere for sin Kunst, end den for ham. Da han døde, tog Mester Wohlfried Drengen til sig, for at lære ham sin Kunst, hvori han snart gjorde herlige Fremstridt. Barnlig Tilboielighed forente tidligt hans og Clara's Hjertet: med Karen vakte den til den varmeste Kærlighed. Mester Wohlfried og hans godmodige Kone billigebe den.

Bernhard var Svend, og saa dygtig i sin Kunst, at han næsten overgik sin Mester. „Han skal see Verden,” sagde Fader Wohlfried til sin Kone en Aftensstund, „og samle sig nogle Skillinger at blive Mester for, som Skif og Brug er: Lad ham ba i Guds Navn komme hjem og forestaae værkstedet.“ Man meddelede Børnene Planen, og Afreisen bestemtes.

Solen var nede, Aftuens Skygger omsvævede de Eiskende, da aabnede Moderen Døren og bad dem komme ned til Afskedsmaaltidet; thi næste Morgen vilde Bernhard bort. Fader Wohlfried gab Ynglingen Raad, prøvebe ved egen Erfaring; thi ogsaa han havde seet Verben og var sværmet vidt omkring. Moderen tristede den stakkels Clara, der hattad laae under for sin Smerte. Omsider greb Faderen den selvformede Pokal, hvorpaa den unge Tobias's Afsked faare kunstigt var afbildet, og tomte den paa en lykkelig Meise og en glad Bienforening. Bægeret gik rundt i den lille Krebs,

og bæts buftende Belsignelse bortjog Skilsmissens Gru,
fremtryllende de føbæste Fremtidsdromme.

Med den graanende Morgen stod Bernhard med
sin Felleisen paa Skulderen, den knudrede Vandring stav
i Haanden, for Wohlfried, sin anden Fader: „Frygt
Gud — sagde den vakre Mand — hold Din Kunst i Hæ, —
og bring et øgte tydst Hiertet tilbage.“ Med Gemet
afvistede han Laarterne, der perlede i hans Nine. Da
traadte Moderen til dem, og bag hende den hulkende
Clara. „Giør ham ikke Hiertet tungt!“ sagde den
Gamle. Bernhard saldt den grædende Pige om Hal-
sen, Faderen tog sin Huustro trostende i Havn, og
saalunde stode begge Parrene — et hærligt Visselede af
Kærlighedens Poler!

„Farvel, min hiertenskære Bernhard!“ raaabte
Faderen, for at giøre Afskedssmerten kort: „hvør Du
end mon være, vore Hiertet ere hos Dig overolt. Trost
Dig, Clara!

Afsked bitter er som Døden —
Giensyn klar som Morgenrøden!“

Han greb Bernhards Haand, stak ham en Pung med
Penge deri, og fulgte ham til Doren. Moderen holdt
den arme Pige i sine Arme, at hun ikke skulde segne
under Dieblikkets Kummerbyrde.

Gjennem de stille Gader ilte Bernhard med rasse
Hied; thi det var ham, som de høie Huse ruldede nærlæg-
mere sammen og sammenpressoede hans Bryst. Gørst

Da han var ubenfor Porten, vendte han sig om, for end engang at seue de høie Daarne i Morgenfolens Lue.
„Guds Belsignelse over Eder, G' Ricere!“ saa bad han, frydende sig ved det milde Syn, og streeb munter fremad.

Efter et Par Dagsreiser stobte han paa Vandringssænd, der talte om deres Reise til Frankrig og det høitpriste Paris. Vænge hørte han paa deres Tale, og fik Lyst til, at gisre Reisen med, skonadt det var hans Plan, først at see sig om i Fædrelandet. Han gng sig til dem, lod et Ord falde om sit Ønske, og de muntre Vandrere vare ret glade ved den nye Reises kamerat. Det gik lysigt fremad — over Rhinen, der nye Maal imøde.

De kom til Paris. Hver for sig søgte de Arbeide i Wærkstederne; ogsaa Bernhard. Lykken var ham huld; thi allerede næste Dag tilbodes ham en Plads hos en Enke, der holdt meget af tydste Arbeidere for deres Glids og Werbarheds Selyd. Hua havde en udbredt Handel med Gulb- og Juveelsmykker, og Bernhard opbed al sin Kunstnerfærdighed, for at vinde hendas Bisald. Dette blev ham da ogsaa snart til Deel i den Grab, at hun tilsidst overdrog den flittige, duelige og dog saa bessedne Ungling Bestyrelsen af Wærkstedet. Snart havde han samlet sig on liden Kasital, og glad overskuede han den Skat, der skulle bringe ham i Clara's Arme, til den stille Fædrenearne.

Til en bestemt Sam vilde han forsøge den, og derpaa
 vende hjem. — Dog, Lykken syntes at ville forsygte
 hans Plan, thi Enken begyndte at seconde, og ilte raff
 sin Oplosning imøde. En Aften silbig, kaldies han
 til den Syge; med svag Stemme tiltalte hun ham:
 „Min kære Bernhard, saalænge De har været i mit
 Huus, har De stedse givet mig Beviser paa Deres Op-
 mærksomhed, Glid og sørnige Hengivenhed. Jeg elsker
 Dem saa høit som en Moder kan elsker sin Son. Jeg
 føler, at mit Livs Ende er nær. Af Dem, min kære
 Bernhard, ønsker jeg at modtage den sidste Ere: dette
 Papir vil sige Dem, hvorledes jeg vil stedes til mit
 Hvilested. At jeg taknemligen har erindret Deres Tro-
 Kab og Hengivenhed, vil mit Testament bevise.” —
 Hukende svarte Bernhard: „De døe ikke, endnu er
 der Haab!” — „Eggerne sige det samme — men mit
 Haab staar til Gud.” Hun rakte ham Haanden, og
 gav ham med bortvendt Hosyn et Wink, at forlade hen-
 de. Om Morgenen fandt man hende hensovet. — Neie
 fulgte Bernhard den Afodes forestrevne Willie. Tro
 overlevede han Eggernes og Barcelageret til Dvrighe-
 den, og fulgte Liget med oprigtige Taarer.

Dagen kom, da Testamentet skulle aabnes. Bern-
 hard var tilstede, men — hvem skildrer hans glade
 Skræk, da han hørte, at Huset med Alt, hvad deri
 var, var ham testamenteret. At han saasnart og faa-
 ledes skulle blive sin egen Herre, havde han ikke ap-

ner i Drømmen engang. Han tog Arven i Besiddelse, begyndte frist og muntet at arbeide for egen Regning, og med saadant Held, at Arven om kort Tid fordobledes.

Den unge rige Tydster gjorde snart Opsigt. Der indfandt sig Smigrete i Mængde, som nærmede sig ham med Venstabsmasse og droge ham ind i et sværsmende Livs larmende Kredse. Det lykkedes dem. Bernhard fandt snart Behag i det regellose Levnet, og tumlede beruset fra Glæde til Glæde. Hovmodsdjævelen greb hans Hjerte, der alt var smittet af den lumre Grankeluft; han var ei mere tilfreds med den stille tydste Borgerarne derhjemme — høiere gik hans Planer; den fulde Clara havde han glemt.

En Dag lod en fremmed Grevinde ham falde til sig, for at bestille et Smykke. Han ilte derhen, og fortrylledes ganske af den skønne Dames Huldsalighed og Unde. Hun modtog ham, som han kunde været hendes Eigemand, og bad ham strax sidde ned hos sig paa den bløde Divan. Hun var ret jovial, og Bernhard stræbte ogsaa at vise, at han var vel erfaren i Hovedstadens Galanterie. Snart kom Samtalen fra Smykket paa andre Gienstande, og Grevinden yttrede med den hendes Nation egne Frivolitet ikke uhydeligt, hvormeget Bernhard behagede hende. Hun var nysbleven Enke, og havde, som hun sagde, allerede afslaaet adskillige glimrende Partier, fordi hendes Hu ei stod til Rigdom og Rang, kun sit Hiertes Stemme vilde hun

folge; og bisse Ord ledsgede hun med Blikke, der tændte hede Luer i Bernhards Siel. Han maatte omfider forlade hende, hvor nødig han end vilde; dog lovede han, snart at leve i det Bestilte, og ilte drommende af Salighed hem. Hovmodsbævenen hvistede ham uden Dphør i Dret: Umuligt er det vel ikke, at den skonne Grevinde elsker Dig, forølg kun Din Lykke.

Næste Dag tog han af sit Forraad et Smykke af det skinneste Arbeide, og ilte til Grevinden med det Forsæt, at tilbyde hende det som et Offer paa hans Kærigheds Alter. Hun modtog ham endnu huldsaligere end første Gang, roste det heilige Arbeide, og spurgte huldsmilende om Prisen. Bernhard troede, at maatte benytte Dieblikket til, at aabenbare hende sit Hiertes Følelse og svarte: „Prisen er hoi, dog for en ringere er det ikke fal.“ Grevinden bad ham forklare sig. Han sank for hendes Fodder og stammede: „Deres Gienkærighed, skonne Grevinde! for denne Priis et jeg, og alt, hvad mit er, Deres!“ — Den skonne Kone syntes overrasket, dog løftede hun ham efter nogen Betenkning huldtigt op, og tilstod den Salige, hun havde strax følt, at han var Manden, som hun kunde elsker; vel havde hun kämpet mod denne Følelse, men forgivernes: gierne frasagde hun sig al Höihed, for at vorde Hans. Dog den Vetingelse giorde hun, at han fulds ophørte at arbeide, giøre Alt, hvad han eiede, i Penge, og kæbbe sig et behageligt Landgods i Nørheden

af Residenten, da hun fra nu af kun vilde leve for Natur og Kærlighed. Han lovede, kun at aande for sin Herreindes Ønner, og bad hende saa brændende, at udsette hans Lykkes Time længe, at Grevinden endelig bestemte Bryllupsdagen. Dog ønskede hun, at Bielsen fuldbyrdedes stille, uden Vidner, og for det første blev en Hemmelighed for Verden.

Dg alt flæte, som hun ønskede det. Snart var Huus og Varelager solgt, Pengene lagte for den ømme Huustroes Godder! Bernhard reiste bort, at besee et Landgods der bades fal: han fandt det skønt, sluttede førelsobigen Kistet, og vendte tilbage, at bringe den Hulde det velkomne Budskab.

Han fandt alle Børrelserne tomme — ingen Kone — ingen Domestiker. Bestyrtet spurgte han Eieren af Hotellet, hvad det skulle betyde, og erfoer, at Grevinden for kort siden var afreist med Nik og Pak, som det hedte, til sine Godser. „Hvor ligge de?” spurgte han stormende, og en Ulykkesahnelse sloi giennem hans Siel. „Om ikke i Maanen — svarte Verten — saa dog sandste vist i hendes Kufferter, thi de veiede anseeligt.” Endnu engang giennemsegte Bernhard de forladte Børrelser, og hvad han før havde overseet, saae han nu — en Seddel fra den saakaldte Grevindes Haand, der sagde ham, at hun var en listig Tyveqvinde; Masende slog han sig for Panden, forbundende sin Daarslab. Overalt speidede han efter den Undvegne — intet Spor!

Endelig oploste hans Harme sig i stille Beemod, og sagte sagde han til sig selv: det har Du fortient for Din Troloshed mod den gode, hulde Clara!

Nu var for ham intet blivende Sted i det forbandede Land, der havde gjort ham til Meeneder og til Daare. — Hast inddreev han nogle ubestaende Pengesummet, tog Vandringssstaven i Haanden, Byldten paa Ryggen og vandrede til det liære Fædreland. Han kom til Fader Rhin, og frisk tydse Livsluft strømte over fra Moderlandet. Med Haanden øste han af dens Bolger, og væbede Vand og Bryst, som var det vigt Vand, og etter friere aandede hans Bryst, dog fulds af Anger over Trolssheden mod den gode Clara. — Han skyndte sig, at naae sin dyrebare Godebye, og da han stod paa Hoen, hvorfra han havde seet den sidste Gang, og sinebe de velbekendte Daarne, der roligt ragede op mod det milde Himmelblaau, da kastede han sig til Jorden og bad af Hiertensgrund: Forlad os vor Skyld, og led os ikke i Fristelse!

Han traadte ind i Byen; med bankende Hierte nærmede han sig Gaden, Mester Wohlfried boede i. Var endnu Alt, som han havde forladt bet? Alt, i Giensynets Giædesbæger gisid Samvittigheden Brødens hittre Malurtdraabet, og noslende stod han stille et Dies blik — dog Længslen seirede, og stille treen han ind i Huset, og bankede paa den velbekendte Dør. „Kom

ind!" konte Mester Wohlfrieds Stemme. Han aabnede — der sad det ødle Kloverblad — Forældreparet og deres Hierteblad Clara, og alle stritte paa den fremmede Mand — og: „Hellige Gud, min Bernhard!“ lod det næsten paa een Gang fra deres Mund, og Clara laaet i den længe Ventedes Arme.

Med Bernhard vendte et nyt Liv tilbage i det stille Huus; thi hartab havde man opgivet Haabet om, at se ham mere paa denne Jord, da man ikke hørte det Mindste fra ham. Wel sogte Mester Wohlfried i Besyndelsen at berolige Moberen og den sorgende Clara hermed, at Ungersvende sielben give sig Tid til Brevskrivning, naar de færdes i fremmed Land. Men da et Aar og endnu Et var runder hen, da skied Mesteren kummerfuld Huen frem og tilbage paa det graanende Hoved, naar Talen var om Bernhard, og Clara læste i hans mørke Alvorssie bet tabte Haab, og hede Tauer fløde til den Elsktes Minde.

Udstillige vakre Beilere havde friet til den hulde Moe; selv de Gamle nærede det stille Onske, at Clara vilde glemme sin Kummer, og vælge iblandt dem — men forgioves. „Jeg har svoret Bernhard Trostab til Døden“ sagde hun høitideligt: „jeg svigter ham ei.“ Åk, havde den gode, trofaste Siel vidst, at den Trolose i samme Dieblik sukkede for en Andens Fodder, hun var forgaat i sin Jammer. Wel hende! hun ahneds

Intet, og krykte den Hjemkomne, i fast Tillid til hans Kærlighed, til det trofaste Bryst.

Men Bernhard kunde ikke nyde sin Lykke med roligt Hierre; thi straffende slog Samvittigheden ham, naar han skulde fortælle om sin Reise og om den store Stad Paris og dens Herligheder. Rystende paa Hovedet sagde Mester Wohlsried da: „et Under et det, naar unge Folk vende tilbage fra Horsfrelsens Sæde med et reelt Hierre og en god Samvittighed.“ Som Sværdodde gien nemskare disse Ord Bernhards Bryst. Øste kæmpede han med den Beslutning, aabenhertigt at bekende Trostabsbruddet. Men naar han overveiede, hvad Indtryk hans Brode vilde giøre paa den el-skovsfulde Clara's rene Hierre, begrov han gysende sin Skændsel i sit eget Bryst. Dog angerfuld lovede han i stillen Mat, at vorbe sin Clara den bedste Mand, og ved uendelig Kærlighed udslette sin Brude. Tidens Slovede omsider Erindringens Braab, og Frygten tabte sig, at hans ulykkelige Hemmelighed nogensinde skulde vorbe opdaget. Flittigt arbeidede han i Mesterens Verksted, og denne frydede sig inderligt over de Fremfridt, hans Lærling udenlands havde gjort i Kunsten: De skønneste former fremgik under hans Haand, og snart sogtes Bernhards Arbeide fremfor alle Andres.

„Hør, Bernhard!“ sagde en Dag den vakkre Gamle: „Det er nu Tid, at Du bygger Dig en egen

(18*)

Arne. Men hverken kan jeg eller Møber afsee Dig og Clara. Bliv her i Huset, det har Rum for to lykkelige Par. Værkstedet astreder jeg Dig, det er saa paa Tiden, at jeg staaer mig til Ro. Vil Du, saa er Handelsen rigtig." Bernhard trykte Faderens Haand, og takkede inderligt for hans Kærlighed. Allerede næste Søndag lystes der fra Præbikestolen for det unge Par. Flittigt arbeidebe Moderen og Clara paa Udstyret, og Bernhard smedede paa de gyldne Ringe, der for evigt skulle forene ham med den Elske. — Da brast den ene Ring sonder, og Bernhard stjalv for det onde Varsel.

En Dag kom Sognepræsten til Mester Wohlfried, begitterende, at tale et Ord med ham i Centrum. Bernhard saae ham komme, dog tænkte han, det var om Brylluppet, han vilde tale med den Gamle, og blev rolig ved at arbeide. Nejpe vare nogle Minuter forløbne, før han hørte et Falb, og lydelige Skrig. Han sprang op, ind i Stuen — der laae Clara bøbbsbleg paa Gulvet, Moderen knælte ved hende, og Faderen vred sine Hænder. Men nejpe saae han den Indtrædende, før han truende vendte sig imod ham, sigende: „Det har Du altsaa lært i Paris? Gaae, Ulykkelige! Du har drebt mit eneste Barn. Gaae, og betræd ikke mere et Huus, Du har bragt Forbandelse over." Hulstende sank han ned ved Claras Side.

Bernhard ahnede, hvad Talen het var om. Hans Blod iisnede — han sank halvbevidstlos i Præstens Ar-

me. Denne førte ham ind i et Siveværelse, og han fortalte ham, at der for nogle Timer siden var kommet et ussellt flædt Fruentimmer til ham, der i geshøden tydss havde udgivet sig for Bernhards Kone, som han havde vægtet i Paris. Da hun mørkede, han ikke elskede hende mere, vilde hun frasige sig ham, hvis han vilde affinde sig med hende saaledes, at hun kunde komme tilbage til sit Fædreland. „Gierne havde jeg forsøaget dette Huus for sligt et Budskab,” slyttede Præsten, „men min Pligt bød mig, at hindre en dobbelt Meeneed for Guds Altar; derfor træde jeg bet bedst, hemmeligt at underrette Faderen herom, og tørne paa Midler til, i Stilhed at afgjøre Sagen. Hans Opbrusen tilintetgjorde min Plan; den ulykkelige Pige herte, hvorom Talen var. Og nu besværger jeg Eder for Gud, at sige mig, hvad sandt er i denne Sag.“

Som en Drømmende havde Bernhard hørt paa Præstens Tale; Fortvivlelse bøvede paa de blege Læber. Angersuld kastede han sig for hans Fodder, og tilstod Alt. „Tak da Gud, min dybtfaldne Son!” sagde den Ærværdige, „at han drog Dig tilbage fra Grælget, paa hvis Bred Du stod, og bær med Taalmod Folgene af Din egen Brode.“ Mesteren kaldte, og Præsten ilte ind. Hastig opsteg Tanken om Selvmord i Bernhards Siel. Han sprang op, hans vilde Øie faldt paa en Kniv — han greb den, og — i samme Øieblik tonte Clara's Stemme i hans Øre, Mordværket

sank af hans rykende Haand, han styrkede ind i Stuen til den Elste, og bad i hiertestikende Toner: „O, kun et Blik endnu, da gaaer jeg i Døden!“ Clara bortvendte det bristende Blik, og sank i Afmagt paanly. „Gaae, Morder!“ fremstormede den Gamle: „Gud domme Dig efter sin Netsærdighed!“ — „Saa være da Loddet kastet!“ talte Bernhard med græsselig Kulde: „jeg stiger ned i Herved fra min Himmel!“ Ud stormede han i Natten, intet folende, uden sin Elendighed. Wildt slakkede han omkring, og segnede endelig bevidstløs ned ved Kirkegaardsmuren udenfor Byen. Forbigaaende saae ham om Morgenens, og bragte ham paa Hospitalset. Strax kiendte man den afmagtsige unge Mand. Lægerne kaldte hans Liv tilbage, men ikke hans Besindelse. En vild Feber giennemraste hans Aarer, med græsselige Ord bekendte han sin Brode, og Alle bade for hans Siels Frelse et stille Fadervor.

I Wohlfrieds Huus erfoer man snart den arme Bernhards Tilstand; sagte talte i Clara's Hierte Medlidenhedens Rost for den kære Yngling, den fromme Preest dæmpede Stormen i de Gamles Bryst — de hadde ham ikke mere, de beklagede ham. Mester Wohlfried besluttede sig, paa Claras indstændige Bonner, til selv at besøge den Syge. Han traadte for den Herrasendes Leie, og en Taare nedtrillede af den stakkels Faders Kind, helliget den ellers saa vakre, hoiteste Lærlings Skiebne. Lægerne gave lidet Haab. Med

hette Bubskab vandrede den nebboede Olding hjem. — „Zeg maa see ham!” streg Clara, og drog ham med sig. Hun sloi ind i Sygestuen, grædende knælte hun ved Sengen, kaldte Bernhard høit ved Navn, og — hellige Kærlighed, som bortmaner Dødens Land! — et svagt Smil glimtede i Ynglingens Asyn, han slog Øinene op, saae paa Clara, og faldt i en blid Slummer — den Første, der vederqvægede ham efter hin frugtelige Nat. Clara vilde ikke forlade ham mere, og kun Lægernes Forsikring, at han trængte til Hvile, og at der nu var Haab, kunde bevæge hende til, at folge ham med Faderen. Over tolv Timer varede den Syges Slummer. Da han vaagnede, saae han mat, dog sig selv bevidst paa de Omstændende, og talte om en yndig Drøm, hvori han havde seet sin Clara i Himmelstige. Han slumrede atter ind, og vaagnede stykkes. Ungdomskraften havde seiret, og efter fan Ugers Førlab kunde han atter vandre i Guds frie, friske Lust, og Clara takkede i inderlig Bon den milde Himmel for den Elsktes Frelse.

Bernhard hørte, at Clara havde besøgt ham med sin Fader. Smerteligt opstege Fortids mørke Billeber i hans Siel. Endnu engang at seue hende, den haardt Hornærmende, var nu hans eneste Ønske, da vilde han for stedse forlade den Bye, der indesluttede al hans Lykke her paa Jorden. Han tog Mod til sig og gik. Da han treen over Dørtørstelen, kom just Fader

Wohlfried ud af Wærkstedet, og, forførbet ved Synet af ham, vilde han tilbage. Men Bernhard sagde besluttende: „Tillad mig, dyrebare Messier, at see Eder endnu engang, for at sige Jer Farvel for evigt.“ Dg. Messier Wohlfrieds Væsyn formildedes, han greb den Bedendes Hånd, og sagde: „Gud tilgiver, ogsaa jeg tilgiver Dig. Bliv her, at jeg kan forberede Moder og Datter paa Syret af Dig.“ — Snart kom han tilbage, og førte den Skælvende ind i Stuen, hvor Moderen sad ved Rokken og Clara skulde sig ved hendes Bryst. „O, Moder!“ sagde den Dybtbevægede, „kan Gud tilgive mig? o, saa nægt mig ei et kærligt Ord, at jeg trostet kan skilles fra Eder og det sidste Haab om Jordelykke!“ — Stille grædende rakte Moderen ham Håanden — Clara hulkede høit, og Bernhard sank for hændes og Moderens Fodder. „Gud giøre Dig saa lykkelig,“ sagde han sagte, gribende Claras Hånd — „saa overvættet lykkelig, som jeg i dette Dieblik er ulykkelig. O, kun endnu et Blik af Dit tro og fromme Hjerte, som jeg har fyldt med Læarer, et Ord, at Du tilgiver mig min Brode, da gaaer jeg trostet bort.“ — Dg. Clara boiede sig over ham og sagde: „Jeg har forlængst tilgivet Dig, Gud led sage Dig paa Dine Veie!“ Farther Wohlfried foldede Hænderne og sagde: „Herre, Din Billie skee!“

Da traadte Præsten gladsmilende ind og sagde: „Lovet være Gud, somaabenharter det Forborgne!“

Bernhard er fri, er ikke viet ved Præstehånd. Besdragersten, som lokkede ham i Snaren, havde en Medhjælper, der misbrugte den ørværdige Dragt, og forrettede Vielsen. Jeg kommer lige fra ham selv, der ligger farlig syg paa Hospitalet, og forlangte min Trost. Han ledsgedde den Skigendige med det staaalne Gods, og mange ere af hende blevne bedragne paa samme Mannde. En tydsk Greve, hun ogsaa havde besnæret ved sine Bolerkunster, tog begge med sig til sit Hædreland, men jog hem begge bort om føie Tid. Efterat have omflakket i Landet en Tidlong, kom de ogsaa hid. Da hørte de, at Bernhard boede her, og skulde giftes. I Haab om, at komme til en Sum Penge, udgav hun sig for hans Kone. Men Guds Dom naaede Brude. Hun sidder i Dugthuset for Tyverie, og han staar om få Timer for den evige Dommer."

Som efter Storm og mørken Uveisnat Blomsterne oploste deres Urner ved Solens første Straale, saaledes reiste de lyttende Hovederne, og Dugdraaber perlede i deres Dine. Og Clara sank salig og tilgivende mod Bernhards Bryst, og Alle takkede Gud, som havde frelst dem fra det Dnde.

(Hanisch.)

Adrienne de Sergh.

Imod Slutningen af Ludvig XIV's Regiering var Marquise Adrienne de Sergh bekjent som en af de skønneste og elskværdigste Damer. Den Tids vittigste Hovveder, f. Ex. Fontenelle, St. Aulaire, Chaulieu, la Harpe, kappedes om at vise hende Hylding. Malere og Billedhuggere stjal sig til at kopiere hendes Ansigtstræk, for at fremstille dem i deres skønneste Werker. Fremfor Alt beromtes hendes Arme for at være af en ideal Skønhed. Da den navnkundige Girardon skulle danne sine Nympfer paa Versailles, udbød han sig som den høieste Kunst, at maatte tage dem til Model, og i lang Tid var det siden et Ordsprog blandt hans Elever, at kalde udmerket skønne Arme: Arme à la Sergh. Man indseer let, at Marquisen, med en saa glimrende Skønhed maatte blive et Formaal for den almindelige Nygjerrighed. Når hun kom fra Messen, eller gjorde en Tour paa Place royale, som den Tid var en Samlingsplads for alt det Glimrende og Fine, som Høfset og Staden eiede, var hun altid nødt til, formedest den Folkemøn, der stimlede om hende at begive sig berafra. Kom hun i en Loge efterat Stykket var begyndt, da reiste man sig rundt emkring, og dette forårsagede ofte, at Akteurerne maatte standse, samt bragte hele Orkestret ud af Tacten.

Blandt de Tilbedere, som denne Gubbom aldeles ikke klandte, befandt sig ogsaa en Yngling, hvem Fodselen og Lykken havde sat saa langt nedensfor hende, at den Tanke, blot engang ved et Blik at kunne lade hende ahne den Sild, hvorfaf han fortæredes, syntes at være en Galsslab. Dog fortiente han Ugtelse for Sild og Talenter, og var af Naturen begavet med en ædel, skion Figur. Han var Chirurg, og isærbeleshed bekendt for den Lethed, hvormed han aarelod. Ingen fornem Dame anbetroede i dette Tilfælde sin Haand eller God til nogen Unden, end den berømte St. Elme. Ogsaa kaldte man ham (et Bewiis paa, at Calembourgs allerede den Dib ikke var ubekendte) le beau Saigneur (den smukke Karelader), formedelst Liigheden i Lyden med le beau Seigneur (den smukke Herre). En uventet Dms Kændighed syntes dog at ville skytte den smukke Chirurgs Rygte. Gaudse usformodentligt optraadte en vis Doctor Allegro, en Italiener som Ingen klandte, men som i dets Sted vilde giøre Bekendtskab med hele Verben. Han havde meget rigtig udregnet, at for at vække Opmærksomhed i en stor Stad maatte man paa en eller anden Maade giøre Opsigt. Ledet af denne Overbeviisning skrev Allegro en lille Afhandling, hvori han, til Trods for sin Collega Sangrado og hans Tilhængere, heviste, at det var et virkelig Mord at astappe et Mensnesse endog kun een eneste Unge Blod, og at det var het samme som at stikke det en Dolk i Hjertet. Hele

det medicinste Fakultet kom i Bevægelse. Antiphlebotomisten lod sig ikke forvirre. Han overleverede Ministeren et Indløg, hvori han foreslog den simple Uds-
vei til at giøre Ende paa al Strid. „Man levere mig“ sagde han „500 med forskellige Sygdomme behæftede Syge; jeg skal ikke aarelade en Eneste, om han endog havde Brystfeber eller Hold og Sting; derimod levere man ogsaa mine Modstandere et lige Aantal Syge af samme Bestaffenhed, som de maae aarelade lige indtil det bare Vand kommer; ved Aarets Slutning sammenholde man Antallet af de Døde, saa faaer man at see!“ Maaen fandt ikke for godt at opofre et Lusinde af Kon-
gens Undersaatter for dette skionne Forsøg, men raads-
sog, om det ikke var bedre, at sætte Doctor Allegro i Daarefisten. Han trostede sig over denne Modgang ved et nyt Skrift, hvori han bevisste: at Sukker var en af de skadeligste Gifter, som Himlen havde ståbt i sin Brede. Hvad var Folgen af alt dette? at hans Modstandere, for at giøre deres Seier fuldkommen, beskyttede Aareladning tigange mere end forhen.

Af alle fornemme Damer var Marquise de Serpy maaske den eneste, som endnu ikke havde prøvet St. Elmes Duelighed; hans eneste Trost bestod i, undertiden paa offentlige Steder at betragte hende i lang Afstand, der gav Nøring for hans Kærlighed og hans Smerte. Men hvor blev ei St. Elme henrykt, da han en Morgen traf Marquisen ved Sengen hos en

gammel Hertuginde, som havde ladet ham falde. Neppé var han i stand til at høre den Syge beskrive sin Tilstand; med Møie kunde han synlig giennemsee Lægens Recept; han hørte kun Marquisen, som gjorde sig et Umage for at beskrive den gamle Dames Forfatning; dog havde han endnu Magt nok over sig til med sin sædvanlige Dulighed at forrette Areladningen. Men hvorledes blev han ikke tilmobe, da Marquisen dreg Handsken af, rakte Armen frem, og spurgte ham, om det var let at træffe hendes Vare? — Han holdt den fremrakte Arm med stielvende Hænder, rodmede, blegnebe, og forsikkrede i en stammende Tone, at det virkelig var saaledes; at Naturen ved hendes Dannelsse havde lagt Wind paa en fuldkommen Harmonie, at det var umueligt at tage feil paa en saa fuldendt Form. Desuden skulde den meest spændte Opmærksomhed.... Ordene døde paa hans Læber, og hans Forlegenhed overmandede ham. Marquisen var i Begyndelsen nær ved at løe, nu slog hun Vinene ned; han skyndte sig at gjøre Ende paa Besøget, for at komme ud af en Forlegenhed, som piinte ham utaaleligt, og hvis Anledning han frygtebe at have forraadt. Den var heller ikke blevet ubemærket, om end ikke af den fortryllende Adrienne, saa dog af den gamle Hertuginde, som alt af hendes Karmerfuer havde hørt tale derom. „Den stakkels Mand“ sagde hun til Marquisen „var ikke bestedt paa at træffe Dem her. Men han var uforlignelig!

Detsom jeg ikke havde haft mit Sting, havde jeg virkelig leet mig tilbøde. Bliver jeg tvungen til endnu en Gang at ladeaabne en Aare, da vil jeg udbede mig, at De ikke vil være nærværende." Marquisen syntes ikke at forståe Noget af alt dette. „Nu, saa er Den Eneste," gientog Hertuginden, „som ikke kender hvad hele Verden veed. De har forrykket den slakkels St. Elme i den Grad, at han før lader os Andre dse uden Hjelp, end han skulle forsømme een eneste Leilighed til at see Dem. Han kan ikke engang høre Deres Navn, uden at falde i etslags Vanvid. Har han ikke for et Par Dage siden hos en af sine smukkeste Patienter sogt at bevise, at paa Jordens findes intet virkelig Skont, virkelig Tilbedelsesværdigt uden Dem?" — „Hvilken Daarstab!" udbrod Marquisen, legende med Bistten; „men formodentlig er det en Ridicule, som man har villet faste baade paa ham og mig." — Den følgende Dag var man paa Operaen, hvor et nyt Stykke af la Motte opførtes. Da Marquisen tilfældigvis kastede Dinene paa en Loge ligeoversor hendes, bliver hun vaer en Mand, der ligesom havde forståndet sig bag et Par Damer, for ubehindret og uophørlig at kunne bragte hende med sin Lorgnet. Nu blev ogsaa hun nysgerrig, og gienkiender St. Elme; ved Udgangen, da hun steeg i Vognen, opdagede hun ham bag sine Bettier. Nogle Dage derefter gik hun en Aften for at tage frisk Luft i Thuillererne; det var dengang brugeligt,

at man satte sig ned omkring det store Vandbassins
I en tiden Frastand saae Marquisen nogle Mandspersoner staae sammen, hørte sit Navn nævnes og grena-
kiendre St. Elmes Nost. Uden at tænke noget der-
ved, flyttede hun sig saaledes, at hun bedre kunde høre
dem. St. Elme stod ved Siden af nogle unge Mandspersoner, som opregnede alle de smukke Fruentimre de
kiendte, om hvilke han med Bestemthed paastod, at de
dog Alle maatte erkende Madame de Sergy for Dron-
ning — og tillige declamerede nogle Vers paa hende,
som hun ei kunde nægte for sig selv, jo fra St. Elmes
Løber Isde ret indtagende.

Marquisen reiste kort efter ud paa Landet, hvor
hun næsten forglemte St. Elme og hans Vers. Ved
Hjemkomsten besøgtes hun af sin Læge. Hun havde i
lang Tid ei befundet sig saa vel som nu; hendes Gro-
dighed og sterkfænnende Ansigtssfarve beskykkede dette.
Alle Damer i Versailles vare enige med Lægen, at den
smukke Chirurg næste Dag burde aftappe hende en Por-
tion Blod, for at frølse fra den Latterlighed, at see
saa rodmøset ud som en Malkekige paa hendes Landgods.
Hun maatte give efter. St. Elme indfandt sig. Ved
Synet af ham sattes Alles Fine og Tunger i Bevægelse.
Det er et Bovespil! hviskede den En; naar Hiertes
hanker maa Haanden skælve. — Vær ikke hange, hvis-
kede en Ander, den Lykkelige skulde heller ved sin Gud-
indes Fodder stikke Lancetten i sit eget Hjerte. — St.

Elmes heftige Sindssbevægelse var alt for synlig. Han kunde neppe drage sin Hænde. Marquisen visde indgive ham Mod, og talte til ham med en Unde, som satte Liv og Hænd i alle hendes Btvægeler. St. Elmes Dækast vare ufravigeligen fæstede paa hende. Allerebede havde hun i Sinde, ikke at besatte sig med nogen Hæreladning; men hun besyrgtede, at hun ved denne tilsyneladende Mistillid skulde støde ham. Modig rakte hun ham Armen. „See der!“ raabte hun; Alexander var ikke meer uforførret, da han tog Bægeret af sin Løges Haand. En Gysen giennemfoer St. Elme, da han bortrakte Armen. Han gnider den sagte, for at faae Værtne til at svulme; han tager Lancetten — — falder baglends om og skriger: „jeg har myrdet hende! jeg har truffet Pulsaaren!“ Man springer til, man forsøger at standse Blodet, man tager fat paa den stakkels unge Mand, som vil lægge Haand paa sig selv. — Marquisen sagte at trøste ham, og paastod, at Faren ikke var saa stor. To andre Chirurger blev henteede. Al Hielp var forgivernes; Døden var uundgåelig, og den skionne Dame modte den uden Bæven. Hun anordnede sit Huus, og begioerte endnu engang at see St. Elme. Man maatte lede ham til hende, hans Kræfter vare borttærede; han sank ned ved hendes Seng. „Besind Dem,“ sagde hun, „hør mig med Rosighed. Tro mig; det som mæsst smarter mig ved min Skilsmisse fra Livet, er den Tilstand, hvori jeg seer Dem. Jeg

hyder Dem ingen Tilgivelse; De har ikke forseet Dem imod mig, men Verden torde maaſke ikke bedomme Deres Ulykke saa mildt. Jeg har forebygget dens Ubilosighed, og har villet giſre Dem uafhængig af dens Gunst. Modtag venſigen en Pension af to Tusinde Rigsdaaler, som jeg tilſikrer Dem i min ſiſte Billie. Lov mig, ikke at overlade Dem til Fortvivleſen; lov mig, at vorde hielpsom mod de Fattige, og gavnlig!"

St. Elme færtes bevidstløs fra den Seng, hvori hun døde. Efterat hans første grændseløſe Sorg var bæmpt libet, gjorde han ſig ſelv det Lovte, at hellige alle sine Evner til den lidende Mennesched. Dette Lovte holdt han med Trofasthed. Man fandt ham uopphørligt i Elendighedens Boliger, og der høitideligholdt han lige til ſit eget Endeligt Mindet om den tilbedede Adrienne de Sergy, ſom han offrede Øsden.

Prøvestu ned em.

Det var en ſummer Høſdag. Kirketjenesten var fuldt, og Menigheden, dybt bevoget og inderlig opbygget af den Preke, deres værdige gamle Præst havde holdt, gik langſommere end ſædvanlig hen over Kirke-

gaarden og Lanbeveien. Nu kom ogsaa Arnstrup, saaledes hed Præsten, stille gaaende, støttet paa sin Stav og med Psalmebogen i Haanden. Arbdig stode Sognfolkene stille paa Beien og hilste ham med den vanlige Hiertelighed; Arnstrup takkede venligt, men var ikke saa munter som ellers. Han pleiede ellers altid at standse hvergang han kom forbi en brav gammel Mand eller Kone i Sognet, ryste deris Haand og spørge om Indhostningen og Avisbruget. Denne gang saae han mørk og dybsindig ned for sig. Alle stat Hevederne sammen og meente, han maatte have faaet et ubehageligt Brev fra Byen, eller være syg. — Imidlertid var det noget ganske Andet, der laae Arnstrup paa Hierret. Han havde nemlig netop formonet sin Menighed til at elste Gud over alle Ting og sætte Lid paa ham baade i Medgang og Modgang, tage med Ydmyghed hans Tilskikkelse og ikke knurre under Byrden. Den taalmodige Job havde han fremstillet som et Exempel for dem; og nu gjorde han sig selv det Spørgsmaal, som Fristeren i Jobs Fortælling gør Gud: Mon Job være gudfrygtig uden Aarsag! Har Du ikke sat et Gierde om hans Huus og om Alt hvad der hører ham til? Hvo veed, tænkte Arnstrup ved sig selv, om jeg kunde bestaae i Modgangens Stund saaledes, som jeg nu har loert min Hjord! Og kan jeg ikke det, jeg som altid har været overost med Herrrens Besignelse, da har jeg jo præket mig selv til Fordommelse; thi Gud,

som Kiender Hierter og Myrer, vil ikke holde mig uskyldig, om han end ikke sætter mig i Fristelse, naar han veed jeg vil falde. — Derpaa giennemgik den Gamle sit Liv, og fandt, at mangen unsdig og ubillig Bekymring havde bemærket sig ham, og han bad inderlig til Gud om mere Mod, og bad, at hvis han havde Kraft dertil, Gud da vilde sætte ham paa Prøve som Job, at han maatte vide med sig selv, han var Herren behagelig. — Imidlertid trak Uveiret sammen paa Himmelten, Lusten blev qualmere, og, øengstet af den trykende Hede og sin Sæls Bedrøvelse, traadte han bleg og mat ind af sin Huusdør. Hans gamle, trofaste Huustrøe lukkede hurtig sin Postil, rev Brillerne af og ilede at understøtte sin Elsede. I et Dieblik var al hendes Glæde forsvunden. Hun havde netop faaet Brev fra Kibstæden fra den kære, eneste Datter, der med Mand og Børn, vilde overtrumple den Gamle. En hæftig Feber brændte hans Blod, og den øengstelige Egtesfælle maatte bringe ham til sengs. Det laa han udstrakt paa Leiet i halv Slummer og med hurtigt Aandedrøet. Omhyggelig trak hun Gardinet tæt for Sengen, satte Rammerne i vinduet og talte med skrælende Haande de kraftige Draaber. Størkere og sterkere blev imidlertid Uveiret, og hendes Bekymring var deelt mellem den syge Mand og de reisende Børn.

At, snart sit Arnstrup Leilighed til at prøve sin Styrke og Troe. Inden en Time slog Lynet ned i den gamle Bygning, og halv nogen maatte han flygte ud i Marken. Redning var umuelig, og alt Hans af jordiske Ting opslugtes af det fraabende Ildhav. Men den Gamle kastede et vemondigt Blik paa det kiære Huus, hvori han havde tilbragt tredive samfulde rolige og skønne Jar, derpaa sit Die freidigt mod den formørkede Himmel, og sagde: „Herre, Du straffer mig for min forvorne Bon! Men see, jeg er Din Liener! Dog lad ikke Din Haand falde tungere over mig og Mine!” Da lod et Jammerskrig imellem Glammerne, og den tilstilmende Mængde raabte forfærdet: „Moer er derinde!” Med Ungdomskraft styrte Arnstrup sig ind i Luen, og giennemløb de af Ild og Røg opfyldte Værelser. Luen slog om hans Hoved, og da han halv afmægtig og forbundt var, uden selv at vide hvorledes, kommen ud paa Marken igien — var hans Syn borte. Stille jamrede sig hans Siel, over de blege Læber kom ingen Lyd, thi han havde jo selv fra Himmelen fremvaldt det rædsomme Lyn. „Alt, Alt vilde jeg høre, o Gud, Du Retfærdige!” hukede han; „men min Grethe! Ogsaa hun! Hvi har Du straffet mig saa frygteligt?” Ilden rasede omkring ham som Smerten i hans Hjerte, og Torbenen tullede, og ingen Regndraabe slukkede hans brændende Tærst, eller kølede hans

bybe Wunder; en dodelig Mathed betog ham, og han segnede ubevidst om i en velgiorende Asmagt.

Exene maa han have ligget bevidstlos; da greb en varm Haand hans, og han stirrede med de blinde Mine, men kunde Intet skimte. „Gud være lovet!“ lod en Røst i hans Dre, og han lyttede og fornram sin elskede Huustroes Røst. „Ja i Evighed, Moder!“ raabte han. „Gud stee Lov, at jeg nu kan sige det med et fuldt Herte. Han har taget den sidste Prøve fra mig, fordi hans Barmhiertighed ikke vilde overvælde mig under Byrden.“ Derpaa lukkede han igien de blinde Mine, foldede sine Hænder og bad en inderlig Takkebon til den uendelige Kærlighed.

See! og da han aabnede dem igien, trak Moder Grethe Garbinet fra Sengen, tog Rammen af Binduet og forte hans Born og Borneborn hen til hans Seng. Og det var altsammen en Feberdrom. Uveiret var forbi, og en mild Aftenlysning straalede ind af Binduet og hen over den forbausede Olbings forklarede Blik.

Den korteste Vej til Udødelighed.

Lige fra de allersældste Tider og indtil vore Dage har Lyst til at bringe sit Navn ned til de kommende Stægter, og at erhverve sig et Slags Udødelighed her paa Jordens, fremvirket de største og herligste Handlinger, men ogsaa de følsomste og nærtigste. Historien kan fremvise. Hvo som ret var angrebet af dette Berommelsesraserie, men ikke mægtede paa en Homers eller en Socrates Vej at naae dette Maal, tog sin Tilflugt til andre, lettere Midler. Saaledes fremstode Egyptens uhyre Pyramider og Verdens øvrige Underværker. Drebet af dette Raserie kastede en Herostratus Mordbrandssækken i det skolte Dianatempel; og samme Nat, Luerne rasede i Ephesus, fødtes en Alexander, der ved lignende Raserie blev et Tugtenstiis for sine Samtidige. Tu-
sindet have siden, ved Pen og Sværd, ved Øndt og Godt, stræbt til samme Maal, og Nogle have nået det. Engelsænderne have lige indtil vore Dage især udmærket sig ved at sadle og ride denne Kiephest paa usinde følsomme Maader. Men en liverpoolsk Tomscue var det forbeholdt, som en anden Vasco de Gama, at opdage den korteste og bedste Vej til Udødelighed.

Dagen før vi forlode Liverpool — fortæller den ber-
kendte reisende Dame, Johanne Schopenhauer — hørte
vi fra alle Stadens Laarne en bedenvende Ringning, der

uafbrudt vedvarede en heel Time. Alt efter he for-
skellige Klokkeres Smag lod det snart lystigt, snart
førgeligt, uden at den Ene øndede den Andens Metho-
de. Vi troede at Efterretning om et vundet Slag,
eller en Fødselsdag i den kongelige Familie, eller i det
mindste en fornem Bryllupsfest maatte være Anledning
dertil; thi i Engeland har Enhver Tilladelse til at lade
ringe med alle Klokker, naar han kan betale he dermed
forbundne Udgivter. Men det var intet af hvad vi for-
modede; kun en gammel, for mere end hundrede Aar
siden henvoret Jomfrue var Anledningen til at denne
Stoi. Hun havde nemlig i sit Testamente legeret til
hver Klokker i Byen en stegt Bedekolle med Agurkesalat
og behorig Porter, hver Torsdagasten, Aar ud og Aar
ind. Dette Maaltid fortære nu Liverpools Klokkere i
Selskab sammen, men maae iforveien giøre al denne
frygtelige Alarm med Byens Klokker, til største Lidelse
for alle Indvaanere, som boe i Nærheden af en Kirke.
Alt til Thukommelse af den salige Jomfrue.

Denne sindrige Methode, ved Hjelp af stegte Bedes-
koller at erhverve sig en Slags Udødelighed, kan ikke
noksom anbefales hver Udødelighedslysten, som den sik-
keste og uskyldigste Maade af Verden. Marmor-Mo-
numenter synke og forfalde, Lovsange henvistte som Knæ-
ner i Veiret, men Jomfruens Bedekoller tale evindelig
til hendes Ere.

Hvorledes man i Amerika hædrer Fortienester.

Har en Mand der udmerket sig, debattere Folkerepræsentanterne offentlig om hans Fortienester, og er kendes disse gyldige, blive de ogsaa offentlig belønede af Folket; saadan Belønning bliver, tilligemed Maaden den er uddeelt paa, fundgiort i alle Statens Tidender. I Europa kan det vel stundom træffe sig saa, at tvende Borgere kunne tale sammen, hvoraf den Enne bær et Baand i Knaphullet medens den Anden, der giorde sig ulige mere fortient end hin, ikke har nogen anden Løn at fremvise end den han bærer i sin egen Barm. I Amerika bærer ingen Borger noget Hæderstegn, der ikke er et Nationalhæderstegn; Fædrelandet har givet det, efter at have prøvet og været Mandens Daab. Selv de Dodes Fortienester vorber overantvordede Efterverdenens Minde. Den duesige Maler Trumbull er nu sysselsat med Fremstillingen af store Karakterer i Fædrelandshistoriens afgjørende Scener: de skulle smykke Capitoliet i Washington.

Gaaer en Helt en Medaille eller en Kressabel, saa oversendes den ham enten med en Skrivelse fra en af Statens første Embedsmænd i Kongressens Navn, eller den overrækkes ham paa Kongressen selv med en hædrende Tale. Saa frydelig denne Løn maa være for den der imodtager den, saa oploftende for hans

Medborgere, saa opslammende for Fædrelandets yngre Sønner, saa nedstaaende maa derimod ogsaa de Frettesættelser være, der paa Kongressen offentlig gives hver den, der har fortient dem.

En Oberst Anderson, en Mand af god Karakter og ubesmittet Rygte, en Mand der har gjort sig saare fortient af Fædrelandet, havde Noget at ansøge om paa Kongressen. Han tilbød et Medlem af denne femhundrede Dollars, hvis han vilde tale for ham. Dette betragtedes som en Bestikkelse. Anderson blev arresteret, fort for Kongressen at forsvare sig, og sit, efterat være kendt skyldig, følgende offentlige Frettesættelse:

„John Anderson! De er anklaget for Bestikkelse! Det smørter Huset at De med Overlæg har prøvet en Handling, der aldeles modsigter den høie Værdighed De hidtil har beklædt. De selv maa afskye den for Fordærvelig for vor Nationalforfatning. Var Bestikkelse tilladt, vilde De da ikke selv engang falde som et Offer for dens Folger, med Deres Rettigheder, Deres Friheder og Ejendom. Dog vil Huset tillægge Deres Handling de mildeste Bevæggrunde; det haaber, at De i Deres Livs fremtidige Løb vil stræbe at udslætte denne Plet paa den høie og hæderlige Værdighed, De hidtil beklædte. Deres Arrest er hævet.“

Den bedste Tid.

Jeg er den bedste Tid! sagde det fremfarne Old.
 I min vide Sal finder Du Paradiset, den første skionne
 Qvinde og den første skionne Mand, den første Hars-
 peslager og Helt og Wise, i hver Kunst og Videnskab
 den første Mester og den første Mesterinde. Alle Eders
 Opsindest er ere mine, man gior Kunster, hvad jeg
 giorbe først. Mon det ei være min Dødalus, der
 hist flyver mod Sky? Gi min Hornet, der hist slaaer
 Harpen i Eders Dale? Sprog og Skrift dannede jeg.
 I min dybe Hule glemte jeg Kunster, man forgioves
 estersporer. Forbauselse vække mine Gierninger og mi-
 ne Værker. Alle Fædre ere hos mig, alle Børn hos
 Eder. Jeg har fundet Gud, og givet Eder ham til
 Trost. Overalt maa Eftertiden tye tilbage til mig.
 Hos mig er Din Gødsel, Din Ricørighed i dens første
 Hyrdetime, den første Zaare og det første Smil.
 Græmmelsen stæder jeg til Hvile, Lidelsene udsletter
 jeg. Uden mig stod Jordens endnu under Synsflobens
 Bande. Pigen gior jeg til Brud, Unglingen til Mand,
 og af Phantasiens Bæger drinker graaløkket Gubbe hen-
 rykt den Ungdomslyst, jeg byber ham. Kroniken er min.
 Jeg gior Menneskene floge i det jeg gior dem gamle.
 Paa min Ryg bærer jeg deres Daarskaber bort, og
 med Forglemmeliessens Svamp astvætter jeg deres Syn-

der. Forstyrret har jeg Babel, ødelagt Sodoma. Skoler har jeg bygget og Kirker. Intet Håndværk gaves der uden mig. Jeg er Tidernes Grav, thi alle Dage nedbukke i min Balge. Ved mine Fodder hænger Uendeligheden, bærende Fremtidens paa sit Hoved. Jeg vil endnu være til ved Dagenes Ende; aldrig dør jeg, jeg lever af mine Tab.

Hvi praler Du saaz sagde Fremtiden. Hvor er Dit Lys, Dit Liv? Din hele Tilværelse toner kun fra de levende Slægters Tunge. Jeg vorder dog virkelig engang. Men dæmt til Døden er Du, og bunden til Din Død med jernhaarde Baand. Har jeg ikke tilsendt Dig Dine Dage, og vare ikke alle Dine Hostre i mit Skjød, før de kom i Dit? Jeg var før Du? Fremtiden udslettes aldrig; jeg kiender ingen Død. Haabet kysser mig, Ønsket tilbeder mig. Min er Uendeligheden og det kristelige Hiertes Længsel. I mit Skjød ligger uendelige Verdeners Død og Liv. Jeg er en Trost for siunkne Stater og tabte Slag, Kongernes Frygt, Brudens Glæde, den haabende Moders Hensykkelse. Ja, Hivede selv haaber af mig sin Frelse. Hvad været har, kan jeg etter opvække, en anden Luther og Homer.

Mob begge fremtræder Nutiden. Wel er jeg liden, men — jeg er. Sige dette kan Ingen uden Jeg, og siger For- og Fremtid saa, da siger de det med min Tunge, At være, er bedre end Nit. En Gud,

der ikke er, maa være saameget ringere end en virkelig
Drøm; hvor meget ringere er nu Drømen, end den le-
vende Gud? — Jeg er hver Dag; i Gaar var jeg, i
Morgen vorber jeg, ved mig er Tiden. Man maa nu
kalde mig med hvad Navn man vil, den bedste Tid er
jeg dog, thi — jeg lever.

(Edv. Stern.)

M i s c e l l e r.

Theophrast Renaudot, Læge i Paris, sankede Nyheder
fra alle Kanter, for at møre sine Syge; han saae sig
snart mere i Mode end Nogen af hans Kolleger; men
da en heel Bye ikke er syg, betænkte han, at han kunde
skaffe sig en betydeligere Indtægt hver Uge, ved at give
Publikum Flyveblade, som indeholdte Nyheder fra for-
stellige Lande. Man kaldte dem Gazetter, fordi man
betalte un Gazette (et lille Stykke Mynt) for at læse dem.

Den Skit, at give Dronningerne Titel af Majes-
titet, blev først fuldkommen indført under Ludvig XI.,
den mindst majestætiske Hyrste i alle sine Handlinger,
Manerer og Udvortes. Han undsaae sig ikke ved at

vise sig ved de største Ceremonier i en Kroie og Kappe af grovt Læd, en Dre-Ralot og en Hue, almindeligiis meget skiden, paa hvilken han havde heftet smaae Matrikilleder af Witte; saaledes fremstillede han sig for Ambassadeurerne, siddende i en Lænestoel med en Hund paa Skjæret. Man finder i hans Huusregnskaber en Artikel paa femten Skilling, for to nye Urmer, man havde sat i hans gamle Kroie.

Catharina af Medicis (Enke efter den franske Konge Henrik II., som døde 1559) var den Første som havde en Kæreh. Før reed Damerne, siddende bag ved en Ziener. De første Kærether vare giorte med store Læder, Døre, som man slog ned for at komme op i dem; man trak kun Gardiner for dem. Dersom det havde været Vinbuer i Henrik den Hierdes Kæreh, var han maastee ikke bleven bræbt. Endnu denne Fyrste havde ikun een Kæreh for sig og sin Dronning, hvilket sees af et Brev man endnu har fra ham, hvori han skriver til Sully: „jeg havde tænkt at besøge Dem, men jeg kunde ikke, fordi min Kone betrauet sig af min Kæreh.”

Olivier Cromwel disputerede engang med en Dame om Veltalenhed, om hvilken denne paastod, at den kun kunde opnages ved tidligt og længe fortsat

Studium. Protectoren meente berimod, den havde sit Udspring fra Hiertet; at naat en Gienstand forenede alle vore Dusker, vore Tilbvieligheder, og Tanker og Ord i den Grad overstrømmende os, den Ulæerde, i Foredraget detover vilbe giøre det ligeså godt, som den meest øvede Taler. Hver blev ved sin Mening. Efter nogle Dages Forlob blev Damen, ved hendes Mands usormodentlige Hæftelse, der som Fortræder var bragt hen til Tower, styrket i Fortvivelse. Den til Dødsangest forskrækkelde Egtesfælle iler til Protectoren, trænger sig gienem alle Bagter, styrter til hans Fodder og bevidner med den meest hentivende Væltalenhed sin Mands Uskyldighed. Cromwel beholdt sin urokkelige Alvorlighed indtil den Ulykkelige, udmalet af Smerte, taug. Nu udbredte sig et Smil over hans mørke Nasyn. Han rakte hende Besalingen til hendes Mands Frigivelse og sagde: „De har bevist, at Hiertis Væltalenhed langt overgaaer den, som erhverves ved Studium, Deres Mand er fri.“

Ruslands Keiser, Peter den Store, holdt stræng Øpsigt med Politiet, og det især i hans Indlingsstad St. Petersborg, saa at General-Politiemesteren havde en meget vanskelig Post, og torde intet lade være ubemærket, da det var sieldent at Noget undgik Keiseren. Engang kørte Peter i sin Karross

langs med Moltakanalen og havde Politiemesteren Grev Deviere siddende hos sig. Da Keiseren kom til en lid den Broe over Kanalen, fandt han Brædderne der paa saa løse, at man ikke uden Hare kunde kistre derover. Keiseren maatte desaatsog stige ud med samt Generals Politiemesteren, og først lade Brædderne lægge tilrette og somme fast. Han blev meget opbragt over at Postiet ikke var mere opmærksom paa Gader og Broer, foreholdt Grev Deviere denne Efterladenhed, og, idet han paa Stedet med højstegen Haand giennempryglede ham, sagde han: „Det vil formodentlig gisre Dig opmærksom paa at lade Gader og Broer holde i tilbærlig Stand samt af og til selv at eftersee saadant.“ Da Broen var istandsat, steg Keiseren igien i Kariolen og sagde gandste naadig til den Giennempryglede: „Sæt Dig ind, Broder!“

Mozarts Medlidenhed blev engang paa Gaden i Wien anraabt af en Person, som havde nydt bedre Dage; og da den store Musicus vidste bedre at samle Solntoner end Solvpenge, saa greb han i sin Lomme, men greb forgives. Forlegen over denne Pengemangel i saadant et Døblik, randt der pludselig Noget i hans Sind, og han bad Manden at bie, mens han gik ind i et Børtschuus, hvor, efter at have forlangt Blæk og Papiir, han satte sig ned og compo-

nerebe en Menuet paa Stedet. Derefter lagde han Pas-
pircet sammen, gik tilbage og gav den Trængende det,
sigende, han skulle bringe det til en Musikhandler i
Byen, som nok gav ham Noget, ved at see dets
Indhold. Dette gjorde Manden, og modtog sem dobbelte
Dukater. Denne Omstændighed fortjener at læg-
ges Mærke til, og Menuetten selv er Anledningen værd.
Den rober en besynderlig Blanding af Lærdom (som Mo-
zart maaskee satte en Slags Stolthed i at lægge for Da-
gen ved saaban en pludselig Opfordring), tilligemed hin
overordentlige naturlige Skønhed, som er saa merkelig
i alle hans Værker. Den lærer os tillige, at der er
Gaa, maaskee Ingen, som mangler Evne til at gisre
godt, naar han blot har Lust dertil.

Tre blandt Lydselands Skøn, Xander vare for-
leden engang i Venighed om hvad Forstiel der var mellem
et Lystspil, et Skuespil og et Sørgespil. De gik da
hen til den berømte Esthetiker Engel, og bad ham om en
Definition paa disse tre Ord. „Mine Herrer,
— svarede han sieblikkelig — at De ikke veed, hvad
disse trenede Ord vil sige, det er mig et Lystspil, for
de Tilstedeværende et Skuespil og for Dem selv et
Sørgespil.

Spørgsmaal paa Galleriet.

X. Det klinger smukt; mon Stykket er
i Prosa eller Fømber?

B. Esligt, Herre, seer man aldrig her
for de fordomte Lampen.

(J. Barron.)

